

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏဒဏင်္ဂ

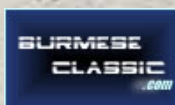
ဝမ်အင်း : ဇယ်နီယီကျန့်

အန္တရာယ်တောင်ကြား

ဘုတီယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

ဝဏ္ဏဒေဝင်္ဂ

အန္တရာယ်တောင်ကြား
(ဒု-ဇာတ်သိမ်း)

အိတောက်မှာ ဒေါသတကြီးတောက်ခေါက်လိုက်၏။
ထို့နောက်... သေဆုံးနေသောကျားသစ်ဖေယင်ကို ကန်ချ
လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

BURMESE
CLASSIC
.com

ကျားသစ်ဖေယင်၏အလောင်းမှာ လေးငါးပတ်မျှလိမ့်သွား
၏။ အိတောက်မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့်အတွက် ငယ်
သားများ ခေါင်းငုံ့နေကြ၏။

“ဖေယင် မင်းက လူစွမ်းကောင်းလုပ်ချင်တော့ ဒုက္ခရောက်
ပြီပေါ့၊ တောက်... မင်းဟာ ကျုပ်ကို အချိန်မီအကြောင်းကြားခဲ့ရင်
ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေမုတ်ဆိတ်... မင်းတို့ကံကောင်းသွားတယ်
မှတ်ပါ”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ပြန်ကြတော့”

ငယ်သားများက သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အိတောက်ကအော်ငေါက်လိုက်၏။

၆ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

“ပြန်ကြတော့ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

ငယ်သားများ သူ့အသံကြောင့်ထိတ်လန့်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် သူ၏ရှေ့မှပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

“ဖေယင်... မင်းကြောင့် ကျုပ်ပါဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်၊ မင်းသေသွားတာသာသိရင် ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

အိတောက်သည် အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ရွှေမှတ်ဆိတ်နှင့် သူတော်တို့နောက်သို့ အမိလိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေမှတ်ဆိတ်နှင့်သူတော်တို့အားရှင်းလင်းနိုင်မှသာ ပြန်တော့မည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချထားလိုက်လေတော့၏။

စွန်ရဲကျေးရွာသည် စင်စစ်ကျေးရွာတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ စွန်ရဲသိုင်းသမားနှင့်ငယ်သားများနေထိုင်သော နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

အိမ်ခြံသုံးဆယ်ခန့်သာရှိပြီး သစ်လုံးစည်းရိုးများဖြင့် အခိုင်အမာကာရံထား၏။ သိုင်းလောကသားများက ဤနေရာကို စွန်ရဲကျေးရွာဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြပေသည်။

စွန်ရဲသိုင်းသမားသည် သိုင်းလောကတွင်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သိုင်းလောကတွင် စွန်ရဲသိုင်းသမားအား အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦးဟုအသိအမှတ်ပြုထား၏။

ယနေ့ထိလည်း သိုင်းလောကသားတို့၏ လေးစားမှုကိုခံယူနေရသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ည...

လဆန်းရက် ဖြစ်သည်။

လထွက်နောက်ကျသည့်အတွက် အမှောင်က ပိုကဲနေ၏။

စွန်ရဲကျေးရွာမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ်တစ်လုံးမှ

လွဲ၍ ကျန်အိမ်များအားလုံး မီးငြိမ်းထားကြပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အမှောင်ထုကိုအကာအကွယ်ယူကာ မြင်းစီးသမားများက စွန်ရဲကျေးရွာအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင် ခဉ်းစနစ်ကျလှ၏။ မြင်းခွသံပင် ထွက်မလာပါချေ။

မကြာမီ မြင်းစီးသမားများက စွန်ရဲကျေးရွာအား ပိုင်းရံမိသွား၏။ အင်အားမှာ စုစုပေါင်း(၁၀၀)ခန့်ရှိ၏။ ထိုစဉ် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး သစ်လုံးစည်းရိုးကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တပ်စု... တစ် စည်းရိုးကိုဖျက်ပစ်လိုက်ပါ”

သူ၏အမိန့်သံအဆုံးဝယ် မြင်းခွသံများ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာ၏။ မြင်းသည်တော်(၂၀)ခန့် စည်းရိုးအနီးချဉ်းကပ်သွားပြီး ကြိုးကွင်းများပစ်ချိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်... မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ကာဆွဲချလိုက်၏။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“ဖြောင်း...”

စည်းရိုးပြိုလဲသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“တပ်စု... အားလုံးလိုက်”

၈ * ဝဏ္ဏဒဘင်

အောင်မြင်သောအမိန့်သံအဆုံးတွင် မြင်းစီးသမားများက ဖြိုလဲကျသွားသောစည်းရိုးအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားကြ လေတော့၏။

စွန်ရဲသိုင်းသမားသည် တိုက်ခိုက်သံများကြောင့် အိမ်ပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။ မြင်းစီးရဲမက်များက တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူ့ အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ မြင်းသည်တော်နှစ်ဦးရောက်ရှိလာ၏။

သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ တပ်မှူးနှစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စွန်ရဲသိုင်းသမားက....

“တပ်မှူး... ကျုပ်တို့ကျေးရွာကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

ဟုဒေါသတကြီးမေးလိုက်၏။ တပ်မှူးက....

“ခင်ဗျားဟာ သွေးနဲ့ရွှေဌာနခွဲ(၆)ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သတင်းအတိအကျရပြီးပါပြီ။ ခုန့်မကြီးစားပါနဲ့... အေးအေး ဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ”

စွန်ရဲသိုင်းသမား မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူသည် ချက်ချင်း နောက်လှည့်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော်... သူ၏ပြေးလမ်း အားလုံးကို မြင်းသည်တော်များကပိတ်ဆို့ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

စည်းစနစ်ကျလှသောမြင်းသည်တော်များ စွန်ရဲကျေးရွာကို တိုက်ခိုက်စီးနင်းရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင်ပြီးစီးသွား၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) * ၉

ရန်သူ(၂၀)ခန့်သေဆုံးပြီး (၁၀)ယောက်ကိုလက်ရဖမ်းမိ သည်။ ထို့နောက် မြင်းသည်တော်များသည် ဝင်လာစဉ်ကကဲ့သို့မင် တိတ်တဆိတ်ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောခါမှ သိုင်းလောကတွင် စွန်ရဲ ကျေးရွာပျက်စီးနေပြီး လူအားလုံးလည်း ပျောက်ဆုံးနေသည်ဆို သောသတင်း ပျံ့နှံ့ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သိုင်းလောကသားများအဖို့ အဖြေထုတ်မရသောပဟေဠိ တစ်ပုဒ်နှယ်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်သောနေရာတစ်ခု....

အခန်းတစ်ခုလုံး လူသူကင်းမဲ့သကဲ့သို့တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စင်စစ် အခန်းတွင်း၌ လူခြောက်ယောက်ထိုင်နေပြီး နှစ်ယောက်က ရပ်နေ၏။ ထိုခြောက်ယောက်မှာ ကွမ်းကျိုချို၊ မင်းသားလေးကျန်း၊ လူစင်း၊ ထန်အော့၊ ဝံပုလွေလူကျီနှင့်သံလက်ဝါးစွေ ကုန်းတို့ဖြစ်ကြ ပေသည်။ ရပ်နေသူနှစ်ဦးမှာ ထန်အော့၏သက်တော်စောင့်တော့မင် နှင့် ကျီစန်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ ကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကွမ်းကျိုချိုကစကားစလိုက်သည်။

“စွန်ရဲကျေးရွာကလူတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာကို မင်းတို့ ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

“ရှင်းပါတယ်... ဌာနခွဲအမှတ် (၆)ဟာလဲ ဌာနခွဲ (၈)လိုပဲ ဖြိုခွဲခံလိုက်ရပါပြီ”

လူစင်းကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ဌာနခွဲတွေဟာ တာဝန်မထမ်းဆောင်ရသေးခင် အခုလို ကြိုတင်ဖြိုခွဲခံနေရတာကို မင်းတို့ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

ကွမ်းကျုံ့ချီ၏စကားကြောင့် အားလုံးမျက်နှာပျက်သွား၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးဦးက သစ္စာဖောက်နေသည်ဟု အလိုလိုခံစားလိုက်ရသည်။ လူစင်းက....

“ကျုပ်တို့ကိုတိုက်ခိုက်နေတာ တပ်မှူးဟောင်း ကျားဝမ်းရဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်မယ်လို့ယူဆပါတယ်။ ဒီတော့ ကျားဝမ်းတို့ကို ဦးစားပေး ရှင်းလင်းသင့်ပါတယ်။ နယ်စားကြီးကလည်း ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ အမိန့်ချထားပါတယ်”

“တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းရဲ့ စခန်းကိုသိပြီလား”

ထန်အော့ကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မကြာခင် သိရပါမယ်”

လူစင်းကပြန်ဖြေသည်။ ကွမ်းကျုံ့ချီက....

“ကောင်းပြီ... နေရာသိတာနဲ့သွားပြီး ရှင်းလင်းပစ်ကြတာ ပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ် ကျူးယုကိုရှင်းပစ်လိုက်မယ်၊ သူဟာ ကျုပ်တို့အတွက်အဓိကအနောင်အယုက်ဖြစ်လာခဲ့လှပ”

“ဦးရီးကွမ်းနဲ့အတူ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

မင်းသားလေးကျန်းကပြောလိုက်သည်။ ကွမ်းကျုံ့ချီက....

“ကျူးယုကို အထင်သေးလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ရွေးစင် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကျုပ်အသုံးပြုချင်တယ်”

ထန်အော့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်အမိန့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်ဘာလို အပ်ဦးမလဲ”

ကွမ်းကျုံ့ချီက....

“မလိုအပ်တော့ပါဘူး... ဪ... တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါ”

“သွေးနဲ့ရွှေဂိုဏ်း အသင့်မဖြစ်သေးပေမဲ့ ဒုတိယအစီအစဉ် ကိုစတင်ဖို့သင့်ပြီလို့ နယ်စားကြီးကိုပြောလိုက်ပါ။ ဒါမှသိုင်းလောက အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားပါလိမ့်မယ်”

ထန်အော့က....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ် တင်ပြလိုက်ပါ့မယ်”

ကွမ်းကျုံ့ချီ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်... နောက်သုံးရက်အတွင်း လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့ကို တူမောင်ကျန်းနဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ ကဲ... ကျုပ်သွားမယ်”

ကွမ်းကျုံ့ချီက ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ဒါထက် အိတောက်ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ထန်အော့က....

“မသိဘူး... ဌာနခွဲအမှတ်လေးလဲ ပြိုကွဲသလောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ၊ ကျားသစ်ဖေယင် သေဆုံးသွားခဲ့တယ်ဗျ”

၁၂ * ဝဏ္ဏအောင်

မင်းသားလေးကျန်းက....

“သူတို့က ကျုပ်တို့ထက် ခြေလှမ်းသာနေပြီ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းမစင် ဌာနတွေအားလုံးပြိုကွဲကုန်မှာသေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ အချိန်ပိုရအောင် ဒုတိယအစီအစဉ်ကို အရေးတကြီးစတင်သင့်ပြီ”

ထန်အော့သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“နယ်စားကြီးရဲ့ခွင့်ပြုချက် ကျုပ်ရအောင်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒုတိယအစီအစဉ်စဖို့အတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ”

သံလက်ဝါးစွေ ကုန်းက....

“စိတ်ချ... ကျုပ်တို့အားလုံးအသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“နောက် (၁၅)ရက်မှာပြန်ဆုံကြစို့”

ကျူးယုမှာ အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရာမှရပ်နားလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ၏နာခေါင်းတွင်းသို့ မွှေးဖွံ့သောဟင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာ၏။

“အား... တယ်မွှေးပါလားဟေ့”

“ဆရာအကြိုက်ဟင်းတွေပဲ ဆရာ”

ရီမုကျင်းကပြောလိုက်သည်။ ကျူးယုက...

“အင်း... မင်းတို့သာမရှိရင် ကျုပ်တော့ ထမင်းတောင် စားနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်လအတွင်း ကျုပ်ပါးစပ်ကလဲ အရသာသိသွားပြီကွ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-ဆိမ်း) * ၁၃

သူ၏စကားအဆုံးပယ် အားလုံးပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ရှမ်းရှမ်းက ကျူးယု၏ပန်းကန်အတွင်း ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကျူးယု ရုတ်တရက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“အင်း... ညနေစာမစားခင် နောင်ယုကမယ့်လူတွေရောက်လာကြပြီ”

ရီမုကျင်းက ချက်ချင်းထကာ ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရေကန်ပတ်လည်တွင် မန်ချူးစစ်သည်များ(၃၀)ခန့် ဝိုင်းရံထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရီမုကျင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရှမ်းရှမ်းက....

“ဘယ်သူတွေလဲအစ်ကို”

ဟုမေးလိုက်၏။ ရီမုကျင်းက....

“မန်ချူးတွေ”

ကျူးယုမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ထိုစဉ် ရယ်မောသံကြားလိုက်ရသည်။ ကျူးယုအံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ကွမ်းကျံချီ”

သူသည် ချက်ချင်းပင် အိမ်ပြင်သို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ရေကန်ကိုဖြတ်ကျော်ခင်းထားသော ဝါးလုံးတံတားလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေသောကွမ်းကျံချီကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဝါးလုံးမှာ လှုပ်ယမ်းခြင်းမရှိသလို ညွတ်သွားခြင်းလည်းမရှိပါ။

၁၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ကွမ်းကျို၏ မြင့်မားလှသောကိုယ်မော့ပညာကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ခဏခဏအတွင်းမှာပင် ကွမ်းကျိုသည် ကျွန်းလေးပေါ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။ ကျူးယုက....

“ကွမ်းကျိုနိုး... မင်းက ဘာသဘောနဲ့မန့်ချူးတွေကိုခေါ်လာတာလဲ”

ကွမ်းကျို၏....

“သူတို့က ကျုပ်ရဲ့သက်တော်စောင့်တွေပါ... ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ရောက်လာတာပါ။ ခဉ့်သည်ကို ဘယ်လိုကြိုဆိုတာလဲဗျာ”

ကျူးယုမှာခေါင်းရွံ့လိုက်၏။

“ကွမ်းကျိုနိုး... မင်း အပိုတွေပြောမနေနဲ့... ဘာကိစ္စရှိသလဲဆိုတာပဲပြောပါ”

“ကောင်းပြီ... မင်းကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ မင်းဟာ သိုင်းလောကကနေ အနားယူခဲ့ပြီဆိုတော့ သိုင်းလောကထဲကိုပြန်ဝင်လာဖို့မကြိုးစားပါနဲ့”

“ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲပြန်ဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဗျ”

“ဒါဆိုလဲ ကျုပ်ကပြန်မောင်းထုတ်ရမှာပေါ့”

“မင်း ကျုပ်ကိုနိုင်မယ်လို့ထင်နေသလား”

ကွမ်းကျို၏ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

လက်ထဲမှလှံကိုတစ်ချက်ပစ်လွှင့်လိုက်၏။ လှံတို့မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်တွင်စိုက်ဝင်သွား၏။ လှံတို့တွင်ပတ်ထားသော

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅

အဝတ်စမှာပြေကျသွား၏။ ထိုအဝတ်စတွင် လက်နက်မျိုးစုံဆွဲထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျူးယုက....

“အတော်ပါပဲ... ကျုပ်ကလဲ မင်းလိုသစ္စာဖောက်ကိုဆုံးမချင်နေတာနဲ့ ကဲ... မင်းကခဉ့်သည်ဆိုတော့ စပြီးတိုက်ပါ”

ကွမ်းကျို၏ ခေါင်းညိတ်ပြီး လေထဲသို့ လက်ဝါးသုံးချက်ရိုက်ချလိုက်၏။ သိုင်းကွက် အသာမယူဟူသောသဘောကို ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိပ်သီးသိုင်းသမားများဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရမ်းမတိုက်ခိုက်ကြပါ။ ဟာကွက်ကိုလှည့်ပတ်ချောင်းနေကြ၏။

ခဏအကြာတွင် ကွမ်းကျို၏....

“ယား....”

ငြာသံတစ်ချက်ပေးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ဝါးရောက်မလာမီပင် လေအရှိန်ကအရင်တိုးဝင်လာ၏။

ကျူးယုက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုစုစည်း၍ ကန်တော့သည့်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း....”

လေလှိုင်းနှစ်ခု ပြင်းထန်စွာထိုးမိသွား၏။ နှစ်ဦးစလုံး နောက်သို့ အနည်းငယ်စီယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ကျူးယုက ဆက်တိုက်ပင် လက်ဝါး(၃)ချက်ရိုက်ချလိုက်၏။

ကွမ်းကျို၏ ချက်ချင်းပင် ခါးနဲ့ရှောင်ပြီး တံတောင်နှင့်ဆောင့်ချလိုက်၏။ ကျူးယုက လက်ဝါးကိုရုတ်တရက် လှန်လိုက်ပြီး

၁၆ * ဝဏ္ဏအောင်

လက်ညှိုးဖြင့် ကွမ်းကျွံချို၏တံတောင်ဆစ်မှသွေးကြောကို ထောက်လိုက်၏။ ကွမ်းကျွံချိုက တံတောင်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ညာခြေနှင့် ကျူးယု၏ဒူးခေါင်းကိုနှင်းလိုက်၏။ ကျူးယုက ဒူးကိုမြှောက်ကာ ခြေဖဝါးနှင့်ပြန်လည်ဟန့်တားလိုက်၏။

တစ်ခဏချင်းပင် လက်ဝါးသိုင်းကွက်(၂၀)ခန့် ယှဉ်ပြိုင်မိသွားကြ၏။ ကွမ်းကျွံချိုက ချိတ်ဆွဲထားသောလက်နက်များမှတစ်ခုကိုဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်၏။

နှစ်ချောင်းဆက်တုတ်ပင် ဖြစ်၏။ ကွမ်းကျွံချိုက နှစ်ချောင်းဆက်တုတ်ကိုဝေယမ်းပြီး ကျူးယုထံသို့ပြန်လည်ခုန်ဝင်လာ၏။

ကျူးယုကလည်း ဓားကိုအသင့်ထုတ်ကာဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ခြမ်း....”

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားနှစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုများက အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။

ကွမ်းကျွံချိုက နှစ်ချောင်းဆက်တုတ်ကိုလွင့်ပစ်ပြီး ဓားကိုထုတ်၍တိုက်၏။ သိုင်းကွက်(၁၀၀)ကျော်သည်အထိ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်ယှဉ်ပြိုင်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းကွက်(၃၀၀)ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။ ကွမ်းကျွံချိုယူလာသောလက်နက်များမှာလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးအသုံးပြု၍ကုန်လာပြီဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံး အတော်ပင်မောဟိုက်လာ၏။ အရှုံးအနိုင်ပေါ်ရန်မှာမလွယ်ကူလှကြောင်း နှစ်ဦးစလုံးကနားလည်လိုက်ကြသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) * ၁၇

ကွမ်းကျွံချိုက တိုက်ခိုက်နေရာမှရပ်တန့်လိုက်၏။ သူ၏နောက်ဆုံးလက်နက်ဖြစ်သောသံခက်ရင်းခွကို မြေပေါ်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ကျူးယု... ကျုပ်တို့ ဒီပွဲကို သရေလွှဲပဲသတ်မှတ်ရအောင်၊ နောင်မှပြန်တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့”

ကျူးယုကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကွမ်းကျွံချိုက....

“ဒါဆိုရင် (၁၀)လပိုင်း (၃)ရက်နေ့ ဝှာစန်းတောင်မှာ ပြန်ဆုံရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

ကွမ်းကျွံချိုကလှည့်ထွက်ရန်ဟန့်ပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်....”

ကွမ်းကျွံချိုကကောက်ကျစ်စွာ တိုက်ခိုက်လာသည်ကိုတွေ့သောအခါ ကျူးယုထိတ်လန့်သွား၏။

ကမန်းကတန်းခုခံလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။

“ဝုန်း....”

ကျူးယု၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချည်လား”

အော်သံနှင့်အတူ ရိမုကျင်းပြေးထွက်လာပြီး ကွမ်းကျွံချိုအားတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ကွမ်းကျွံချိုက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်ခံပေးလိုက်ရာ ရိမုကျင်းမှာနောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

၁၈ * ဝဏ္ဏအောင်

ကျူးယု ဒယီးဒယိုင်နှင့်ပြန်ထလာ၏။ ကွမ်းကျွံချိုက....

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှအသက်မရှင်နိုင်တော့ပါဘူး”

ပြောပြီး လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ မင်းသားလေး

ကျွန်းဦးဆောင်လာသောမန်ချူးလက်ရွေးစင်များ ကျွန်းကလေးပေါ်
သို့တက်ရောက်လာကြလေသည်။

ရီမုကျင်း၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသွား၏။

ဤတစ်ကြိမ် သူတို့လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ။

ရီမုကျင်း၏ရင်၌ လေးလံသွား၏။

ထိုအခိုက် ရှမ်းရှမ်းက သူ၏နံဘေးသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ကွမ်းကျွံချိုကရယ်မောကာ....

“မင်းတို့ ကျုပ်လက်ကဘယ်လိုမှမလွတ်တော့ပါဘူး”

မင်းသားလေးကျွန်းတို့လူစုလည်း ကျွန်းကလေးပေါ်သို့

ရောက်ရှိလာပြီး ရီမုကျင်းတို့အားဝိုင်းရံလိုက်ကြလေသည်။

ကျူးယုက ဒယီးဒယိုင်နှင့်ထလာ၏။

“သူတို့ကိုလွတ်ပေးလိုက်ပါ”

ကွမ်းကျွံချိုကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရန်သူကို ကြီးငယ်မရွေး အပြတ်ရှင်းရမယ်ဗျ... နောင်
တစ်ချိန်မှာ ဆူးပြောင့်အဖြစ် ကျုပ်မမွေးလိုဘူး”

“သူတို့က မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်မှမဟုတ်ဘဲ... ကျုပ်ကိုအနိုင်ရရင်
ကျေနပ်သင့်ပါပြီ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) * ၁၉

ကျူးယုကပြောသည်။ ကွမ်းကျွံချိုက....

“ကျူးယု... ကျုပ်လာကတည်းက အားလုံးကိုအပြတ်ရှင်းဖို့
လာခဲ့တာ”

ကျူးယုမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

“လူယုတ်မာ... မင်း ကျုပ်ကိုအလစ်အနိုင်ယူလိုက်နိုင်တာနဲ့
ကျုပ်ကိုအသေသတ်နိုင်ပြီလို့မထင်ပါနဲ့”

ဒေါသကြောင့် သူ၏မျက်လုံးများမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ
သကဲ့သို့ထင်နေရပေသည်။ ကွမ်းကျွံချိုမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျူးယုလိုလူတစ်ယောက်အား အလွယ်တကူသတ်ပစ်နိုင်
မည်မဟုတ်ဟုသိလိုက်၏။ ချက်ချင်းလက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ မန်ချူး
ရဲမက်များကဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျူးယုက မည်းမည်းမြင်သမျှ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်
၏။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မန်ချူးရဲမက်သုံးဦးခန့်မှာ လဲကျသေ
ဆုံးသွားလေသည်။

မန်ချူးရဲမက်များ ထိတ်လန့်သွား၏။ အတင်းဝင် မတိုက်
ခိုက်ရဲတော့ပါ။ ဝိုင်းရံရုံသာဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

မင်းသားလေးကျွန်းလည်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ ကျူးယုမှာ
ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌အောင့်တက်လာ၏။
အသက်ရှူလည်းမှားသွား၏။

“အင်... ငါဆက်တိုက်နိုင်စွမ်း သိပ်မရှိတော့ဘူး ဒါပေမဲ့
ငါ ဟန်မပျက်ဆက်ပြီးခြိမ်းခြောက်မှုဖြစ်မယ်”

၂၀ * ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ဝေဒနာကိုဖုံးကွယ်ပြီးရယ်မောလိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... လာစမ်း မင်းတို့အားလုံးကို ရဲပြည်ကိုပို့ပစ်မယ်ကွ”

မန်ချူးရဲမက်များ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ၏။

ကျူးယုက အေးတိအေးစက်ပြောလိုက်၏။

“ကွမ်းကျွံချီ... မင်းနဲ့ကျုပ် ဒီနေ့ပဲ အပြတ်ရှင်းကြတာပေါ့”

ကွမ်းကျွံချီမှာ... ကျူးယု၏အစွမ်းကိုအထင်မသေးရဲပါ။

ကျူးယုက ဒဏ်ရာရထားသော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းနေသေး၏။ ဤအချိန်တွင် ယှဉ်ပြိုင်ပါက ကျူးယုအနေဖြင့် သူ့သေမုကိုယ်သေတိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာလျှင် မိမိအနေဖြင့် အနိုင်ယူနိုင်ရန်မသေချာပေ။

လူအများနှင့်တိုက်ခိုက်ရန်မှာလည်း... သူခေါ်လာသော မန်ချူးရဲမက်များသည် ကျူးယုကိုကြောက်ရွံ့နေဟန်ပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးကျန်းအားကြည့်လိုက်၏။

မင်းသားလေးကျန်းက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဦးရီးကွမ်း... ဒီအချိန်ဟာ သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဟေ့... အားလုံးတိုက်၊ နောက်ဆုတ်လာတဲ့လူမှန်သမျှ သေဒဏ်ပဲ”

ကျူးယု မည်မျှတိုက်ခိုက်နိုင်ပါစေ အများနှင့်တစ်ယောက်ယှဉ်လာလျှင် ကြာရှည်ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျူးယုတွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိထားသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) * ၂၁

မင်းသားလေးကျန်းကိုယ်တိုင် ရဲမက်များကို ဦးဆောင်၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာလေတော့၏။

ရီမုကျင်းက ချက်ချင်းရှေ့တက်ကာ မင်းသားလေးကျန်းအား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။ ရှမ်းရှမ်းကလည်း ရဲမက်များအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ကွမ်းကျွံချီကမူ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ တိုက်ခိုက်မှုများကို အကဲခတ်နေလေသည်။ ကျူးယု၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသွား၏။ သူ၏ဟန်ဆောင်ခြိမ်းခြောက်မှုများက အရာမထင်ဖြစ်သွားချေပြီ။

မန်ချူးရဲမက်များကလည်း မင်းသားလေးကျန်း၏အမိန့်ကြောင့် နောက်မဆုတ်ရဲဘဲ အတင်းခံရောက်တိုက်ခိုက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးယုက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်၏။

သို့သော် မန်ချူးရဲမက်များကြားမှထိုးဖောက်ကာ မင်းသားလေးကျန်းကိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ မင်းသားလေးကျန်း ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

“တပည့် မင်းတို့သွားတော့... ကျုပ်အတွက် နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအတွက် သူတို့ကိုဖြုတ်နိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ”

“ကျွန်တော် ဆရာကိုထားပြီးမသွား...”

ရီမုကျင်း၏စကားမဆုံးလိုက်ပါ။ ကျူးယုက သူ့အား ခါးကိုင်ကာပစ်လွှင့်လိုက်၏။ ရီမုကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရဲမက်များပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ရှိသွား၏။

၂၂ * ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းရှမ်းကိုလည်း ရီမုကျင်းနည်းတူပစ်လွှင့်လိုက်၏။

“မင်းတို့ အလကားအသေမခံနဲ့... ပြေးကြတော့”

ထို့နောက် ကွမ်းကျွံချီတို့လူစုအား သူသေကိုယ်သေတိုက် ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဖူအန်မြို့သည် အလွန်စည်ကားသောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ဖူအန်မြို့လယ်တွင် ကြီးမားသောဈေးလမ်းမကြီးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုလမ်းမသည် အမြဲလိုလိုပင် စည်ကားနေလေ့ရှိသည်။ ယနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် လူစည်ကားနေ၏။

ထိုစဉ်... လူကြားထဲ လူသုံးယောက် တရွေ့ရွေ့တိုးရွေ့ သွားရင်း မကြာမီ ပရဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား ကြလေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်ကား... ရွှေမုတ်ဆိတ်၊ သူတော်နှင့် ရှောင်ထင်းတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ရွှေမုတ်ဆိတ်က စကားဝှက်တစ်ခု ကိုပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြုံးရွှင် သွားလေသည်။

သူသည် ကမန်းကတမ်းဦးညွတ်အရိုအသေပြုပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ အတွင်းခန်းကိုညွှန်ပြ လိုက်လေသည်။ ရွှေမုတ်ဆိတ်တို့လူစုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ သည်။ ဆိုင်ရှင်က ဝင်မလာသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) * ၂၃

စောင့်ကြည့်နေသူမရှိကြောင်းသေချာမှ ဆိုင်တံခါးကိုပိတ် လိုက်လေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က...

“သူဒဏ်ရာရထားတယ်... ကုသဖို့နဲ့လုံခြုံရေးအတွက်...”

“ဟုတ်ကဲ့... အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က သူတော်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားမယ်... ဒီမှာ အားလုံးစိတ်ချရပါတယ်”

သူတော်က...

“ခင်ဗျားပင်ပန်းနေပြီ... တစ်ရက်လောက် နားပါဦးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူတော်က ထပ်မံ၍တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်၏။

“ဒီကမိတ်ဆွေလေးကို ပြောသင့်တာပြောရင်း တစ်ညနား

လိုက်ပါဦးဗျာ၊ အနိန့်မနှောင်းသေးပါဘူး”

ရွှေမုတ်ဆိတ်လည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ရလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်

ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့အတွက် ခင်ဗျားတာဝန်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဒီတာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာ ကျုပ်အလွန်ပဲဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒီမှာ စိတ်အေးလက်အေးအနားယူပါ... ကျုပ်စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဆိုင်ရှင်ကပြောပြီး အခန်းတွင်းမှထွက်ခွာသွားလေ၏။
မကြာမီ စားသောက်ဖွယ်ရာများရောက်ရှိလာသည်။
သမားတော်တစ်ဦးလည်း မကြာခင် ရောက်လာတော့မည် ဟုလည်းသိရလေသည်။

ရှောင်ထင်းက....
“ဦးတို့အကြောင်းတွေ မပြောပြရင်လဲ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

သူတော်က လက်ကာပြလိုက်သည်။
“ကျုပ်တို့ပြောပြဖို့ စဉ်းစားပြီးပါပြီ... ကဲ.... စားသောက် လိုက်ပါဦး”

ရှောင်ထင်းမှာ အလွန်ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၍ ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရစားသောက်လိုက်လေသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က သူ၏အင်္ကျီလက်အတွင်း ဝှက်ထားသော ဓားတိုတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ထင်းကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဓားကိုသေချာစွာကြည့် လိုက်သည်။ ထိုဓားမျိုးကိုမြင်ဖူးသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

“ဒါ... ဒါ တပ်မှူးတွေကိုင်ဆောင်တဲ့ဓားပဲ”

“ဟုတ်တယ်... မင်းဗဟုသုတရှိသားပဲ”

“ဒီလိုဓားမျိုးကို တပ်မှူးတွေသာ ကိုင်ခွင့်ရတဲ့ဓားလို့ ကျုပ် ဆရာကရှင်းပြခဲ့လို့ပါ”

“မင်းရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်ပါ”

“ဪ... တပ်မှူးကျားဝမ်ကိုး”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“တပ်မှူးကျားဝမ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ရင်းနှီးပါတယ်”

ရှောင်ထင်းက....

“ဦးတို့လဲ နေပြည်တော်ကတပ်မှူးတွေပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးတို့ဟာ နေပြည်တော်ကလွှဲဝှက်တာဝန် ယူထားတဲ့တပ်မှူးတွေပါ”

“လွှဲဝှက်တာဝန်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြလို့ဖြစ်ပါ့ မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့တာဝန်က နိုင်ငံထဲစိမ့်ဝင်လာတဲ့ မန်ချူးတွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ပဲ”

ရှောင်ထင်းမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

သူတော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မန်ချူးတွေဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းအသက် သိမ်းပိုက် ထားကြတယ်၊ မကြာခင်ကာလမှာ ထပ်ပြီးကျူးကျော်ကြဦးမှာပဲ”

ရှောင်ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၂၆ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒီလိုရှာဖွေဖော်ထုတ်ရင်းနဲ့ မဏိသီဂီ အဖွဲ့အစည်းကိုသွားပြီးတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒီအဖွဲ့အစည်း တရားဝင်မပေါ်ပေါက်သေးဘူး... ဒါပေမဲ့ မန်ချူးတွေကချုပ်ကိုင်ထားတယ်။ သူတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သိုင်းလောက မတည်မငြိမ်ဖြစ်ပြီး အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲအောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ သိုင်းလောကအင်အားစု ချည်နှံလာတဲ့အခါ သူတို့က သိုင်းလောကကိုစိုးစိုးချုပ်ကိုင်မယ်... နောင်တစ်ချိန် မန်ချူးတွေဝင်လာတဲ့အခါ ကူညီဖို့အသင့်ရှိကြမယ်”

သူတော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ရှောင်ထင်းက....

“ကျုပ်တို့ရဲ့တပ်မှူး ကျားဝမ်ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီသတင်းကိုကြားသိလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်... မျိုးချစ်သိုင်းသမားလူငယ် လူရွယ်တွေကိုစုစည်းပြီး သွေးနဲ့ရွှေမဏိသီဂီဂိုဏ်းကို အန်တုဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မင်းတို့ ဘယ်အထိခရီးရောက်ပြီလဲ”

“စုံစမ်းနေဆဲပါ... ကျုပ်တို့ဟာ ဒီဂိုဏ်းရှိမှန်းသိပေမဲ့ နေရာတွေကိုမသိသေးဘူး”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၂၇

သူတော်က....

“ကျုပ်တို့ကတော့ ဌာနခွဲ(၂)ခုကိုဖြိုခွဲခဲ့ပြီးပြီ။ သူတို့မှာဌာနခွဲ (၈)ခုရှိတယ်ဗျ”

ရှောင်ထင်းကဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဦးတို့ဟာ တကယ်တော်တဲ့လူတွေပါပဲ”

သူတော် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့တော်လှိုမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေက တော်လှိုပါ။ သူက အသက်ကိုပဇာနည်ထားဘဲ မဏိသီဂီဂိုဏ်းထဲရအောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တယ်”

ရှောင်ထင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ကျုပ် မင်းရဲ့ဆရာနဲ့လိုက်တွေ့မှထင်တယ်”

သူတော်ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျားဝမ်နဲ့လက်တွဲပြီး မဏိသီဂီဂိုဏ်းကိုချေမှုန်းရမယ်။ တို့နှစ်ယောက်တည်းအင်အားထက် အများနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးအောင်မြင်လိမ့်မယ်”

ရှောင်ထင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“တကယ်ပြောတာလား ဦး”

“တကယ်ပါ”

“ကျုပ်ကို သက်သာအောင်စောင့်နေရင် ကြာမယ်... မင်းတို့ အရင်သွားနှင့်ကြ”

၂၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သူတော်ကပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး၊ ဒဏ်ရာသက်သာတော့လိုက်လာခဲ့ပါ”

ရှောင်ထင်းကပြောပြီး သူတော်အား လျှို့ဝှက်နေရာကိုပြောပြလိုက်သည်။ သူတော်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ကျုပ် ဒီမှာလုံခြုံပါတယ်... မင်းတို့သွားချင်တဲ့အချိန်သွားကြပါ”

ရှောင်ထင်းက သူတော်အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညနေပဲ ခရီးဆက်ပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

☆☆☆

မီးခိုးငွေ့များ တလူလူတက်နေ၏။

တိုင်ငုတ်များသာကျန်တော့သောမီးလောင်ခြင်း...

“တောက်...”

ခံပြင်းစွာခေါက်လိုက်သည့်တောက်ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ မီးလောင်ပြင်ကိုငေးကြည့်နေသော ရိမုကျင်း၏မျက်လုံးများကရီဝေနေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲခံပြင်းဟန်များ ရောယှက်ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဆရာ...”

သူ၏နှုတ်မှဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

ကွက်လပ်ထဲတွင် အသစ်စက်စက်မြေပုံတစ်ခုရှိ၏။

ရိမုကျင်းက မြေပုံရှေ့တွင်ခူးထောက်လိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၉

“ဆရာ... ဆရာအတွက် ဒီလူယုတ်မာတွေကို ကျွန်တော် အပြီးတိုင်ချေမှုန်းပါမယ်”

သူ၏အသံသည် အဝေးမှပျံ့လွင့်လာသည်ဟုထင်ရ၏။

“အစ်ကို...”

ညင်သာပျော့ပြောင်းသောခေါ်သံနှင့်အတူ နူးညံ့သောလက်တစ်ဖက်က ရိမုကျင်း၏ပခုံးပေါ်ကျရောက်လာ၏။ လှည့်မကြည့်ဘဲ နီးဖြစ်သူရှမ်းရှမ်းဖြစ်ကြောင်း ရိမုကျင်းသိလိုက်သည်။

“အစ်ကို စိတ်ထိန်းပါ... ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရုံနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာက အစ်ကိုတို့အတွက်အသက်စွန့်သွားခဲ့တာ”

“ညီမ သိပါတယ်... ဆရာအတွက် ကျွန်မတို့ကြေကွဲနေမဲ့ အစား ဆရာဖြစ်စေချင်သလို ညီမတို့ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကွမ်းကျွံချိန်အပေါင်းအပါတွေကို ကျုပ်တို့ရ အောင်ချေမှုန်းပစ်ရမယ်”

“အစ်ကိုပင်ပန်းနေပြီ... ခဏနားလိုက်ဦးနော်”

ရှမ်းရှမ်းသည် ရိမုကျင်းအား ယာယီထိုးထားသောတံအိမ်ကလေးထဲသို့ခေါ်သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

နောက်တစ်နေ့

ရိမုကျင်းသည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

လက်နက်များကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

“ဟင်... အစ်ကို ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ရှမ်းရှမ်းကအံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ရီမုကျင်းက....

“ကွမ်းကျွံချီတို့ကို တတ်နိုင်သလောက် အနှောင့်အယှက် ပေးတော့မယ်... ညီမ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ပါ”

ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာတဲ့လား... ကျွန်မဟာ အစ်ကိုနဲ့တစ်ဖဝါးမကွာလိုက်မဲ့လူဆိုတာ အစ်ကိုမသိဘူးလား”

ရီမုကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုသိပါတယ်... အခုခရီးဟာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ် များတယ်ဆိုတာ ညီမလဲသဘောပေါက်မှာပေါ့၊ ညီမမှာလဲ....”

သူက စကားဆုံးအောင်ဆက်မပြောဘဲ ရှမ်းရှမ်း၏ဝမ်းဗိုက် အားကြည့်လိုက်သည်။ ရှမ်းရှမ်း၏ဝမ်းဗိုက်မှာ မသိမသာမို့နေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး... ညီမလိုက်မယ်၊ တိုက်ပွဲတွေမှာ မပါဝင်ရ တောင် အစ်ကို့အနားမှာရှိနေချင်တယ်”

❀❀❀

ကျန်းနန်....

သိုင်းလောကသားတို့စုဝေးရာ....

သိုင်းလောကသားများထွက်ပေါ်ရာ....

သိုင်းလောက၏ထိပ်တန်းနာမည်ကျော်သိုင်းသမား အများ

ဆုံးမွေးထုတ်ပေးရာ နေရာဒေသတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းနန်သည် သာယာဖွယ်ရှုခင်း အလွန်များသောနေရာ တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျန်းနန်ကိုလာရောက်လည်ပတ်သူများဖြင့် စည် ကားနေတတ်သည်။ ကျန်းနန်၏အစည်ကားဆုံးအချိန်မှာ နွေဦးရာသီ ဖြစ်၏။ နွေဦးရာသီတွင် ကျန်းနန်သည် အလှပဆုံးဖြစ်သည်။

ရှုခင်းများကလည်း ပန်းချီဆရာများ လက်မှီင်ချရလောက် အောင်ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် နွေဦးရာသီဆိုလျှင် ကျန်းနန် နယ်တစ်ခွင်တွင်လာရောက်လည်ပတ်သူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေတတ် သည်။ ထို့အတူ အခြောက်သွေ ဆုံးအချိန်မှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်၏။

ဆောင်းရာသီတွင် ကျန်းနန်သည် အလွန်ချမ်းအေးလှ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းများဖုံးလွှမ်းနေပြီး သဘာဝအလှအပများ ပျောက်ဆုံးနေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နှင်းမုန်တိုင်းများပင် ကျတတ် ပေသည်။ ထို့ကြောင့်... လာရောက်လည်ပတ်သူများသည် ဆောင်း ရာသီကိုရှောင်ရှားတတ်ကြပေသည်။

❀❀❀

ကျန်းနန် ဆောင်းရာသီ....

ကျန်းနန်နယ်တွင်နေထိုင်သူများက ဆောင်းရာသီကို တစ် တည်ဝတ် နှစ်ထည်ဝတ်စသည်ဖြင့်ခွဲခြားခေါ်တတ်၏။

အနွေးထည် တစ်ထည်ဝတ်ရသည့်ဆောင်းရာသီ....

အနွေးထည်နှစ်ထည်ဝတ်ရသည့် ဆောင်းရာသီဟု ဆိုလို့ ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနှစ်ဆောင်းရာသီအား ကျန်းနန်ရှိလူများက သုံးထည်
ဝတ်ဆောင်းရာသီဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။ အနွေးထည်တစ်
ထည်နှင့်မလုံလောက်ပါ။ အနွေးထည်သုံးထည်ထပ်ဝတ်မှသာ နေနိုင်
ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း အဆိုးရွား
ဆုံးသောဆောင်းရာသီတစ်ခုလည်းဖြစ်ပေသည်။

☆☆☆

ကျန်းနန်နယ်အတွင်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့...

နံနက်ခင်းအချိန် နေရောင်မရှိသေးပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နှင်းများဖြင့်ဖုံးလွှမ်းနေပေသည်။

မည်သည့်နေရာကြည့်ကြည့် နှင်းများရှိနေ၏။ နှင်းများဖုံးလွှမ်းနေ
သောလမ်းမပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူသည် ကြီးမားသောခမောက်တစ်လုံးဆောင်းထားပြီး
အညိုရောင်ဝတ်စုံပွကိုဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုလူသည် အိမ်ဂေဟာများကို တစ်အိမ်ချင်းကြည့်ရှုကာ
လျှောက်လာနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေ
နေဟန်ရှိသည်။

ထိုလူသည် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်
တန့်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏ရှေ့တွင် ကြီးမားသောအဆောက်အအုံ
တစ်ခုရှိ၏။ အဆောက်အအုံရှေ့တွင်....

“သိမ်းငှက်အာမခံဌာန”

ဟု ရေးထားသောဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုချိတ်ဆွဲထား၏။

အဆောက်အအုံတံခါးများကမူ ပိတ်ထားဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။
ထိုလူသည် တံခါးရှေ့သို့လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဝတ်စုံပွအောက်
မှလက်ထွက်လာပြီး တံခါးကိုအသာခေါက်လိုက်၏။ ထိုလူ၏လက်
သည် သေးသွယ်ပြီးဖြူဖွေးနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

☆☆☆

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အာမခံဝန်ထမ်း
လျှောင်တမှာ အိပ်ရာထဲ၌ကွေးနေ၏။ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့်
မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့သွားပြီး....

“တောက်... စောစောစီးစီး အေးရတဲ့ကြားထဲ”

ဟုညည်းတွားလိုက်လေသည်။

တံခါးခေါက်သံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်၏။

လျှောင်တမှာ အိပ်ရာထဲကွေးမနေနိုင်တော့ပါ။ စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှအေးစိမ့်သောလေ
ကတိုးဝင်လာ၏။ လေနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် အထဲသို့ဝင်ရောက်
လာ၏။ လျှောင်တက တံခါးကိုအမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ... ဧည့်သည်အားကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်သည်က ကိုယ်
ပေါ်ရှိဝတ်စုံတွင်ကပ်ငြိနေသောနှင်းများကို ခါချလိုက်သည်။

လျှောင်တက....

“ဘာကိစ္စလဲ... ပစ္စည်းအပ်မလို့လား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုလူကခေါင်းခါလိုက်သည်။

၃၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

လျှောင်တမှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ပစ္စည်းမအပ်ဘဲနဲ့ အလကားဝင်လာရသလား... သွား... အခု ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား”

ထိုစဉ် ခမောက်နှင့်လူ၏လက်က လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ဖြန်း... ဖြန်း”

လျှောင်တ၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး ထူပိန်းသွားသည်။

“ဧည့်သည်ကို ဒီလိုဆက်ခံရသလား”

လျှောင်တက ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုသက်သက်လာရန်စနေတာကိုး”

သူသည် ချက်ချင်း ခမောက်နှင့်လူအား လက်သီးနှင့်ထိုးချလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သာ နောက်သို့လွင့်စဉ်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဝုန်း...”

စားပွဲကျိုးသွားပြီး လူလည်းခွေကျသွားသည်။ လျှောင်တမှာ အလွန်ထိတ်လန့်သွား၏။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းမှအသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ... စောစောစီးစီးလာသောင်းကျန်းနေတာ”

လျှောင်တ ဝမ်းသာသွား၏။

“အစ်ကိုကြီးချီး... မြန်မြန်လာ၊ ရန်သူရောက်နေတယ်”

ချီအော့ဆိုသူထွက်လာ၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၅

ခမောက်နှင့်လူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းဘယ်သူလဲ... သေချင်လို့... ကျုပ်တို့သိမ်းငှက်အာမခံဌာနကိုလာပြီး ရန်စနေတာလား”

ခမောက်နှင့်လူက...

“ဌာနမှူးချူကိုတွေ့ချင်တယ်... ချက်ချင်းခေါ်ပေးပါ”

“မင်းတွေ့ချင်တိုင်း လွယ်လွယ်နဲ့ တွေ့လို့ရမယ်များထင်နေသလား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမှတွေ့နိုင်မလဲ”

ချီအော့က...

“ကျုပ်ကိုအေးထောက်ပြီး စောင်းပန်”

သူ၏စကားမဆုံးမီပင် ခမောက်နှင့်လူက သူ၏ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာလေသည်။

“ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပစ်စက်ကားရသလား”

“မင်းက ရမ်းကားတဲ့ဧည့်သည်ပဲ... မင်းကို အကြောင်းမပြုရင် မဖြစ်တော့ဘူး”

ချီအော့သည် ပြောပြီးသည်နှင့်ခမောက်နှင့်လူအား လက်ဝဲဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ချီအော့မှာ သိမ်းငှက်အာမခံဌာန၏ဌာနမှူးဖြစ်၏။ သိမ်းငှက်အာမခံဌာနတွင် ဌာနမှူးပြီးလျှင် သူ၏သိုင်းပညာမှာ အတော်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သိုင်းကွက်(၂၀)ခန့်တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ခမောက်နှင့်လူ၏ဝတ်စုံကိုပင် ထိမှန်ခြင်းမရှိပါ။

ခမောက်နှင့်လူကနာခေါင်ရွံ့လိုက်၏။

“ညံ့လှချည်လား”

ချိုအော့မှာ ပို၍ဒေါသပိုထွက်သွားလေသည်။

“မင်းသတ္တိရှိရင် ထွက်မပြေးနဲ့”

ခမောက်နှင့်လူက....

“ကောင်းပြီ... ကြိုက်သလိုတိုက်ပါ”

ချိုအော့က အတွင်းအားအပြည့်အဝစုစည်းပြီးနောက် လက်ဝါး(၇)ချက်တိတိ ရိုက်ချလိုက်၏။ လက်ဝါးရိပ်များဖြာထွက်လာပြီး ခမောက်နှင့်လူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ဝတ်ရုံအောက်မှ ဖြူဖွေးသောလက်တစ်ဖက်ပေါ် ထွက်လာ၏။ ဖြူဖွေးသောလက်သည် ချိုအော့၏လက်ဝါးရိပ်များ ကြားမှတိုးထွက်လာပြီး ချိုအော့၏ပခုံးမှသွေးကြောကိုရိုက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်...”

ချိုအော့မှာကြမ်းပေါ် အရိုးကြိုးပြတ်လဲကျသွား၏။

ခမောက်နှင့်လူက ခမောက်ကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ရှည်လျားသော နက်မှောင်သောဆံကေသာများက ပြေကျလာ၏။ ချိုအော့မှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

မိန်းကလေးက ချိုအော့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ... ဌာနမှူးချူကိုတွေ့ခွင့်ရပြီလားရှင်”

ချိုအော့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ကျုပ်တို့ကိုဘာဒုက္ခပေးမလို့လဲ မိန်းကလေးနဲ့ကျုပ်တို့ ဘာရန်ငြိုးများရှိလို့လဲ”

“ဘာရန်ငြိုးမှမရှိပါဘူး... ရှင်တို့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ကသာ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့စည်သည်ကို ရိုင်းရိုင်းပျပျနဲ့ဆက်ဆံခဲ့တာပါ”

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက လျှပ်တစ်ပြက် လက်ဝှေ့ယမ်းသွား၏။ သေးငယ်သောသံလုံးလေးတစ်လုံးက ချိုအော့၏ပိတ်နေသော သွေးကြောကိုထိမှန်သွား၏။ ချိုအော့မှာသွေးကြောပွင့်သွားပြီး ထရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး...

“မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့ဌာနမှူးနဲ့တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

မိန်းကလေးသည် ချိုအော့၏ပျော့ပျောင်းသွားသောလေသံကြောင့် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။

“ကိစ္စရှိလို့ပါ... ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်”

ထိုမိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်သလောက် ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ဌာနမှူးအားခေါ်မပေး၍မဖြစ်ဟု ချိုအော့တွေးလိုက်မိ၏။

“မိန်းကလေး ခဏစောင့်ပါ... ကျုပ် အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

၃၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာ မိန်းကလေးလား”

အသံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ အသက်(၅၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ သောလူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ မိန်းကလေးသည် ထိုလူ အားတွေ့တွေ့ချင်း မနှစ်မြို့သလိုဖြစ်သွားမိ၏။ ထိုလူ၏ကျဉ်းမြောင်း သောမျက်လုံးအောက်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများရှိသည်ဟုတွေး လိုက်မိ၏။

“ရှင်က သိမ်းငှက်အာမခံဌာနမှူးလား”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းကလေးကဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ကျုပ် ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

မိန်းကလေးကပြုံးပြီး အခန်းတွင်းတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက် ၏။ ဌာနမှူးက....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ချီအော့ကကျုပ်ရဲ့လူယုံပါ”

ထိုအခါမှ မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မ မင်းသားလေးကျန်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဌာနမှူး မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“မင်း... မင်း”

“ရှင် သူ့ကို အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပေးပါ... နှစ်ရက်ထက်ပိုပြီး ကျွန်မ မစောင့်နိုင်ဘူး”

ဌာနမှူးသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့အာမခံဌာနမှာ မင်းသားလေးကျန်းဆိုတာ မရှိပါဘူး”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၉

“မင်းသားလေးကျန်းကိုယ်တိုင် သူနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ ဒီနေရာ ကိုညွှန်ခဲ့တာရှင်”

“မိန်းကလေးက မင်းသားလေးကျန်းကိုသိလို့လား”

မိန်းကလေးက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မတည်းခိုခန်းမှာရှိမယ်... နှစ်ရက်အတွင်း မင်းသား လေးကျန်းရောက်မလာရင် ရှင်တို့သိမ်းငှက်အာမခံဌာန လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားစေရမယ်”

ဌာနမှူး၏မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် မိန်းကလေးမှာ တံခါးဝသို့ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

“ခဏနေပါဦး”

ချီအော့က လှမ်း၍ဟန်တားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မင်းသားလေးကျန်းကိုအကြောင်းကြားဖို့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကိုပြောခဲ့ပါ”

“ချင်းဝေဝေလို့ပြောလိုက်ပါရှင်”

ပြောပြီးသည်နှင့်သိမ်းငှက်အာမခံဌာနအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ချီအော့၏မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒီမိန်းကလေးက မင်းသားလေးကျန်း မှာကြားသွားတဲ့ မိန်းကလေးဗျေ... ကျုပ်တို့တော့ဒုက္ခပဲ”

ဌာနမှူးချူလည်းမျက်နှာပျက်ကာ....

၄၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“အင်း သူ့ကိုရိုင်းရိုင်းပျံ့ဆတ်ဆံ့ခဲ့တာသိရင် မင်းသားလေး ကျန်းကန္တင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချိုအော့က....

“ကျုပ် ဒီမိန်းကလေးကိုအမျက်ပြေဖို့ စီမံဆောင်ရွက်လိုက် ပါမယ်၊ ဌာနမှူးကသာ မင်းသားလေးဆီကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

ချိုအော့သည်ပြောပြီး အာမခံဌာနအတွင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

☆☆☆

ချင်းဝေဝေသည် စားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ် သီးသန့်စားပွဲ တွင်ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ငေးကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးက ဟင်းလျာများလာရောက်ချပေးလိုက်သည်။

ချင်းဝေဝေကကြည့်လိုက်ရာ အလွန်ဈေးကြီးသောဟင်း လျာများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချင်းဝေဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီဟင်းလျာတွေ ကျွန်မမှာတာမဟုတ်ဘူး”

စားပွဲထိုးကလေးက....

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်ချိုကပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“သခင်ချို... သူကဘယ်သူလဲ”

စားပွဲထိုး ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် သွား၏။ ထိုစဉ် စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကျုပ်ပါ... တခြားလူမဟုတ်ပါဘူးသခင်မလေး”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၄၁

အသံနှင့်အတူ ဌာနခွဲမှူးချိုအော့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ရှင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်မလေး”

“ရှင် ဘာကိစ္စ ဒီဟင်းလျာတွေမှာရတာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်း မှာမဟုတ်ဘူး”

“သခင်မလေး ရှင်းစရာမလိုပါဘူး... ကျုပ်တို့သိမ်းငှက် အာမခံဌာနက ဂုဏ်ပြုတာပါ။ သခင်မလေးအတွက် တည်းခိုဖို့လဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စီစဉ်ထားပါတယ်”

ချင်းဝေဝေက နှုတ်ခမ်းလေးကွေးရုံဖြိုးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်သဘောကောင်းသွားရတာ လဲ”

“ကျုပ်တို့က မိန်းကလေးကိုသခင်မလေးမှန်းမသိခဲ့လို့ အခု လိုဖြစ်ရတာပါ။ ကျုပ်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်မလေး”

ချင်းဝေဝေ ရယ်မောလိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ရှင်က မင်းသားလေးကျန်း စိတ်ဆိုး မှာကြောက်ပြီး ကျွန်မကိုလာချော့နေတာကိုး”

ချိုအော့မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ ချင်းဝေဝေသည် သူထင် သည်ထက်ပင် ပါးနပ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်မလေး”

“မပူပါနဲ့ရှင်... ရှင်တို့ဘာမှဖြစ်စေရပါဘူး”

ချီအော့က ဝမ်းသာသွား၏။
 “သခင်မလေး တကယ်ပြောတာနော်”
 ချင်းဝေဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့်...”
 “ပြောပါ သခင်မလေး”
 “ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေစဉ် နေရေးထိုင်ရေး... စားရေးသောက်
 ရေး အစစအရာရာ ရှင်တို့တာဝန်ယူရမယ်”
 “ဝမ်းသာစွာနဲ့လက်ခံပါတယ်သခင်မလေး”
 “ဒါနဲ့ မင်းသားလေးကျန်းကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ မင်းသားလေးကျန်း ခရီးလွန်နေလို့ပါ။ မကြာခင်
 ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”
 “ကောင်းပြီ... ရှင်သွားတော့”
 ချီအော့က အရိုအသေပြုလိုက်၏။
 “ကျုပ် အပြင်မှာစောင့်နေပါမယ်... သခင်မလေး နေထိုင်ဖို့
 နေရာလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”
 “ရှင်စောင့်နိုင်ရင်စောင့်... ကျွန်မ ဒီမှာကြာဦးမှာ”
 “ရပါတယ်သခင်မလေး... အေးအေးဆေးဆေးသာ သုံး
 ဆောင်ပါ”
 ချီအော့သည် အကြိမ်ကြိမ်ဦးညွတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ
 တော့သည်။

မန်ချူးနယ်စားကြီးသည် စူးနံလျှန်၏ကိုယ်ရံတော်လူစင်း
 သည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်အရက်ကိုသာလိုမ့်သောက်နေ၏။
 သူ ဖူအန်းသို့ရောက်နေသည်မှာ ငါးရက်တိတိရှိပြီဖြစ်သည်။
 သူသည် သူတော်နှင့်ရွှေမှတ်ဆိတ်တို့အားခြေရာခံကာ လိုက်လာခဲ့ရာ
 ဖူအန်အရောက်တွင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့၏။ သူတော်နှင့်ရွှေမှတ်
 ဆိတ်တို့ ဖူအန်တွင်ရှိနေဆဲဟု သူယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် သူသတိ
 ထားကာရှာဖွေနေခဲ့၏။
 သို့သော် သူတော်နှင့်ရွှေမှတ်ဆိတ်တို့၏အရိပ်အယောင်ကို
 မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။ လူစင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ သူတော်နှင့်
 ရွှေမှတ်ဆိတ်အား မရှင်းပစ်နိုင်ဘဲ နယ်စားဂေဟာသို့ သူမပြန်ဝံ့ပါ။
 သူတော်နှင့်ရွှေမှတ်ဆိတ်တို့ကြောင့် သူတို့လျှို့ဝှက်ဌာနများ
 တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြိုကွဲနေပြီမဟုတ်ပါလား။
 လူစင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ အရက်ကိုစမ်း
 လိုက်၏။ တစ်အိုးမျှမရှိတော့ပါ။
 လူစင်း အယိုးအယိုင်နှင့်ထလိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း
 ရှိ လမ်းဘေးအရက်ဆိုင်ကလေးအတွင်း ဝင်ရောက်သွားလိုက်သည်။
 လောလောဆယ် သူကမူးပြီး အိပ်ပျော်သွားရန်သာ အလိုရှိ
 သည်။ သို့မှသာ စိတ်ညစ်မှုများကို တဒဂံအခိုက်အတန့် မေ့ပျောက်
 သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။
 လူစင်းမှာချောင်ကျကျစားပွဲတွင် အရက်များ မှာယူသောက်
 နေ၏။

ထိုစဉ် နံဘေးစားပွဲမှစကားပြောသံများကို အမှတ်မထင် ကြားလိုက်မိလေသည်။

“ဆေးဝယ်ရတာမကောင်းပါဘူးကွာ”

ဒုတိယလူက....

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

ပထမလူက....

“ဈေးအလွန်ကြီးတယ်ကွ”

ဒုတိယလူက....

“မင်း ဘယ်ဆိုင်ကဝယ်တာလဲ... မိတ်ဆွေပရဆေးဆိုင်က ဝယ်ကွ... သူကဈေးသက်သာပါတယ်”

“မိတ်ဆွေပရဆေးဆိုင်က ပိတ်ထားတာငါးရက်ရှိပြီကွ”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး... ဆိုင်ရှင် နေမကောင်းဘူးလားမသိဘူး၊ သမားတော်တစ်ဦးဝင်ထွက်နေတာတွေ့တယ်”

“သမားတော်အိကုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကဲ... ငါသွားဦးမယ်”

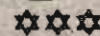
လူစင်းမှာ အမှတ်မထင်ကြားရသောစကားကိုတွေးရင်...

“အင်... ကျုပ်ရောက်တာ ငါးရက်... ပရဆေးဆိုင်ပိတ်တာ ငါးရက်၊ ပြီးတော့ သမားတော်တစ်ယောက်၊ သူတော်နဲ့ ရွှေမှတ်ဆိတ် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ဦးဦးဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ ဒါတွေဟာ ဆက် နှယ်ပတ်သက်နေမလား”

စုံစမ်းကြည့်ခြင်းသည် အကျိုးမယုတ်ဟု တွေးတောလိုက် မိသည်။ လူစင်းမှာ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်၏။

“အင်... ငါ ဒီအချိန် ရင်ဆိုင်သင့်ပါ့မလား၊ အို... ရွပ်ပါ တယ်... စုံစမ်းတာတော့ စုံစမ်းရမှာပဲ”

လူစင်း သည်အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး အရက်ဆိုင်လေးထဲမှ လှမ်း ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးအိကုန်း၏အိမ်မှာ သာမန်အိမ်ငယ်လေး တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ လူစင်းမှာ အိကုန်း၏အိမ်ကို သိပ်မစုံစမ်းလိုက် ရပါ။ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် သမားတော်အိကုန်း၏အိမ်တွင်း၌ မီး ထွန်းထားပြီဖြစ်၏။ လူစင်းက တံခါးကိုအသံမမြည်အောင်ဖွင့်ပြီး အ ထဲဝင်လိုက်၏။ အခန်းတွင်း၌ သမားတော်အိကုန်းမှာဆေးကျမ်းတစ် စောင်ဖတ်ရှုနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

လူစင်းက အိမ်အတွင်းသို့သေချာစွာအကဲခတ်လိုက်၏။ အိမ်ကလေးထဲ တွင် သမားတော်အိကုန်းမှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ မြင်မိပါချေ။ လူစင်း သဘောကျစွာပြုံးပြီး ရှေ့တိုးသွား၏။ မသိမသာ ကြမ်းပြင်ကိုနင်းလိုက်မိသဖြင့်...

“ကျွဲ...”

အသံမြည်သွားရာ သမားတော်အိကုန်းလှည့်ကြည့်လိုက် ၏။ လူစင်းအားတွေ့သောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လူနာအတွက် သမားတော်လာပင့်သည်ဟုထင်မှတ်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူစင်းက သမားတော်အိကုန်းအားချဉ်းကပ်လာကာ...

“ကျုပ်မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ပရဆေးဆိုင်ထဲကလူနာဘယ်သူလဲ”

သမားတော်အိကုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“မင်းဘာတွေမေးနေတာလဲ”

လူစင်းက လက်တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

“ဖြောင်...”

သမားတော်အိကုန်းမှာ ရှေ့သို့ငိုက်စင်းကျသွား၏။

“ကျုပ်မေးတာသာဖြေ... ကျုပ်ကိုပြန်မမေးနဲ့”

သမားတော်အိကုန်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်း... မင်း အခုထွက်သွားစမ်း”

လူစင်းက ရယ်မောလိုက်၏။ သူသည် သမားတော်အိကုန်း၏ရင်ဝသို့ လက်သီးတစ်ချက်ဆိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

သမားတော်အိကုန်းမှာ ကုလားထိုင်နှင့်အတူ လဲကျသွား၏။ ယခုမှ သူသည် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုအတွင်းကျရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်မိ၏။ လူစင်းက သမားတော်အိကုန်း ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မေးတာမှန်မှန်ဖြေသရွေ့ ခင်ဗျားကို နာကျင်အောင် ကျုပ်မလုပ်ဘူး”

“မင်း... မင်းဘာသိချင်လို့လဲ”

“ပရဆေးဆိုင်ထဲကလူနာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် မသိ... အွန်...”

လူစင်းက လက်သီးတစ်ချက်ထပ်ထိုးလိုက်၏။

အိကုန်းမှာ နောက်လန်ကျသွား၏။

“မသိဆိုတဲ့အဖြေ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး”

“ကျုပ်အမှန်ပြောတာ... ဒီလူကို ကျုပ်မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောမယ်... ဒီလူဟာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်

နဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ခေါင်းတုံးနဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

လူစင်း၏မျက်လုံးများတောက်ပသွား၏။ သမားတော်အိ

ကုန်းအားတစ်ချက်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်သွားလေတော့၏။

☆☆☆

“ညီမ... ပင်ပန်းနေပြီလား”

ရှမ်းရှမ်းကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ညဉ့်မနက်ခင် တည်းစရာရှာဦးအောင်”

“မြို့ထဲရောက်လာပြီပဲ... မပူပါနဲ့”

၄၈ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ရီမုကျင်းကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က လမ်းကြားထဲမှပြေးထွက်လာရာ ရှမ်းရှမ်းနှင့်ဝင်ရောက်တိုက်မိသွားသည်။ ရှမ်းရှမ်းယိုင်သွားပြီး ထိုလူ အားကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူက ရှမ်းရှမ်းအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေသည်။

ရီမုကျင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“ဒီလူ တော်တော်ရိုင်းပါလား”

“သူ့မျက်နှာ အစ်ကိုတွေ့လိုက်သလား”

“မတွေ့ဘူး... ညီမကော တွေ့လိုက်လို့လား”

“တွေ့လိုက်ပါတယ်... သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မဲ့ အရိပ်အယောင်တွေထွက်နေတယ်”

ရီမုကျင်းမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ထိုလူအားလှမ်းကြည့်ရာ ထိုလူသည် သူတို့ရှေ့အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

ရီမုကျင်း သက်ပြင်းချပြီး တည်းခိုခန်း ဆက်လက်ရှာဖွေရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရှမ်းရှမ်းက ရီမုကျင်း၏လက်ကို အသာဆွဲလိုက် သည်။ ရီမုကျင်းက....

“ညီမ... ဘာလဲ”

“သူ့နောက် လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“သူတစ်ပါးကိစ္စ မစပ်စုတာကောင်းပါတယ်ညီမရယ်”

“စပ်စုချင်တာမဟုတ်ဘူး... သူဟာ တစ်စုံတစ်ရာမကောင်းမှု လုပ်တော့မဲ့ပုံပေါက်နေလို့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်) ❀ ၄၉

ရီမုကျင်းရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ညီမကလဲ မဟုတ်တာ”

“ညီမ တကယ်ပြောတာ... လာပါ အစ်ကိုရာ၊ လိုက်ကြည့် ရအောင်... ညီမတို့အတွက်လဲ သဲလွန်စရာလိုရငြားပေါ့”

ရီမုကျင်းက....

“ကဲ... ညီမသဘောပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးက ထိုလူထွက်သွားရာဘက်သို့ အလျင်အမြန် နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

ဆေးဆိုင်ရှင်က သူတော်အား အကဲခတ်ရင်း...

“ခင်ဗျား အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ သူတော်က...

“အတော်သက်သာလာပါပြီ”

“သက်သာပေမဲ့ ခင်ဗျား အတွင်းအားအသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက် လို့မဖြစ်သေးဘူးလို့ သမားတော်ကြီးကမှာသွားတယ်”

သူတော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သိပါတယ်... အင်း... အရေးကြီးတော့မှပဲ ကျုပ်က အတွင်းဒဏ်ရာရခဲ့တယ်”

“တစ်လလောက် အနားယူလိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဘာမှမလုပ်ရဘဲနေရတော့ ပျင်းနေတယ်ဗျာ... ဒါထက် နေ ပြည်တော်က ဘာသတင်းရသလဲ”

၅၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ဆေးဆိုင်ရှင်က....

“ဌာနခွဲကိုဝင်ပြီးစီးနင်းခဲ့တာအောင်မြင်တယ်၊ ဌာနခွဲဟာ လုံးဝပျက်စီးသွားပါပြီ”

သူတော် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူတို့အင်အားမစုံခင် ကျုပ်တို့အမြန်ချေမှုန်းဖြစ်မှာဗျ... နို့မဟုတ်ရင် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

ဆေးဆိုင်ရှင်က....

“ရန်သူရဲ့ဌာနခွဲနှစ်ခုလုံး ပျက်စီးပြီး ဌာနခွဲတစ်ခုလုံး ပြိုကွဲမ တတ်ဖြစ်သွားတော့ သူတို့တွေ အလျင်အမြန်တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားလာမှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ဌာနခွဲ(၅)ခုပဲ ရှိတော့ တယ်၊ အရမ်းမစွန့်စားရဲတော့ပါဘူး”

သူတော်ကပြောသည်။ ဆေးဆိုင်ရှင်က....

“ဘာပဲပြောပြော အန္တရာယ်ကပိုကြီးလာပြီ”

သူတော်က....

“ကျုပ်တို့ မကြာခင်အားလုံးကို ဖြိုခွဲနိုင်မှာပါ”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

ဆေးဆိုင်ရှင်က....

“ကျုပ်တို့အဆက်အသွယ်တစ်ဦးဦးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူတော်ကပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆေးဆိုင်ရှင်က....

“ဘယ်သူလဲ”

အပြင်ဘက်မှအသံခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သမားတော်အိကုန်း”

ဆေးဆိုင်ရှင်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

မီးရောင်မှာ အခန်းတွင်းမှအပြင်သို့လျှံကျသွား၏။

တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေ၏။

ဆိုင်ရှင်မှာ ထိုလူအား ဟောသောအခါ ထိတ်လန့်သွား၏။

“မင်း... မင်း သမားတော်အိကုန်းမဟုတ်ဘူး”

ထိုစဉ် အလင်းရောင်တစ်ချက်ဝင်းလက်သွား၏။ ဆေးဆိုင် ရှင်မှာ သမားတော်အိကုန်းမဟုတ်မှန်းသိလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော် သူနောက်ကျသွား၏။ လူစိမ်း၏ဓားက သူ့အား တည့်မတ်စွာခုတ်ချမိသွားလေသည်။

“အင့်....”

ဆိုင်ရှင်မှာ တစ်ချက်မျှသာ ညည်းညူလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

သူတော်မှာ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသောအဖြစ်အပျက် ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ သူ ခုတင်ပေါ်မှလူးလဲထလိုက်၏။

ထိုစဉ် လူစိမ်းက အိမ်တွင်းသို့ရောက်ရှိလာ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက်ရှိပြီး ဓားမှသွေးများကကြမ်းပေါ်သို့စီးကျနေ၏။

၅၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သူတော်မှာ အန္တရာယ်ကိုရှုတ်ခြင်းနားလည်သွား၏။ ရန်သူသည် သူထံသို့ခြေရာခံကာလိုက်လာနိုင်ခဲ့ချေပြီ။

သူထွက်ပြေး၍မရနိုင်တော့ပါ။

သူတော် အကြိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုလူက....

“လူစင်း...”

သူတော် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကိုယ်ရဲတော်အမှတ်နှစ် လူစင်းဟုတ်လား”

လူစင်းက အေးစက်စွာပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိသားပဲ”

“တစ်နေ့နေ့ မင်းတို့နဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ”

လူစင်းကမဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ကျုပ်တို့ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားသေရလိမ့်မယ်”

“မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်နိုင်မယ်ထင်လို့လား”

“ခင်ဗျားကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်းသတ်ပစ်နိုင်တယ်”

သူတော် မျက်နှာပျက်သွား၏။

လူစင်းက....

“ခင်ဗျားကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးပါ့မယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၃

“ဘာအခွင့်အရေးလဲ”

“ရွှေမှတ်ဆိတ်ဘယ်မှာရှိသလဲ... ပြောပြရင် ခင်ဗျားကို အေးဆေးသက်သာစွာနဲ့သေခွင့်ပေးမယ်”

သူတော်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သေရမယ့်ကံအကြောင်းပါ မလာဘူးထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်းမဖြေချင်ဘဲကိုး”

ထိုစဉ် ချိုလွင်သောစကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကို... ညီမပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလူဟာ မဟုတ်တာတစ်ခုလုပ်လုပ်ဖို့ကြံစည်နေပါတယ်လို့”

လူစင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွား၏။ ချာခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်အမျိုးသားတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ လမ်းမှာဝင်တိုးမိခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း လူစင်းကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်၏။

“မင်းတို့နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး... သူနဲ့ကျုပ်က ရန်ငြိုးတစ်ခုကြောင့် ဖြေရှင်းနေတာပါ။ မင်းတို့ဝင်မစွက်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ရိုမုကျင်းကတွေဝေသွား၏။ သိုင်းလောကတွင် အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်မှုများ မကြာခဏရှိနေ၏။ ယခုလည်း ထိုလူနှစ်ဦးသည် ရန်ငြိုးကိစ္စကြောင့် ဖြေရှင်းနေကြခြင်းဖြစ်လျှင် သူတို့အနေဖြင့်ဝင်မစွက်သင့်ပါ။

လူစင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဒီကထွက်သွားပါ”

ရီမုကျင်းက ရှမ်းရှမ်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရှမ်းရှမ်းက ပေရပ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူတော်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မိတ်ဆွေကို သူပြောတာဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ရန်ငြိုးကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ သူက မန်ချူးကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

လူစင်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ရှမ်းရှမ်းက....

“အစ်ကို ဒီလူက မန်ချူးကိုယ်ရံတော်ဆိုပါလား”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကအမြန်ထွက်သွားပါ... ဝင်စွက်ရင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

လူစင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာ သူတော်အားခုတ်ချလိုက်လေသည်။ သူတော်က ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ရီမုကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ သူတော်၏လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် အတွင်းဒဏ်ရာရနေသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ လူစင်းမှာ ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာဆက်လက်ခုတ်ချနေ၏။

သူတော်မှာ အလူးအလဲ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ရှမ်းရှမ်း ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး လူစင်း၏ဓားချက်ကို ကြားမှဖြတ်ကာဟန့်တားထားလိုက်လေသည်။

လူစင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းတို့ကသေချင်လို့ ဝင်စွပ်တာလား”

“ရှင်ကကော ဘာကြောင့် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အသေသတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ”

လူစင်း ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ရှမ်းရှမ်းကိုပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။ ရှမ်းရှမ်းကလည်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဓားကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်မိသွားလေသည်။ ရီမုကျင်းက သူတော်အား ဖေးမလိုက်သည်။ သူတော်က....

“သူ့ကိုမလွှတ်စေနဲ့... သူဟာမန်ချူးကိုယ်ရံတော်ဗျ”

ဟုပြောရင်း သူ၏အမှတ်အသားကိုထုတ်ပြကာ....

“ကျုပ်က နေပြည်တော်ကတပ်မှူးတစ်ယောက်ပါ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့... သူပြေးလို့မလွတ်စေရပါဘူး”

ရီမုကျင်းကဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ညီမ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ သူ့ကိုကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

ရှမ်းရှမ်း နောက်ဆုတ်သွား၏။ လူစင်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။ သူ့အား အထင်သေးစွာပြောဆိုသည့်ရီမုကျင်းအား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်နေ၏။ သိုင်းကွက်(၁၀၀)ကျော်လာပြီ ဖြစ်၏။ လူစင်းမှာ အံ့သြထိတ်လန့်လာ၏။ သူသည် အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ပြေးရန် သုံးကြိမ်တိတ်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်လေသည်။

၅၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော် သိုင်းကွက်(၁၀၀)ကျော်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း
နှင့်နိမ့်ကျလာလေသည်။ နောက်ထပ် သိုင်းကွက်(၂၀)မျှအရောက်
တွင်...

“ခြမ်း...”

လူစင်း၏ခါးမှာလွင့်စဉ်သွား၏။

“အသေမသတ်နဲ့”

သူတော်၏သတိပေးသံကြောင့် ရီမုကျင်း ခားကွက်ပြောင်း
လိုက်ရာ သူ၏ခါးဦးက လည်မျိုသို့ထောက်မီသွားလေသည်။

“သူ့ကိုစစ်ဆေးစရာတွေရှိသေးတယ်”

လူစင်းကရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့မေးတာ ကျုပ်ကဖြေမယ်လို့ထင်နေသလား”

“ရန်သူကိုစစ်ဆေးတဲ့နည်းပေါင်းများစွာကို ကျုပ်တတ်ထား
ပါတယ်”

“ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပါပြီ”

လူစင်းကပြောရင်း ရှေ့သို့အတင်းတိုးဝင်လိုက်ရာ ရီမုကျင်း
ထိတ်လန့်သွားပြီး ခားကိုရပ်လိုက်၏။

သို့သော် အလွန်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

“သူ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

ရီမုကျင်းကပြောလိုက်သည်။ ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာမှာဖြူရောင်
နေ၏။ သူတော်က...

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၇

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ... သူ့သေသွားတာတော့ဆိုးတယ်။ သူ
ဆိက သွေးနဲ့ရွှေလို့ခေါ်တဲ့မဏိသီရိဂိုဏ်းအကြောင်း အတော်များများ
သိရမယ်လိမ့်လို့မျှော်လင့်ထားတာ”

ရှမ်းရှမ်းက...

“ကျွန်မတို့လဲ မဏိသီရိကိုစုံစမ်းနေတာပဲ”

“မင်းတို့နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

သူတော်၏အမေးကို ရီမုကျင်းက အတိုချုံးကာ ပြန်လည်
ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူတော်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... ကွမ်းကျူချီလဲပါနေတာကိုး၊ မင်းက ကျူးယူရဲ့
တပည့် ငါတွေ့ဖူးပါတယ်”

ရီမုကျင်းမှာ ယခုမှ သူတော်သည် သူ့ဆရာရှိစဉ် တစ်ကြိမ်
ရောက်လာပြီး အရှေ့ပင်လယ်သို့သွားရန် အကူအညီတောင်းခံသည်
များကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

“ဒီနေရာမလုံခြုံတော့ဘူး... ကျုပ်နေရာရွှေ့တော့မယ်”

သူတော်ကပြောလိုက်၏။ ရီမုကျင်းက...

“လုံခြုံတဲ့နေရာရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူတော်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချင်းဝေဝေမှာ အခန်းတွင်း၌ထိုင်နေ၏။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်
တွင် ဟန်အမူအရာကင်းမဲ့နေ၏။ မျက်လုံးများကလည်းပိတ်နေ၏။

“ငါ ကျွန်းကထွက်လာတာမှားပြီ”

၅၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သူမက အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ရေရွတ်လိုက်၏။ ချက်ချင်း သူမ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများတွင် နာကြည်းဟန်များပေါ်ထွက်လာသည်။

“ငါ့မိသားစု... သူတို့ ငါ့အကြောင်းသိရစေမယ်၊ ငါ့ရဲ့အမုန်းဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကောင်းကောင်းသိရစေမယ်”

သူမက အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ကြိုးဝါးလိုက်၏။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးမှာဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်သွား၏။ အခန်းတွင်းသို့ အရိပ်တစ်ခုတိုးဝင်လာ၏။ ထိုလူရိပ်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာညင်သာလှသောကြောင့် အသံတစ်စက်မှပင်မထွက်ချေ။

ချင်းဝေဝေမှာတွေးတောငေးမောနေရင်းမှ ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ လှည့်မကြည့်ဘဲ နောက်ပြန်လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝစ်...”

လေတိုးသံနှင့်အတူ ဆံထိုးတစ်ချောင်းက လူရိပ်ထဲသို့တိုးဝင်သွားလေသည်။ ချင်းဝေဝေ နောက်သို့ဆုတ်ခနဲလှည့်လိုက်၏။ နီးဝင်လာသူသည် မိမိလက်နက်ပုန်းကြောင့် လဲကျသွားမည်ဟု သူမမျှော်လင့်ခဲ့၏။

သို့သော်... ထိုလူ လဲကျမသွားပါ။ ထိုလူသည် မိမိပစ်လွှင့်လိုက်သောဆံထိုးကလေးအား လက်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကစားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၉

ချင်းဝေဝေ၏မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းချင်းပြေပျော့သွား၏။

“ရှင်ရောက်လာပြီကိုး”

ထိုလူက ခါးကိုင်းအရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

“သခင်မလေး ကျုပ်ကိုစောင့်နေရတာအားနာစရာပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ အလုပ်များနေလို့နောက်ကျသွားတယ်”

“ကျွန်မ သိပ်မစောင့်ရပါဘူး... ရှင်က ကျွန်မ တစ်နေ့ရောက်လာမယ်လို့မျှော်လင့်ထားပုံရတယ်၊ ဟုတ်လား မင်းသားလေးကျန်း”

ဟုမေးလိုက်၏။ မင်းသားလေးကျန်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချင်းဝေဝေသက်ပြင်းချလိုက်၏။ မင်းသားလေးကျန်းက...

“ထိုင်ပါဦး... ကျုပ်တို့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

ချင်းဝေဝေကစားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မင်းသားလေးကျန်းလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ ချင်းဝေဝေက...

“ဒါဆို ကျွန်မ ဘာကြောင့်ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ရှင်သိနေမှာပေါ့”

“အချစ်နဲ့အမုန်းဟာ တကယ်တော့ အားကြီးတဲ့လက်နက်တွေပါပဲ၊ လူ့လောကကြီးဟာ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတွေနဲ့ ပွဲ့စည်းထားကြတယ်၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းသာမရှိရင် လောကကြီးလဲရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

၆၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝီ

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မင်းသားလေးကျန်းကဆက်ပြောနေ၏။

“ချစ်ခြင်းသဘောတရားထက် မုန်းခြင်းသဘောတရား ကပိုပြီးရှင်းတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဖို့လဲလွယ်တယ်”

“မင်းသားလေးကျန်းက....”

“ဘာလဲ... သခင်မလေး”

“ကျွန်မက ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတွေကို ရှင်ကိုသရုပ်ခွဲပြခိုင်းနေ တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ သခင်မလေး ဒီကိုရောက်လာတာဟာ မုန်းခြင်းရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့်မဟုတ်လား”

ချင်းဝေဝေက ဝုန်းခနဲရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“နေပါဦးဗျာ... ပြည်မသိုင်းလောကမှာ သခင်မလေးလိုအပ် တဲ့အကူအညီ ကျုပ်ကပေးမှာပါ”

“ဒါဆိုလဲ အပိုစကားတွေဘေးမယ်ထားလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြစို့၊ သခင်မလေး ဘာလိုချင်သလဲ”

“ကျွန်မ သူတို့ကိုသတ်ချင်တယ်”

“ဘယ်သူကိုလဲ”

“ရှမ်းရှမ်း... ပြီးတော့ ရီမုကျင်း....”

မင်းသားလေးကျန်းကပြုံးလိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၆၁

“လွယ်ပါတယ် သူတို့ကို ကျုပ်တာဝန်ယူပြီးရှင်းပေးပါ့မယ်”

“မလိုဘူး”

“ဗျာ....”

“သူတို့ကို ဘယ်သူကမှသတ်တာမလိုချင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူတို့နေရာကိုစုံစမ်းပေးရုံပါပဲ”

မင်းသားလေးကျန်းသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ် သခင်မလေးကိုကူညီချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့....”

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“သခင်မလေးစိတ်ရှည်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ဦးလေး ကွမ်းကျွံချိက ရီမုကျင်းရဲ့ဆရာကျူးယုကို ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်”

ချင်းဝေဝေမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ကျူးယုသေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရီမုကျင်းတို့ဇာတ်မြွှပ်နေ တာ ခုချိန်ထိပဲ”

“ရှင် ရအောင်ရှာနိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ရဲ့အင်အားအားလုံးကိုအသုံးပြုပြီး ရှာပေးရမလို့ ဖြစ်

နေပြီ”

“ရှင်ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး”

၆၂ ❀ ဝဏ္ဏဒောင်

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်ရဲ့အချိန်နဲ့အင်အားအားလုံး သခင်မလေးအတွက် သတ်မှတ်လိုက်ပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်သခင်မလေး”

“ပြောပါမင်းသားလေး”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်ကအချိန်ကုန်လှပင်ပန်းခံပြီး ဆောင်ရွက်ပေးလို့တွေ့ ပြီဆိုပါတော့... ကျုပ်အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမလဲ”

ချင်းဝေဝေကမဲ့လိုက်၏။

“ဪ... ရှင်ကလဲ ကိုယ့်အတွက်ကြည့်တာပါပဲလား”

“ဟန်နိုင်ငံဟာ ကျယ်ဝန်းပါတယ်... လူနစ်ယောက်ကိုရှာ ဖွေဖို့ အချိန်တွေအများကြီးဆုံးရှုံးရမယ်... ကျုပ်ရဲ့အင်အားတွေ အဲဒီ ကိစ္စမှာအသုံးပြုတဲ့အတွက် ကျုပ်မှာဆုံးရှုံးမှုတွေအများကြီးရှိလာ မယ်... ကျုပ်အတွက် အကျိုးခံစားခွင့်တစ်ခုခုတော့ပြန်ပြီး ရှိသင့် တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာလိုချင်သလဲ”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်ဆန္ဒနဲ့ခိုရာတယ်... တစ်ခုခုပြည့်ဝရင် တော်ပါပြီ”

“ပြောပါ”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်တို့မဏိသီဂီအဖွဲ့ဟာ မင်းရဲ့ဖခင်နဲ့မဟာမိတ်ဖြစ်ချင်

တယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သီမိ) ❀ ၆၃

“ဖေဖေငြင်းပယ်ခဲ့ပြီးပြီ... ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးရှင်၊ နောက်တစ်ခုပြောပါဦး”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်ဟာ မင်းကိုချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့လူတစ်ဦးပါ... မင်းရဲ့ မေတ္တာကိုတော့ မတောင်းခံရပါဘူး”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှချစ်နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့မဏိသီဂီဂိုဏ်းမှာဌာနမှူးအဖြစ် လက်ခံပါ”

“ရှင်တို့ဆုံးရှုံးမဲ့ငွေကြေးကို ကျွန်မကကျခံရင်ကော”

မင်းသားလေးကျန်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

ချင်းဝေဝေက....

“ရွေးစရာလမ်းရှိဦးမလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”

ချင်းဝေဝေသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဆိုလဲ ရှင့်ဆီက အကူအညီမတောင်းတော့ပါဘူး ကျွန်မ ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ချင်းဝေဝေက မင်းသားလေးကျန်းအား တစ်ချက်ဦးညွှတ် ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

☆☆☆

၆၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

မင်းသားလေးကျန်းက ပြုံးနေ၏။

ချင်းဝေဝေထွက်သွားပြီးသည်နှင့်အခန်းတွင်းသို့ ဌာနမှူး
ချူရောက်ရှိလာ၏။ မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ် သူ့ကိုစည်းရုံးလို့မရတော့ဘူးဗျ”

“သူ မင်းသားလေးရဲ့အကူအညီကိုလက်ခံလာအောင် လုပ်
ရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်တယ်
မဟုတ်လား”

ဌာနမှူးချူက မင်းသားလေးကျန်းအား ဦးညွတ်အရိုအသေ
ပြုပြီး အခန်းတွင်းမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

မင်းသားလေးကျန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“သခင်မလေး မင်းဘယ်လောက်မာနကြီးနိုင်မလဲ၊ တစ်နေ့
ကျုပ်ဆီရောက်ကိုရောက်လာရမှာပါ”

☆☆☆

ရှေးဟောင်းဘုံကျောင်း....

မြို့စွန်တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင်တည်ရှိသော ဘုံကျောင်း
လေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ အမွှေးတိုင်ရနံ့များ ပျံ
လွင့်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ဦး ရုပ်တုရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူ
ဇော်ပသပြီး ရိုသေစွာဂါရဝပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘုံကျောင်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ချင်းဝေဝေပင်ဖြစ်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၆၅

ချင်းဝေဝေသည် ဘုံကျောင်းထဲမှထွက်လာပြီးနောက် မြို့
ထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ သူမသည် မည်သည့်နေရာသို့သွားရမုန်းမသိ
ချေ။ အရှေ့ပင်လယ်မှထွက်ခွာလာပြီး ဤနေရာသို့ရောက်ရန်ပင် မ
နည်းကြိုးစားမေးမြန်းလာခဲ့ရ၏။

ပြည်ပခရီးကို သူမ လုံးဝမကျွမ်းကျင်ပါ။ သူမ တစ်သက်
တာဝယ် အရှေ့ပင်လယ်မှနှစ်ကြိမ်သာထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ပထမအကြိမ်
တွင် ခရီးမနှံမီ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ချင်းဝေဝေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်
သည်။ ဤမျှကျယ်ပြန့်လှသောနေရာဒေသဝယ် ရိမုကျင်းနှင့်ရှမ်းရှမ်း
ကိုတွေ့အောင် မည်သို့ရှာပါမည်နည်း။

သူမရင်ထဲတွင် ခံပြင်းစိတ်များနိုးကြွလာ၏။ မင်းသားလေး
ကျန်း၏အကူအညီသည် နောင်ကြီးမျိုးမျိုး၏။ သူမသည် မည်သူ၏
နောင်ကြီးကိုမျှ အချီမခံနိုင်ပါ။ မည်သူ့အကူအညီမျှမယူဘဲ ရိမုကျင်း
နှင့်ရှမ်းရှမ်းအား တွေ့အောင်ရှာဖွေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမကတွေ့ရင်း လျှောက်လာရာ တဖြည်းဖြည်း လူပြတ်
သောလမ်းကလေးဘက်သို့ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ်.... အရက်သမား
သုံးယောက် သူမအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟင်... ညီမလေးက သိပ်လှပါလား”

ချင်းဝေဝေ၏မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာမျှပြန်မ
ပြောဘဲဆက်လျှောက်လိုက်၏။ သို့သော် အရက်မူးသမားသုံးယောက်
က သူမ၏လမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြလေ၏။

၆၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ညီမလေး... တစ်ယောက်လည်းလား၊ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

ချင်းဝေဝေ၏ဒေါသများ ငယ်ထိပ်သို့တက်ဆောင့်သွား၏။

သူမ၏လက်က ရုတ်ခြည်းလှုပ်ရှားသွား၏။

“ဖြန်... ဖြန်”

အရက်မူးသမား၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ဝယ် လက်ဝါးရာများပေါ် ထွက်လာလေ၏။

“ရှင်တို့မသေချင်ရင် လမ်းဖယ်စမ်း”

ချင်းဝေဝေကအော်ငေါက်လိုက်၏။ သူမ၏ကျားသစ်မ တစ်ကောင်နယ် တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အရက်မူးသမား(၃)ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“အင်း... မင်းက တယ်စွာတာကိုး၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းပြုသေးတာပေါ့”

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှု မစတင်မီ ချင်းဝေဝေက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“အင့်... အွန်”

“အာ...”

သံစုံပေါ်ထွက်လာပြီး အရက်သမား(၃)ယောက် မြေပေါ်မှောက်လျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။ ချင်းဝေဝေကမဲ့လိုက်ပြီး အရက်သမားများကိုကျော်ဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့လယ်လမ်းမမှာစည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၆၇

စားသောက်ဆိုင်များလည်း လူများပြည့်နှက်နေ၏။ ဟင်းနုများကလည်း လမ်းသွားလမ်းလာများကို ဆိုင်ထဲဝင်လာစေရန် မြှူဆွယ်နေ၏။

ချင်းဝေဝေမှာ လမ်းလျှောက်လာရင်းမှဆာလောင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်၍ မှာယူစားသောက်လိုက်၏။ နံနက်စာစားချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လူများလှဝေသည်။ ဝင်သူထွက်သူများဖြင့် မကြာခဏတိုးမိနေ၏။

ချင်းဝေဝေသည် စားသောက်ပြီးနောက် ငွေရှင်းရန် ပိုက်ဆံအိတ်အားနှိုက်ယူလိုက်ရာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေသည်။ သူမ၏လက်ဝါးမှာ ခွေးများစို့လာ၏။ ပူးပေါ်တွင်လည်း ခွေးများစို့လာပြီး မျက်နှာလည်းနီရဲလာလေသည်။

စားပြုထိုးလေးက အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသွား၏။

“အစ်မလေး ငွေရှင်းစရာမရှိဘူးလား”

ချင်းဝေဝေက....

“မမ ငွေအိတ်ပျောက်သွားပြီ”

“ဆိုင်ရှင်က ငွေမရှင်းနိုင်ရင် ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချင်းဝေဝေ အံကြိတ်လိုက်၏။ သူမတွင် ငွေမရှိသော်လည်း လက်ဝတ်ရတနာအချို့ရှိ၏။ ချင်းဝေဝေက လက်ကောက်မှ ပုလဲတစ်လုံးကိုဖြုတ်ပြီး...

“ဒါကို ငွေအစားပေးလို့ရမလား”

“သိပ်ရတာပေါ့အစ်မလေး”

၆၈ ❀ ဝဏ္ဏဘောင်

ချင်းဝေဝေက ပုလဲလုံးကိုပစ်ပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။ လျှင်မြန်သွက်လက်လှသောအလွန်သမားကို သူမရှာတွေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

☆☆☆

ချင်းဝေဝေ၏မျက်နှာမှာ နီရဲနေ၏။

သူမ၏လက်ဝတ်ရတနာနှစ်မျိုးစလုံးသည် အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှ၏။ သို့သော် ရတနာဆိုင်များက ဈေးကိုအဆမတန်နှိမ်၍ပေးဝယ်ကြ၏။ ဆိုင်လေးငါးဆိုင်မျှ ဝင်ပြီးနောက် သူမ လက်လျှော့လိုက်၏။ လက်ဝတ်ရတနာသည် စားသောက်၍မရပါ။

စားသောက်ရန်အတွက် ငွေရှိမှဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးအလွန်နှိမ်မှန်းသိလျက်နှင့် ရောင်းချလိုက်ရလေသည်။ ငွေစများ လက်ထဲရောက်လာသောအခါ အင်အားပြည့်သွားသလိုစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ထိုငွေများကို သူမ ချွေတာသုံးစွဲလျှင်ပင် တစ်လစာခန့်သာရှိကြောင်းနားလည်နေ၏။ တစ်လကျော်လျှင် သူမဘဝ မည်သို့ရပ်တည်မည်နည်း။

ချင်းဝေဝေ မစဉ်းစားတော့ပါ။ တစ်လမပြည့်ခင် ရိုမကျင်းတို့ကိုအရှာမည်ဟု အတွေးတိမ်ဖြင့်တွေးကာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်ရန်မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ယူပြီး မြို့လေးထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

☆☆☆

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၆၉

ချင်းဝေဝေသည် လက်ဝတ်ရတနာများကိုရောင်းချပြီး မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ (၁၀) ရက်ဆိုသောအချိန်သည် တစ်ခဏချင်းပင် ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။

ချင်းဝေဝေသည် (၁၀)ရက်အတွင်း မြို့ (၃) မြို့သာရောက်ခဲ့၏။ သူမ၏စုံစမ်းမှုများကား သဲထဲရေညွန့်သကဲ့သို့ ဘာမျှအရာမထင်ခဲ့ပါ။ ရိုမကျင်းသည် သိုင်းလောကမှနာမည်ကျော်တစ်ဦးမဟုတ်သောကြောင့် စုံစမ်းရသည်မှာ ပို၍ခဲယဉ်းနေ၏။ ချင်းဝေဝေသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မြင်းကိုဆွဲကာမြို့ထဲသို့ဝင်လာ၏။

စားသောက်ဆိုင်များကိုတွေ့သောအခါ ဝမ်းက တကြုတ်ကြုတ်ဆာလောင်လာ၏။ ချင်းဝေဝေက အိတ်ထဲနှိုက်လိုက်၏။ ငွေစအနည်းအကျဉ်းသာပါလာ၏။

စားသောက်ဆိုင်ကြီးများသို့မဝင်နိုင်တော့ပါ။ အချိန်ကလည်း နေဝင်ချိန်သို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပ... ငါ့မှာရှိတဲ့ငွေနဲ့တည်းခိုခန်းတည်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

သူမသည် အံ့ကြိတ်၍ မြင်းကိုဆွဲကာ မြို့ပြင်သို့ပြန်ထွက်လာ၏။ မြို့ပြင်ရပ်ပျက်ရှေ့တွင် မြင်းကိုချည်နှောင်ပြီး ဧရပ်ပေါ်တက်ကာ အမှိုက်များလှဲကျင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လဲလျောင်းအနားယူလိုက်၏။ သူမသည် ရွှေဘုံမင်းသမီးလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ပင်ပန်းမှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့ကို တစ်ကြိမ်မျှ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရဖူးသည်မဟုတ်ပါ။

“သင်းတို့ကြောင့် သင်းတို့ကို ငါမသတ်ရမချင်း မကြေဘူး”
ချင်းဝေဝေမှာငိုကြွေးရင်း ခံပြင်းဒေါသထွက်ရင်း ဆာ
လောင်မှုဝေဒနာကိုခံစားရင်းနှင့်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိပါ။
ဟင်းလျာနံ့များ သူမ၏နှာခေါင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသ
ဖြင့် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာမှောင်မည်းနေ၏။ သို့သော် မွေး
ဖူးသောဟင်းလျာရနံ့များက ပျောက်မသွားပါ။
“ဘယ်ကအနံ့များပါလိမ့်”

ထိုစဉ် ဧရပ်ထဲ၌ ရုတ်တရက်မီးလင်းလာ၏။ သူမရှေ့တွင်
ကတ္တီပါကော်စောတစ်ချပ်ခင်းထားပြီး ထိုကော်စောပေါ်တွင် ဟင်း
ခွက်များ အများအပြားခင်းကျင်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဟင်...”
ချင်းဝေဝေမှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွား၏။
“အိပ်မက်မက်နေတာများလား”

ထိုစဉ် ချိုသာသောစကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။
“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူးသခင်မလေး”
ချင်းဝေဝေ အလန့်တကြားမော်ကြည့်လိုက်၏။ မီးအိမ်ကို

ကိုင်ကာဝင်လာသောမင်းသားလေးကျန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
“ရှင် ဘယ်တုန်းကရောက်လာတာလဲ”
မင်းသားလေးကျန်းကပြုံးပြကာ...

“စားသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”
ချင်းဝေဝေ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။
“ရှင်အကူအညီကျွန်မမယူဘူး”
“သခင်မလေးရဲ့ မာနကို ကျုပ်သိပါတယ်... သခင်မလေး
သဘောမတူရင်လဲ ရပါတယ်၊ ကဲ... စားသောက်လိုက်ပါဦး”
ချင်းဝေဝေမှာ မစားဘဲတောင့်ခံထား၏။
မင်းသားလေးကျန်းက...

“ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပဲ... သခင်မလေးဆီကိုလာစဉ်
က ကျုပ်အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေခွဲသလို သခင်မလေးနဲ့ဆုံတွေ့တုန်း
ဧည့်ခံတာပါ။ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး”
ချင်းဝေဝေမှာ ဆာလောင်လှပြီဖြစ်၏။ ဟန်မဆောင်နိုင်
တော့ပါ။ ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် သခင်မလေး ရိုမူကျင်းတို့သတင်းရပြီလား”
“မရဘူး”
“သခင်မလေး ဘယ်နှစ်စမ်းလို့ရမလဲ... သူတို့က တောင်ပိုင်း
နယ်စပ်ကိုထွက်သွားတယ်လို့ ကျုပ်သိရတယ်ဗျ”
ချင်းဝေဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မနီချူးနယ်စပ်ပေါ့”
“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ယူဆတာတော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို
ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်မဲ့အရိပ်အယောင်ပဲ၊ သခင်မလေး အဲဒီလိုလိုက်သွားရင်
သူတို့ကိုရှာဖွေလို့ရလောက်ပါပြီ”

၇၂ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ချင်းဝေဝေမှာ ငိုငိုကျသွား၏။ သူမအနေဖြင့် တောင်ပိုင်း
နယ်စပ်အထိသွားရန် ငွေကြေးမလုံလောက်တော့ပါ။

မင်းသားလေးက....

“ကျုပ်အနေနဲ့ အမှန်ပြောရရင်... သခင်မလေးတို့လို သိုင်း
ပညာထက်မြက်တဲ့လူတွေကို အလွန်အလိုရှိပါတယ်။ သခင်မလေးက
သာ ကျုပ်နဲ့လက်တွဲရင် သခင်မလေးကို ကျုပ်ကကူညီနိုင်သလို ကျုပ်
ကိုလဲ သခင်မလေးကပြန်ကူညီနိုင်မှာပဲ”

မင်းသားလေးကျန်းမှာ စကားပြောကောင်းသူဖြစ်၏။

ချင်းဝေဝေအား မသိမသာဆွယ်တရားဟောလိုက်၏။

ချင်းဝေဝေက....

“ကောင်းပြီ... ရှင်နဲ့လက်တွဲမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဝေးတဲ့ဌာနမှူး
တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

“တကယ်ပြောတာလားသခင်မလေး”

“ကျွန်မ စကားနှစ်ခွန်းမပြောတတ်ဘူး”

“ကျုပ်နဲ့လက်တွဲမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလှပါပြီ... သခင်
မလေးကို ကျုပ်အစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်”

ချင်းဝေဝေက....

“ရှင်က ကျွန်မကိုကူညီသလို ကျွန်မက ရှင်ကိုဘယ်လိုပြန်
ပြီးအကူအညီပေးရမလဲ”

“ကျုပ် လောလောဆယ် သခင်မလေးရဲ့အကူအညီမလို
သေးပါဘူး”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၃

“ရှင်လိုအပ်တဲ့အချိန်ပြောပါ... ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်”

“ကဲ... သခင်မလေး ဒီမှာတည်းခိုဖို့မသင့်ပါဘူး။ ကျုပ်
နောက်လိုက်ခဲ့ပါ... ကျုပ်အားလုံးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

☆☆☆

တောတွင်းစခန်း....

သစ်လုံးများဖြင့် အခိုင်အမာကာရံထားသည်။ ရီမုကျင်းမှာ
အံ့အားသင့်မိ၏။ မန်ချူးနယ်စပ်တောအုပ်အတွင်း၌ မန်ချူးများအား
တိတ်တဆိတ်တိုက်ခိုက်နေသည့်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရှိနေသည်
မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်....

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ ရပ်လိုက်”

အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ သစ်ပင်များပေါ်မှ လူလေးယောက်
ခန့်ထွက်ပေါ်လာပြီး ရီမုကျင်းတို့လူစုအား ဝိုင်းရံလိုက်ကြလေသည်။
ရီမုကျင်းမှာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။ သူတော်က စကားဝှက်
ကိုပြောပြလိုက်မှ ဝိုင်းရံထားသူများက လက်နက်များကိုသိမ်းဆည်း
ပြီး အရိုအသေပြုလိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက....

“မိတ်ဆွေတွေကို... ကြွပါဗျာ”

ဟုကြိုဆိုပြီး စခန်းတွင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့။

သစ်လုံးစခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

စခန်းအတွင်း၌ တံအိမ်(၂၀)ခန့်ရှိ၏။ ရီမုကျင်းတို့အား
အတော်ကြီးမားသောတံအိမ်ဆီသို့ခေါ်သွားကြ၏။

၇၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

တဲအိမ်ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် လူသုံးယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူ(၃)ယောက်အနက် နှစ်ယောက်က အသက်ကြီးပြီး တစ်ဦးကမူ အသက်(၃၀)ခန့်ရှိလှပသဖြင့်ဖြစ်သည်။

ရီမုကျင်းကိုသည် လူရွယ်အားတွေ့သောအခါ အံ့သြဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ လူရွယ်လည်း အလွန်အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။

“ရီမုကျင်း...”

“ရှောင်ထင်း...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ၏။ ရှောင်ထင်းက....

“သူငယ်ချင်း... မင်း ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“မင်းတို့နဲ့အတူ မန်ချူးနယ်ချဲ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ပေါ့”

“တကယ်ပြောတာလား”

ရီမုကျင်းကခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဇနီးဖြစ်သူ ရှမ်းရှမ်းနှင့်မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်၏။

ရှောင်ထင်းကလည်း ရီမုကျင်းအား သူတို့၏ခေါင်းဆောင်တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရှောင်ထင်းက....

“မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ... ကျုပ်တို့ မကြာခင်မှာ မွဲကြီးပွဲကောင်းကြုံရတော့မှာ”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၅

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ဟန်တူ၏။

သူ၏အဝတ်အစားများသည် ငွေးများ ဖုန်များဖြင့် ညစ်ပေနေသည်။ မကြာမီ ထိုမြင်းစီးသမားများသည် အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ကာ တစ်နံတစ်ယောက်အားစောင့်မျှော်နေလိုက်ကြ၏။

မကြာမီ... ငွေမောင်းသံတစ်မျက်ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ကိုယ်ရံတော်သုံးဦးနှင့်အတူ နယ်စားကြီးစူးနံလျှန် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းစီးသမားများက ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။

စူးနံလျှန်က....

“အခြေအနေတင်ပြစမ်း”

မြင်းစီးသမားက....

“ဌာနခွဲ(၆)နဲ့(၈) ပြိုကွဲသွားခဲ့ပါပြီ... ဌာနခွဲ(၄)ကတော့ အသစ်ပြန်ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်”

ဒုတိယမြင်းစီးသမားက....

“ဌာနခွဲ(၁) (၂) (၃) (၄) (၅) (၆) စုစုပေါင်း ခြောက်ခု အင်အား (၃၀၀)နီးပါးစုစည်းထားပါတယ်၊ အားလုံးအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့အသင့်ရှိပါတယ်”

နယ်စားကြီးစူးနံလျှန်ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းတယ်... ထန်အေ့”

ကိုယ်ရံတော်ထန်အေ့က....

၇၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“အမိန့်ရှိပါနယ်စားကြီး”

“အသေးစိတ်အစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီးပြီလား”

ထန်အော့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့စိစဉ်ပြီးပါပြီ... လူစင်းကိုစောင့်နေတာပါ”

စူးနံလျှန်လက်ကာပြလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့အထောက်တော်တွေရဲ့သတင်းပို့ချက်အရ သူ့ကို
စောင့်စရာမလိုတော့ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

ထန်အော့အံ့အားသင့်သွားသည်။

စူးနံလျှန်ကတုံးတိတိပြောလိုက်၏။

“လူစင်းသေပြီ”

ထန်အော့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ကဲ... သူတို့ကိုအစီအစဉ်တွေရှင်းပြလိုက်ပါ”

စူးနံလျှန်ကအမိန့်ပေးပြီး အခန်းတွင်းမှပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ထန်အော့က....

“မိတ်ဆွေတို့ခရီးပန်းလာကြမယ်... စားသောက်ရင်းနဲ့ ကျုပ်
ရှင်းပြပါမယ်၊ စားသောက်ခန်းကိုကြွပါ”

ထန်အော့သည် ကျားသစ်ရေတပ်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်၏။

သူ၏သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးက သူ့နောက်တွင်အသင့်အနေအထား
နှင့်ရပ်နေကြ၏။ ထန်အော့က....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၇

“ကျုပ်တို့ရဲ့ဒုတိယအစီအစဉ်ကို လာမဲ့လဆန်း(၃) ရက်နေ့
မှာစတင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီရက်ကို ရွေးချယ်ရသလဲဆိုရင် အဲဒီနေ့ဟာ
ဝူတန်ဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်အဆက်ဆက်ကိုပူဇော်တဲ့နေ့ဖြစ်လို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်တို့ဌာနခွဲတွေအနက် ဌာနခွဲအမှတ်(၃)က အင်အား
နည်းနေတဲ့ဝူတန်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးနိုင်သလောက်ဖျက်ဆီးပြီး သဲလွန်
စအဖြစ် ထန်ကျားကျေးရွာကိုသံသယဝင်အောင်ဆောင်ရွက်ပါ”

ဌာနခွဲအမှတ်(၃)ခေါင်းဆောင်က....

“သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ... သဝေမတိမ်းဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

ထန်အော့က....

“ဌာနခွဲ(၂)....”

ဌာနခွဲ(၂)ခေါင်းဆောင်က....

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

“ခင်ဗျား မီးစွန်ဂိုဏ်းနဲ့မိဂိုဏ်းပဋိပက္ခဖြစ်အောင် ဆောင်
ရွက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဌာနခွဲ(၄)ကတော့ သိုင်းလောကမှာတင်းမာမှုတွေ ပိုဖြစ်
လာအောင် ကောလဟာလတွေထုတ်လွှတ်ပေးရမယ်”

၇၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ပြီးတော့ ဌာနခွဲ(၅)နဲ့(၇)က ရန်ဖက်တွေကိုချဉ်းကပ်ပြီး
စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုတွေမပြုလုပ်ဘဲ တိုက်ခိုက်လာအောင်ဖန်တီးရမယ်”
ဌာနခွဲခေါင်းဆောင်များက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြကုန်၏။
“အသေးစိတ်အစီအစဉ်တွေ ကျုပ်ပြုစုထားတယ်... ခင်ဗျား
တို့ပြန်သွားတော့ပတ်ပါ”

ထန်အော့ကပြောပြီး စာအိတ်များဝေငှပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စားသောက်ကြပါဦး”

အားလုံးက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့်စားသောက်ကြလေ၏။

သေချာသတိထားကြည့်မည်ဆိုပါက ထန်အော့၏သက်တော်စောင့်
တစ်ဦးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေမည်ကိုတွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

☆☆☆

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၏။ လူအားလုံးစားသောက်ပြီးစီးကာ
အနားယူရန် အခန်းအသီးသီးသို့ဝင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ စကားသံများတိတ်ဆိတ်သွား၏။
မီးများလည်းမှိတ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်ပွင့်လာပြီး
လူတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထန်အော့၏သက်တောင်စောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသလို ချီတံ့ချ
တံ့ဖြစ်နေဟန်လည်း ရှိလေသည်။ အတန်ကြာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
ဟန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။ အခန်းတံခါးပွင့်
လာပြီး ထိုလူ ညင်သာစွာထွက်လာလေသည်။

ဒွန်းရှယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၉

သူသည် အခန်းဝတွင်ရပ်တန့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အား သေချာ
စွာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်... အခန်းတစ်ခုဘက်သို့ခပ်
သွက်သွက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

“ကျွဲ...”

အခန်းတံခါးမှာ အသံတစ်ချက်မြည်ပြီးပွင့်သွား၏။

အခန်းတွင်းမှအသက်ရှူသံမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာနေသည်
ကိုကြားလိုက်ရ၏။ သက်တော်စောင့်သည် တံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်
ပြီး အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခုတင်အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။ ခုတင်ပေါ်ဝယ်
ထန်အော့မှာအိပ်မောကျနေသည်။ ထန်အော့ထံမှအရက်နံ့များက
လည်းတထောင်းထောင်းထနေ၏။ သက်တော်စောင့်က ထန်အော့
၏ခန္ဓာကိုယ်မှသွေးကြောတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ မီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်၏။ သူ
သည် အခန်းတွင်းသို့တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး စာကြည့်စားပွဲသို့သွား
ကာ မွှေနှောက်ရှာဖွေလိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ... သက်တော်စောင့်သည် မီးများငြိမ်း
သတ်ပြီး အခန်းတွင်းမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

☆☆☆

ထန်အော့၏သက်တော်စောင့်သည် နယ်စားဂေဟာထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သူသည် ဘုံကျောင်းတစ်ခုသို့ဦးတည်သွားရင်း သူ့ နောက်မှနောက်ယောင်ခံသူပါမပါ သုံးလေးကြိမ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက် ၏။ မည်သူမျှ လိုက်ပါလာခြင်းမရှိမှ ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

နံနက်ခင်းအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ လူ ရှင်းနေသည်။ သက်တော်စောင့်က အမွေးတိုင်များထွန်းညှိပူဇော်ပြီး ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ထိုသို့ ဂါရဝပြုလိုက်ရင်းမှ ရုပ်တု၏အောက်ခြေမှ အုတ်တစ်ချပ်ကိုအသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှအထုပ်လေးတစ်ထုပ် ထုတ်ကာ အပေါက်တွင်ထိုးထည့်လိုက်၏။ အုတ်ချပ်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး နောက် ဒူးထောက်ရာမှထလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပေါ့ ပါးသွားဟန်များထွက်ပေါ်လာပြီး ဘုံကျောင်းတွင်းမှခြေလှမ်းကျဲကျဲ နှင့်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သို့သော် ဘုံကျောင်းတွင်း၌ လူတစ်ယောက်က သူ၏လုပ် ရပ်အား အစအဆုံးကြည့်နေသည်ကို သူ မသိခဲ့ပါချေ။

သက်တော်စောင့်ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ဘုံကျောင်း၏တစ် ဖက် ထောင့်အကွယ်မှ ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးတစ်ယောက်ထွက် လာ၏။ သူသည် သက်တော်စောင့်ကတစ်ခုခုဂုဏ်သွားသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရသူပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သက်တော်စောင့်ဂုဏ်သွားသောနေရာကိုရှာဖွေ လိုက်သည်။ မကြာမီ အပေါက်ထဲမှအထုပ်လေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဖွင့်မကြည့်နိုင်သေးမီမှာပင်....

“ဟေ့... ကလေး၊ အဲဒီအထုပ်ပေးစမ်း”

အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ထိုလူသည် ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်က ဗေဒင်ဆရာအားတစ် ချက်ကြည့်ပြီး အထုပ် ကလေးအားကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ပါအောင်ဆုပ် ကာ ဘုံကျောင်းနောက်ဘက်မှပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ဟေ့ကလေး မပြေးနဲ့၊ နေဦး အထုပ်ကလေး ပြန်ပေး”

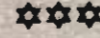
ဗေဒင်ဆရာမှာအော်ဟစ်ရင်း နောက်မှအပြေးလိုက်သွား သည်။ ကလေးက လျင်လှပေသည်။ ဘုံကျောင်းခြံစည်းရိုး ခွေးတိုး ပေါက်မှလျှိုထွက်ကာ လမ်းကြားကလေးထဲသို့ပြေးဝင်သွား၏။

သို့သော် ဆင်ခြေဖုံးရှိလမ်းများကကျဉ်းပြီး ဝက်ပါသဖွယ် ဖြစ်နေရာ တစ်ခုခုအကြာတွင် ကလေးငယ်အား မျက်ခြည်ပြတ် သွားလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ ဒီကလေးကိုတွေ့မှဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ပြဿနာပဲ”

ဗေဒင်ဆရာကရေရွတ်ပြီး တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် ရှာ ဖွေလိုက်၏။ သို့သော် အချိန်သာကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကလေးငယ်အား မတွေ့ရတော့ချေ။

၈၂. ❀ ဝဏ္ဏအောင်

အောက်သိုးသိုးအနံ့များက တစ်ခန်းလုံးလှိုင်နေသည်။

အခန်းဟုဆို၍လည်းမရပါ။ ထင်းသိုလှောင်သောနေရာ တစ်ခုဖြစ်၏။ အခင်းမရှိသဖြင့် မြေပြင်မှာစိုစွတ်နေ၏။

ကလေးငယ်က ထင်းပုံကိုရှိ၍ထိုင်ကာ အမောပြောနေသည်။ သူသည် အထုပ်ကလေးကိုထုတ်ကာ မက်မောစွာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

“ငွေများများပါစမ်း”

ဟု အသံထွက်အောင်ရေရွတ်ရင်း အထုပ်ကလေးကိုဖွင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်သွား ဟန်ပေါ်လာသည်။ ဒေါသလည်းထွက်သွား၏။

“အလကား စက္ကူတွေ”

အထုပ်ကလေးထဲ၌ စာရွက်များသာရှိ၏။

သူသည် စာမတတ်ပါ။ စာတတ်လျှင်လည်း ထိုစာများကို စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ပါ။ သူစိတ်ဝင်စားသည်က ဝမ်းရေးဖြည့်တင်း နိုင်မည့်ငွေသာဖြစ်ပေသည်။ ကလေးက ထိုစက္ကူများကို ထင်းပုံကြား ထဲသို့ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုအခန်းမှအပြင်သို့ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

မင်းသားလေးကျန်း၏ဖိတ်ခေါ်မှုဖြင့် ချင်းဝေဝေသည် ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ရောက်လာလေသည်။ ခြံဝင်းမှာ အလွန်ခိုင်ခံ့ လှသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မင်းသားလေးကျန်းက....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၃

“ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုပါ”

ထိုစဉ် အဆောက်အအုံထဲမှလူတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ ထိုလူအား ချင်းဝေဝေ ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်လေသည်။ ထိုလူမှာ မင်းသားလေးကျန်း၏ဦးလေးဖြစ်ပြီး သိုင်းလောက၏ထိပ်သီး ခြောက်ဦးတွင်အပါအဝင်ဖြစ်သောကွမ်းကျူချီပင် မဟုတ်ပါလား။

“မိန်းကလေးကိုကြိုဆိုပါတယ်”

ချင်းဝေဝေကဦးညွှတ်ကာ ပြန်လည်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ကွမ်းကျူချီက မင်းသားလေးကျန်းကိုလှမ်းပြောသည်။

“မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ... ဌာနချုပ်က အမိန့် ရောက်နေတယ်”

မင်းသားလေးကျန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘာအမိန့်လဲ”

“ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့... အခုတော့ အနားယူလိုက်ကြပါဦး”

☆☆☆

သာယာသောညတစ်ညပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂူတန်တောင်ပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ဂူတန်တောင်၏တစ်ဖက်တောင်ထိပ်တွင်မူ မီးများ လင်းထိန်နေပြီး စည်ကားနေလှပေသည်။

ယနေ့သည် ဂူတန်ဂိုဏ်း၏အဓိကနေထူးနေခြင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

၈၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိသော ဂိုဏ်းချုပ်အဆင့်ဆင့်၏အုတ်ဂူများကို ပူဇော်ဂါရဝပြုသောနေ့ပင်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့တွင် ဂူတန်ဂိုဏ်းသားအားလုံး အလွန်အရေးကြီးသည့်ကိစ္စရှိသူမှလွဲ၍ ဂူတန်ဂိုဏ်းကိုအရောက်ပြန်လာကြရ၏။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်များ၏အုတ်ဂူရှိရာ တစ်ဖက်တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ပြီး ဂါရဝပြုပွဲကိုပါဝင်ဆင်နွှဲကြရ၏။

ထိုအချိန်တွင်... ဂူတန်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်၌ ငယ်သား(၁၀)ယောက်ခန့်နှင့်ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးသာကျန်ရစ်ပေသည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်....

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေအောင် ထွန်းညှိထားသော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အဆောက်အအုံအတွင်း၌ ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်သည် တစ်ဦးတည်းထိုင်ကာ အရက်သောက်နေ၏။

သူသည် အရက်သောက်ရင်း ပျင်းရိလာသဖြင့် စာဖတ်ရန် စိတ်ကူးဆွဲလာသဖြင့် စာကြည့်ခန်းဘက်သို့လျှောက်သွားစဉ် သူ၏နားတွင်း၌ ခြေသံလိုလိုကြားလိုက်မိသည်။

သူမျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

သေချာစွာနားစွင့်လိုက်၏။ ခြေသံများကပိုကျယ်လာသည်။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်၏ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသွားသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၅

“ညအချိန်မတော် ဘယ်သူတွေကျူးကျော်လာပါလိမ့်”

တွေးရင်း ဒေါသလည်းထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဌာနချုပ်ရှေ့ဘက်မှအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်သံများကိုကြားရလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က အလျင်အမြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အထဲသို့ပြေးဝင်လာသောလူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဝတ်စုံနက်များဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးတပ်ထားသော လူတစ်စု....

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က ဝင်လာသူများအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ... ဝူးတန်ဂိုဏ်းကိုကျူးကျော်လာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဝတ်စုံနက်များထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီးနောက်....

“ဟေ့... အားလုံးဝိုင်းတိုက်ကြ၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ”

အော်ငေါက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းလိုက်၏။ အလင်းတန်းနှစ်ခုက လျင်မြန်စွာပင် ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်ထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က ပစ်လွှင့်လာသော လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုကို အင်အားလုံးဖြင့်ငှေ့ယမ်းဖမ်းယူလိုက်သည်။

လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုအားတွေ့သောအခါ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်ဟန်ပေါ်ထွက်လာသည်။

၈၆ ❀ ဝဏ္ဏဒောင်

“မင်းတို့ ထန်ကျားကျေးရွာ...”

သူ၏စကားမဆုံးလိုက်ပါ။

ဝတ်စုံနက်များက တကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က ကျွမ်းပစ်ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ကျလာသောအခါ သူ၏လက်တွင်း၌ ဓားကအသင့်ပါလာ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

“မင်းတို့ ထန်ကျားကျေးရွာကို ကျုပ်တို့ဝူးတန်က ကြောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

ဝတ်စုံနက်များက ဘာမျှမပြောကြပါ။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်ကလည်း သူ၏ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ဝတ်စုံနက်များ၏အင်အားက စုစုပေါင်း (၂၀)နီးပါးခန့်ရှိရာ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်မှာ တိုက်ခိုက်ရင်းစိုးရိမ်လာလေသည်။

ရန်သူသည် ဂိုဏ်းတွင် အင်အားနည်းပါးလှသည့်အချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာစော်ကားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် မီးကုန်ယမ်းကုန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သူ၏ဓားချက်များသည် အလွန်ပင်ပြင်းထန်နေ၏။ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့်ရောက်သောအခါ ရန်သူသုံးလေးဦးခန့်သုတ်သင်နိုင်လိုက်သလို သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒဏ်ရာပရုဏ်ရရှိခဲ့လေပြီ။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၇

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ် မနည်းမြဲအောင်ရပ်နေရ၏။ ရန်သူများကို သူ ဆက်လက်ခုခံနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုစဉ် ရန်သူများ၏တိုက်ခိုက်မှုရပ်တန့်သွား၏။ ရန်သူများမှာ သူတို့အလောင်းများကိုကောက်ကာ ချက်ချင်းပင် အဆောက်အအုံထဲမှပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိုစဉ် အဆောက်အအုံတစ်နေရာမှ မီးညွန့်တက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တောက်... ယုတ်မာလှချည်လား”

ဒေါသများက ငယ်ထိပ်အထိတက်ဆောင်လာ၏။ မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေသွား၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်သို့ဖြည်းဖြည်းချင်း လဲကျသွားလေတော့သည်။

☆☆☆

“တောက်...”

ခံပြင်းစွာခေါက်လိုက်သော တောက်ခေါက်သံက တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းတွင်း၌ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

ကိုယ်ရံတော်ရှစ်ဦးမှာ မလှုပ်မယှက်ကျောက်ရပ်များသဖွယ် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများကလူ ခုတင်ပေါ်၌ရှိနေသော ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်ကိုကြည့်နေကြသည်။ ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်မှာမူ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

၈၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်တင်းမာခက်ထန်နေသည်။
ဝူးတန်ဂိုဏ်တည်ထောင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်တစ်ရာနီးပါးသို့တိုင် ရှိလာ
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံး မည်သူမျှ ဝူးတန်ဂိုဏ်းကို
မစော်ကားဝံ့ကြပါ။ ဝူးတန်ဂိုဏ်း၏ဂုဏ်သတင်းအရှိန်အဝါကို တ
လေးတစားကြပေသည်။

သို့သော်... ယနေ့ညတွင်မူ ဝူးတန်ဂိုဏ်းအား စော်ကားဝံ့သူ
ပေါ်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဂါရဝပြုပွဲကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ ဝူးတန်ဂိုဏ်း
သားများကိုလုပ်ကြံပြီး ဌာနချုပ်ကိုလည်းမီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့၏။

သူတို့ အသိမြန်ပြီး တက်ညီလက်ညီ မီးငြိမ်းသတ်နိုင်၍သာ
အဆောက်အအုံသုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာမီးလောင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသတင်းသာ သိုင်းလောကတွင်ပေါက်ကြားသွားပါက
ဝူးတန်ဂိုဏ်း၏သိက္ခာဂုဏ်သတင်းမှာ အဖတ်ဆယ်၍ရတော့မည်
မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မည်
မဟုတ်ပါ။ မကြာမီ သိုင်းလောကအတွင်းပျံ့နှံ့သွားတော့မည်ကိုသိ
နေသည်။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ရှစ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုသည်းမခံနိုင်
တော့သည့်အလား စတင်ပြောလိုက်၏။

“တရားခံကို ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးတုံ့ပြန်ရမယ်”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်သုံးကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဝူးတန်ဂိုဏ်းကိုစော်ကားရင် ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်သင့်မယ် ဆို
တာပြရမယ်ဗျ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၉

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးက....

“ရန်သူဟာ ကျုပ်တို့ဂါရဝပြုပွဲသွားနေတာကို အခွင့်ကောင်း
ယူ ရန်စသွားတာပဲ”

“ရန်သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသိရဖို့ အမှတ်ခြောက် အမြန်
ဆုံးသတိရမှဖြစ်မယ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မလောပါနဲ့... အမှတ်ခြောက်မသေနိုင်ဘူးလို့ သမားတော်
ကြီးကပြောပြီးပြီပဲ... သူမကြာခင်သတိရလာမှာပါ”

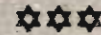
ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးက....

“ရန်သူကိုတုံ့ပြန်ဖို့...”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ကာပြပြီးဟန့်တားလိုက်၏။

“ကျုပ်စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ၊ မင်းတို့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့အတွက်
အနားယူထားကြပါ”

ကိုယ်ရံတော်များက ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်အားအရိုအသေပြုပြီး
အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် လက်နက်ပုန်းလေးနှစ်ခုကိုသေချာ
စွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က....

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရပြီးပြီပဲ ဂိုဏ်းချုပ်”

၉၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“ထန်ကျားကျေးရွာနဲ့ကျုပ်တို့ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ စဉ်းစားစရာပဲ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က....

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကျော်ကျော်က ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး နဲ့ ထန်ကျားကျေးရွာကလူတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်နော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဒီတုန်းက သူလူကိုယ်လူမသိလို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ... အဲဒီကိစ္စ ပြီးသွားပါပြီ”

“သစ်ကောက်ဝါးကောက်ကိုမြင်နိုင်ပေမဲ့ လူရဲ့အတွင်းစိတ် ကောက်ကျစ်မှုကိုတော့ တွေ့မြင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ထန်ကျားကျေးရွာဟာ သိုင်းလောကမှာသိက္ခာရှိတဲ့အဖွဲ့ အစည်းတစ်ခုပါ... အခုလိုလုပ်ကြံပါလော့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်စဉ်းစား နေတာပါ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က....

“ကျုပ်ကတော့ ထန်ကျားကျေးရွာကိုတုံ့ပြန်ရမှကျေနပ်နိုင် ပါမယ်၊ ကျုပ်လိုပဲ ဝူးတန်ဂိုဏ်းသားအားလုံးက ဒီသဘောရှိကြမယ် လို့ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က မတုံ့ပြန်ဘဲနေရင် ထန်ကျားကျေးရွာက ပိုပြီးအတင့်ရဲလာကြပါလိမ့်မယ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၁

“ကောင်းပြီ... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဝူးတန်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကရဲ့အဖြူရောင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့အညီ ထန်ကျားကျေးရွာကို တမန်တော်စေလွှတ်ပြီး ဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းဖို့ အရင်ဆုံးစီစဉ်မယ်”

အမှတ်ခြောက်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်၏အဆုံးအဖြတ်ကို မကျေနပ် လှသော်လည်း နည်းလမ်းကျသဖြင့်လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်သွား၏။

ဆယ်ရက်ဟူသောအချိန်မှာ မကြာလှဟုထင်ရလေသည်။

ဈေးလမ်းမ....

နံနက်ခင်းဈေးလမ်းမသည် စည်ကားလှသည်။ ဈေးသွား ဈေးလာများဖြင့်ပြည့်နှက်နေ၏။ ဈေးလမ်းမသို့လာရာလမ်းတစ်ခု ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်လိုင်နေ၏။ သူ၏နောက်တွင် အဝတ်ဖြူ တစ်ခုကို ဆိုင်းဘုတ်သဖွယ်စိုက်ထူထား၏။

“ငှက်ဗေဒင်....”

ဟူသောစာလုံးကြီးများကို အဝေးကပင် ထင်ရှားစွာတွေ့ မြင်နေရလေသည်။ ဗေဒင်ဆရာ၏ရှေ့တွင် စားပွဲပုလေးတစ်ခုရှိပြီး စားပွဲဘေးတွင် ငှက်လှောင်အိမ်တစ်ခုရှိ၏။

ဗေဒင်ဆရာမှာ နံနက်ခင်းဖြစ်သော်လည်း ဗေဒင်မေးသူတို့ စောင့်ရင်း ငိုက်မြည်းနေရာမှ ချက်ချင်းလန်းဆန်းဖျတ်လတ်သွားလေ သည်။

၉၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ကြွပါ... ကြွပါ အစ်မကြီးဘာသိချင်ပါသလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးကသိလိုသည်များမေးလိုက်ရာ ဗေဒင်ဆရာက ငှက်လှောင်အိမ်ကိုမပြီး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ငှက်လေးကိုအစာကျွေးပြီး စာရွက်လေးများရှေ့သို့ချပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးထောင့်၌ အရိပ်တစ်ခုကိုဖျတ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဝတ်အစားစုတ်ပြတ်၍ ပေကွဲနေသောကလေးငယ်တစ်ဦးက ဈေးလမ်းမဘက်လျှောက်သွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဗေဒင်ဆရာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွား၏။

“ဒီကလေးမှ ဒီကလေးအစစ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်ရှင်... ကျွန်မက သားတစ်ယောက် အရမ်းကိုလိုချင်နေတာ၊ ရနိုင်သေးတယ်မဟုတ်လား... ကြည့်ပေးပါနော်... ရမယ်မဟုတ်လား”

ဗေဒင်ဆရာက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ရမယ်... ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့စောင့်ပါ။ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင်...”

ဗေဒင်ဆရာမှာ အမျိုးသမီးကြီးအားရှင်းပြရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကလေးငယ်နောက်သို့ ကမန်းကတန်းပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။ အမျိုးသမီးကြီးမှာကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ...

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-ဆီမ်း) ❀ ၉၃

“ဘယ်လိုဗေဒင်ဆရာပါလိမ့်”

ဟုရေရွတ်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

☆☆☆

ဗေဒင်ဆရာသည် ကလေးငယ်နောက်သို့လိုက်လာခဲ့၏။

ကလေးငယ်မှာ လူအများကြားတိုးဝေ့သွားနေရာ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် မနည်းလိုက်နေရ၏။ ခဏကြာသောအခါ ကလေးငယ်မည်သည့်နေရာသွားနေသည်ကို ရိပ်စားနားလည်သွားသည်။

ကလေးငယ်သည် လူများကြား၌တိုး၍သွားနေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအလစ်မပေးပါ။ ခဏအကြာတွင် သူရှာနေသည့်ပစ်မှတ်ကိုတွေ့ရှိသွားသည့်အလား အသွားအိုတစ်ဦးအနီး အသာချဉ်းကပ်လိုက်ပါသွား၏။

မကြာမီမှာပင် အသွားအို၏ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်အား သွက်လက်စွာနှိုက်ယူလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဈေးလမ်းမအတွင်းမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ပိုက်ဆံအိတ်လေးမှာ အတော်ဖောင်းနေသည့်အတွက် သူကကောင်းပြီဟုယူဆလိုက်၏။ ထို့နောက် လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်း ပြေးဝင်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကြီးမားသောလက်တစ်ဖက်က သူကိုိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးအား ဆွဲယူသွား၏။

ကလေးငယ်က ထိတ်လန့်စွာလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

၉၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

လိုလူမှာ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်၏။

ဗေဒင်ဆရာက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီ...။

“မင်းဒိုက်ဆံအိတ်နှိုက်လာတာ ငါမသိဘူးထင်နေသလား”

ကလေးငယ်မှာထိတ်လန့်သွား၏။

“ကျွန်... ကျွန်တော်...”

ဗေဒင်ဆရာက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကလေးငယ်အား ပြန်ပေးလိုက်၏။

“မင်းပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ယူ”

ကလေးငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီ...။

“ဘာက ကျွန်တော့်ကိုဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ ဘာပစ္စည်းကို မင်းပြန်ပေးရလိမ့်မယ်”

ကလေးငယ်က....

“ဘာပစ္စည်းလဲ... ဘာဆီက ကျွန်တော် တစ်ခါမှမနှိုက်ယူဖူးပါဘူး”

“ငါ့ဆီကမနှိုက်ခဲ့ဘူး... ဒါပေမဲ့ တုံ့ကျောင်းထဲက မင်းယူသွားတယ်လေ၊ အဲဒီနေ့က ငါလိုက်တော့ မင်းထွက်ပြေးသွားတယ်မဟုတ်လား”

ကလေးငယ် မှတ်မိသွား၏။

“ဪ... စာရွက်တွေထင်တယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၅

ဗေဒင်ဆရာ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီစာရွက်တွေဘယ်မှာလဲ”

ကလေးငယ်ကစဉ်းစားလိုက်၏။

“ပိုက်ဆံမဟုတ်လို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သလားမသိဘူး”

“ဟင်...”

ဗေဒင်ဆရာမှာ မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွား၏။

သူက အလောတကြီးမေးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်နေရာမှာလွှင့်ပစ်လိုက်သလဲ... စဉ်းစားစမ်းပါဦး။

အဲဒီစာရွက်တွေပြန်ရမယ်ဆိုရင် မင်းကိုငါ မုန့်ဖိုးထပ်ပေးပွဲမယ်”

ကလေးငယ်က....

“စာရွက်က ဘာများအဖိုးတန်လို့လဲ”

“ဘာမှအဖိုးမတန်ပါဘူး... ကဲပါ... ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

ကလေးငယ်က....

“ကျုပ်ကို မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

ဗေဒင်ဆရာက ငွေတုံးလေးတစ်တုံးကိုထုတ်ကာ ကလေးငယ်လက်တွင်းထည့်ပေးလိုက်၏။ ကလေးငယ်က ငွေတုံးလေးအား မက်မောစွာကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ကျွန်တော်သတိရပြီဘာ”

ဗေဒင်ဆရာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟေ... ဘယ်မှာလဲ”

“လာ... ကျွန်တော့်နောက်လိုက်နဲ့”

၉၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ကလေးငယ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ရှေ့မှပြေးထွက်သွား၏။
ဗေဒင်ဆရာကလည်း နောက်မှပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

ဗေဒင်ဆရာက အခန်းတွင်းဝင်လိုက်၏။ အောက်သိုးသိုး
အနံ့ကြောင့် မသိမသာအသက်အောင့်လိုက်မိလေသည်။

ကလေးငယ်က....

“အဲဒီနေ့က စက္ကူတွေဖြစ်နေတာနဲ့တင်းပုံအောက်ထိုးထည့်
ခဲ့တာမျှ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ထင်းပုံကြားရှာဖွေလိုက်၏။

မကြာမီ စာရွက်များပြန်လည်ထွက်လာသည်။ ဗေဒင်ဆရာ
က စာရွက်များကိုယူကြည့်ရင်း မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ အတော်နောက်ကျနေပါရောလား”

သူသည် တစ်ချက်မျှရေရှုတ်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ သုတ်
သီးသုတ်ပျာထွက်သွားလေတော့၏။

☆☆☆

ခန်းမကျယ်....

လုံလွေဖေ၏သိုင်းလေကျင့်ရာခန်းမကျယ်ဖြစ်သည်။

ခန်းမတွင်း၌ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိနေ၏။ လုံလွေဖေနှင့် သူ၏
ငယ်သားများပင်ဖြစ်သည်။ မင်းသားလေးကျန်းနှင့်ချင်းဝေဝေတို့က
ခန်းမအတွင်းသို့တစ်လှမ်းချင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ချင်းဝေဝေက လုံ
လွေဖေဆိုသူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၇

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။
မင်းသားလေးကျန်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဦး... ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီထင်ပါတယ်”

လုံလွေဖေကပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလာတဲ့လူပါ...”

ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ရဲ့ လက်အောက်မှာမှ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဦး အသေအချာစဉ်းစားသင့်ပါတယ်... မကြာခင်ကာလမှာ
မန်ချူးတွေဟာ တိုင်းပြည်ကိုသိမ်းပိုက်တော့မှာပါ”

လုံလွေဖေကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကျွန်တောတာမပါဘူးဗျ... ကျွန်ုပ်တို့ချင်တဲ့လူတွေ
မန်ချူးကိုအားကိုးကြတာပါ”

မင်းသားလေးကျန်းမျက်နှာပျက်သွား၏။ လုံလွေဖေက....

“မင်းတို့က ကျုပ်ကိုခြိမ်းခြောက်ပြီးသိမ်းသွင်းစကားပြောတဲ့
အတွက် မင်းတို့ရဲ့အစွမ်းကိုတော့ပြသွားကြဖို့လိုလိမ့်မယ်”

မင်းသားလေးကျန်းက မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့လူတွေ ရဲတိုက်အပြင်မှာရှိပါတယ်”

လုံလွေဖေကရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟား မင်းကို အများနဲ့ဝိုင်းတိုက်မယ်လို့
ထင်နေလို့လား၊ ကျုပ်က မင်းတို့လို စိတ်ဓာတ်နိမ့်ကျတဲ့လူ မဟုတ်
ဘူး”

ထိုစဉ် ချင်းဝေဝေ၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

BURMESE
CLASSIC

၉၈ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

“ရှင်တို့ဝိုင်းတိုက်ခိုက်လဲ ကျွန်မတို့က ဂရုစိုက်မယ်မထင်နဲ့”
လုံလွေဖေက ချင်းဝေဝေဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မိန်းကလေးကဘယ်သူလဲ... စကားပြောမာသလို အစွမ်း
အစကောရှိရဲ့လား”

“ကျွန်မရောက်လာတာဟာ ရှင်ရဲ့ဓားပညာကိုလေ့လာ
ကြည့်မလိုရှင်”

လုံလွေဖေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်စွက်ဖက်နေတာကိုး၊
ကျုပ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့မယှဉ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလွယ်ပါတယ်... ရှင် ကျွန်မကို ဒူးထောက်အရိုအသေ
ဖြုလိုက်ပေါ့”

လုံလွေဖေ၏မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“မိန်းကလေးက ရိုင်းလှချည်လား”

“ကျွန်မမရိုင်းပါဘူး... ရှင်တို့ဘာသာ ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုရွေး
ချယ်ပါ”

ညာလက်ရုံးမှာ ချင်းဝေဝေ၏မောက်မာမှုကြောင့် ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေ၏။

“သခင်ကြီး... ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော်ဆုံးမပါရစေ”
လုံလွေဖေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါပေမဲ့ သေအောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့၊ မှတ်
လောက်ရုံသာ ဆုံးမလိုက်ပါ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၉၉

ညာလက်ရုံးကခေါင်းညိတ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးထွက်လာသည်။

“မိန်းကလေး မင်းကိုကျုပ် ဆုံးမရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ မင်းဟာ
နောင်တစ်ချိန်မှာ လူကြီးတွေကိုဘဲ သိလိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သိလာ
လိမ့်မယ်”

“ရှင်ကဆုံးမ၊မလား... ကျွန်မကပဲ ဆုံးမ၊မလားဆိုတာ
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ချင်းဝေဝေကရှေ့တိုးပြီး ညာလက်ရုံး၏ရှေ့ဝါးတစ်ပြန်ခန့်
အကွာတွင်ရပ်တန့်လိုက်၏။ ညာလက်ရုံးက...

“မိန်းကလေး... မင်းစပြီးကိုက်ခိုက်နိုင်ပါပြီ၊ မင်းကိုသိုင်း
ကွက်သုံးကွက် အကျောပေးပါ့မယ်”

ချင်းဝေဝေကဓားကိုထုတ်ကာ ဘေးသို့သုံးချက်တိတိ ခုတ်
ချလိုက်၏။ သိုင်းကွက်အသာမယူကြောင်း ပြသလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။ ညာလက်ရုံးစိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကကြီးကျယ်လှချည်လား၊ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်
အထင်ကြီးနေပုံရတယ်၊ သူ့ကို မဆုံးမလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ညာလက်ရုံးကဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို
တစ်ချက်လှည့်လိုက်ရာ ဓားက ချင်းဝေဝေ၏ခါးလယ်သို့ဖြတ်ဝင်လာ
လေသည်။ ချင်းဝေဝေက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရှောင်လိုက်ရာ ဓားက
ရပ်မသွားဘဲ ရုတ်တရက်ကွေ့ကာ ချင်းဝေဝေ၏ပခုံးကိုခုတ်ချလာ
ပြန်လေသည်။

ချင်းဝေဝေက ဓားကိုတစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်၏။

၁၀၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သူမ၏ဓားက ညာလက်ရုံး၏ ဓားကိုဘေးသို့ရှိက်ဖယ်ချလိုက်၏။ ဓားရိပ်သုံးရိပ်ပြာထွက်လာပြီး ညာလက်ရုံး၏ရင်ဝသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာ၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဓားကွက်”

ညာလက်ရုံးကအော်ဟစ်ရင်း လက်ပြန်ဓားချက်ကို အသုံးပြုကာ ရှိက်ဖယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ချင်းဝေဝေ၏ဓားရိပ်များက ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် လျှပ်တစ်ပြက် ချင်းဝေဝေ၏ဘယ်လက်က စွန်ကုပ်သဏ္ဌာန်ဖြင့်ညာလက်ရုံး၏ပခုံးကိုကုတ်ဆွဲလိုက်၏။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများက လျင်မြန်တိကျလှသည်။ ညာလက်ရုံးမှာထိတ်လန့်သွားသည်။ ရှောင်တိမ်းရန်အချိန်မရသဖြင့် နောက်လှန်လှဲချလိုက်ရသည်။ ချင်းဝေဝေက....

“ပြည်မသိုင်းသဓားတွေက အရည်အချင်းထက် အပြောပဲရှိပါလား”

ညာလက်ရုံးမှာ ရုတ်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်သွားလေသည်။ သူသည် ဓားကိုပြင်းထန်စွာ ဝှေ့ဖမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။ ချင်းဝေဝေကလည်း လိပ်ပြာတစ်ကောင်အလား ပျံ့ပဲပြီး တရကြမ်းတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောက်လာသည့်အခါ....

“မြွေ...”

ညာလက်ရုံး၏ဓားချက်အောက်မှ ချင်းဝေဝေ၏ဓားက ဖောက်ထွက်လာသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၁

ညာလက်ရုံးကထိတ်လန့်စွာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်... သူ၏ဓားကိုလက်မှာနာကျင်သွားပြီး ဓားလည်း လွတ်ကျသွားလေတော့သည်။

❀❀❀

ခန်းမကျယ်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသပ်ပင်ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ချင်းဝေဝေက ဓားကိုသိမ်းကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ခန်းမအလယ်တွင် ညာလက်ရုံးကရပ်နေသည်။ သူ၏ညာလက်မှသွေးများက ကြမ်းပေါ်သို့စီးကျနေသည်။ ညာလက်ရုံးမှာ ချင်းဝေဝေအားကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏တစ်သက်တာတွင် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမိန်းကလေးနှင့် တိုက်ခိုက်ရသည့်ပွဲလောက် လျင်မြန်စွာ မရုံးနိုင်ခဲ့ဖူးချေ။ ချင်းဝေဝေကသက်ပြင်းချရင်း...

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မသူ့ကိုသိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မပြည့်ခင် အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ်”

ဟု မင်းသားလေးအားလှမ်းပြောလိုက်၏။

လုံလွေဖေက ချင်းဝေဝေအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“မိန်းကလေး... မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မနာမည်သိချင်ရင် ကျွန်မရဲ့ဓားချက်ကိုခုခံနိုင်မှဖြစ်

မယ်ရှင်”

လုံလွေဖေ ခံပြင်းသွားသည်။

၁၀၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့၏။

“ဒီနေ့အဖို့ မင်းကို ကျုပ်မတိုက်ခိုက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ချင်းဝေဝေကပြုံးလိုက်ပြီ...

“ရှင် သဘောပေါက်သားပဲ”

“မင်း ကျုပ်ငယ်သားကိုအနိုင်ရတာနဲ့ ကျုပ်ကိုလဲ အလွယ်တကူအနိုင်ရမယ်လို့ထင်နေရင် မှားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ အရေးထားရမဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးပါဘူး”

လုံလွေဖေ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ဓားကိုစွေစောင်းစောင်း ကိုင်ကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။ သူ၏ဝံ့ဟန်မှာ ချင်းဝေဝေ၏တိုက်ခိုက်မှုအား ခုခံရန်အသင့်ဖြစ်နေကြောင်း ပြသလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချင်းဝေဝေက လက်တစ်ဖက်ဆန့်လိုက်၏။ ဓားရိပ်များဖြာ ထွက်လာပြီး လုံလွေဖေ၏ခန္ဓာကိုယ်အားလွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

လုံလွေဖေကအတွင်းအားအပြည့်အဝစုစည်းပြီး ဓားတစ်ချက်ခုတ်ချလိုက်၏။

“ခြစ်...”

ချင်းဝေဝေ၏ဓားရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ရှင် မဆိုးဘူး”

လုံလွေ ဘာမျှမပြောပါ။ ဓားကွက်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်ဖော်ထုတ်လိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၀၃

သူသည် ချင်းဝေဝေအား ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု အထင်မသေးဝံ့တော့ပါ။ ချင်းဝေဝေ၏ဓားကွက်များက ထူးဆန်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

လုံလွေဖေက ချင်းဝေဝေအား ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ဓားချက်များက ပြင်းထန်သောအရှိန်အဟုန်ဖြင့် ချင်းဝေဝေထံသို့တိုးဝင်သွားလေသည်။

ချင်းဝေဝေ နောက်မဆုတ်ပါ။ ဓားကွက်များဖော်ထုတ်ကာ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက် (၇)ကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်မိသွားသည်။ တစ်ဦး၏ပညာအတိမ်အနက်ကို တစ်ဦးကခန့်မှန်းမိလိုက်၏။

ချင်းဝေဝေသည် လုံလွေဖေအား အလွယ်တကူအနိုင်ရနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဆန်းပြားသောဓားကွက်များကိုအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လုံလွေဖေမှာ သူမအားကြည့်ကာအံ့အားသင့်သွားသည်။ ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆန်းပြားလှသောဓားကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ထုတ်ဖော်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ဓားပညာသည် ဤနယ်မြေတွင် အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်သည်။ သူ၏ဓားပညာကို ဤနယ်မြေတွင်ယှဉ်နိုင်သူမရှိ၍ ပြိုင်ဘက်ကင်းခဲ့သည်မှာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယခု ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးတွေ့ရပြီဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

၁၀၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

လုံလွေပေသည် ဂရုတစိုက်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

လုံလွေပေကျော်ကြားခြင်းမှာ ရန်သူအား ကြီးငယ်မရွေး အထင်မသေးတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ အထင်လည်း မကြီးပါ။

အမြဲတစေ ပြိုင်ဘက်များကို ဂရုတစိုက်လေးစားစွာယှဉ်ပြိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တိုက်ပွဲတိုင်းလိုလို အနိုင်ရခဲ့သည်သာဖြစ်ပေသည်။ အထူးသဖြင့်... လုံလွေပေသည် တိုက်ခိုက်ရာတွင် စိတ်အလွန်ကည်ငြိမ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ခိုက်မှုများက ပြင်းထန်လာသလို အရွေ့အပြောင်းများကလည်း ပြင်းထန်လှပေသည်။ သိုင်းကွက်(၂၀)ကျော်လာသည့်တိုင် မည်သူမျှ အသာမရသေးချေ။

ချင်းဝေဝေသည် ဓားကွက်(၂၀)မျှခုခံနိုင်သည့်အတွက် သူမ၏ဓားကွက်များကိုထပ်မံပြောင်းလဲလိုက်ပြန်သည်။ ဓားကွက်များက ပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ သူမသည် လိပ်ပြာတစ်ကောင်နယ်ဝဲပျံရင်း လုံလွေပေ၏ခန္ဓာကိုယ်အား လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်နေသည်။

လုံလွေပေမှာတည်ငြိမ်စွာရပ်ရင်း သူမ တိုက်ခိုက်လာသမျှကို ခုခံချေဖျက်နေလေသည်။

တိုက်စစ်ဓားကွက်များက ကောင်းမွန်လှသလို ခံစစ်ဓားချက်များကလည်းသေသပ်လှသည်။ သိုင်းကွက် (၅၀)နီးပါးရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လုံလွေပေမှာ ချင်းဝေဝေ၏ဓားပညာကိုကိုက်၍ ခိုးကျူးမိ၏။ သူသည် သူမ၏ဓားပညာကိုကြည့်ပြီး မည်သည့်ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းမှဓားပညာဖြစ်သည်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၀၅

လုံလွေပေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူသည် တစ်သမတ်တည်းခံစစ်ဖြင့်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဓားကွက်ပြောင်းလဲပြီး တိုက်စစ်သို့ကူးပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ဝစ်...”

သူ၏ဓားချက်မှာလျင်မြန်လှ၏။ ချင်းဝေဝေမှာ တစ်ချိန်လုံး ဖိ၍တိုက်ခိုက်လာနိုင်သဖြင့် ပေါ့နေရာမှ လုံလွေပေက တုံ့ပြန်တိုက်စစ်ဆင်လာသောအခါ သူမ၏ဓားကွက်ပြိုထွက်သွားပြီး အလန့်တကြားရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။ အရှောင်အတိမ်း လျင်မြန်လွန်း၍ သူမ၏အင်္ကျီလက်စကိုသာ လုံလွေပေ၏ဓားကထိမှန်သွားသည်။

“မင်း ရှုံးပြီ”

လုံလွေပေကပြောလိုက်၏။

ချင်းဝေဝေကနာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“ကျွန်မရဲ့ဝတ်စုံကိုထိတာနဲ့ရှုံးရမှာလား... ရှင့်ကိုအလျှော့ပေးပြီးတိုက်ခိုက်နေတာ ရှင့်သိဖို့ကောင်းတယ်”

လုံလွေပေ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာလို့ဝန်မခံတာလဲ”

“အနိုင်အရှုံးဆိုတာ တစ်ဦးဦးထိခိုက်သွားမှပေါ်လာမှာရှင့်”

“ကျုပ်က မိန်းကလေးအနာတရမဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ချင်းဝေဝေကရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ရှင့် အစွမ်းရှိသလောက်တိုက်စမ်းပါ... နောက်ဆုံး ရှင့်ပဲ ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားစေရမယ်”

၁၀၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

လုံလွေပေ ပြန်မပြောနိုင်မီ ချင်းဝေဝေကရှေ့သို့ခုန်ဝင်ကာ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့ဓားကွက်တွေက မကုန်နိုင်တော့ပါလား”

သူသည်သတိကြီးစွာထားပြီး တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

တိုက်ပွဲသည် သွေးထွက်သံယိုမှုနှင့်သာ အဆုံးသတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

အချိန်များတစ်ခွေ ရွေ့ကုန်ဆုံးလာ၏။ တိုက်ပွဲမှာလည်းတစ်စ တစ်စပို၍ပြင်းထန်လာပေသည်။ သိုင်းကွက်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်လာ ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လုံလွေပေနှင့်ချင်းဝေဝေတို့ကား မရပ်မနားယှဉ်ပြိုင်နေ ကြဆဲပင်။

လုံလွေပေ၏ဓားချက်များသည် တစ်ချက်ထက် တစ်ချက် ပြင်းထန်လာနေ၏။ သို့သော် သူ၏ဓားချက်များသည် ချင်းဝေဝေ၏ ဓားစက်ဝန်းအောက်တွင် လွတ်လပ်စွာ မလွှပ်ရှားနိုင်သလိုဖြစ်လာ လေသည်။ လုံလွေပေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချင်းဝေဝေအသုံးပြုသောဓားကွက်များကို အံ့သြနေမိသည်။ သူသည် တိုက်ခိုက်ရင်း ထူးဆန်းသောဓားပညာတစ်မျိုးကိုသတိရ လာ၏။

“ဒီဓားကွက်တွေဟာ အရှေ့ပင်လယ်ဓားပညာများလား”

သူတွေးတောနေစဉ် ချင်းဝေဝေ၏ဓားချက်များက ဖိကျ လာသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၀၇

လျင်မြန်လှသောဓားချက်များအောက်ဝယ် အသက်ရှူကျပ် လာသလိုဖြစ်လာလေသည်။ လုံလွေပေမှာ အံ့သြထိတ်လန့်သွားပြီး ချင်းဝေဝေ၏ဓားစက်ဝန်းအောက်မှ အတင်းရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ချင်းဝေဝေ၏ဓားက သူ၏ရင်ဝသို့တိုးဝင်လာ၏။ လုံ လွေပေမှာ အလျင်အမြန်ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း....

နောက်ကျသွားသည်။

တစ်လက်မကျော်မျှ ရင်ထဲသို့စိုက်ဝင်သွားသည်။ လုံလွေပေ အံ့ကြိတ်ပြီး လက်ထဲမှဓားဖြင့် ချင်းဝေဝေ၏ဝမ်းဗိုက်ကိုထိုးသွင်း လိုက်သည်။ ချင်းဝေဝေ၏ခန္ဓာကိုယ်က ဘေးသို့ရွေ့သွားပြီး ဘယ် လက်ဝါးက လုံလွေပေ၏နံရိုးများကိုရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဖြောင့်....”

“ဝုန်း....”

နံရိုးကျိုးသွားသံနှင့်အတူ လုံလွေပေမှာကြမ်းပေါ် မှောက် လျက်သားလဲကျသွားသည်။ ချင်းဝေဝေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အနိုင်အရှုံးက အခုမှပေါ်ဘာပါရှင်”

လုံလွေပေက အံ့ကြိတ်ကာလူးလဲထလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်နေ၏။

“မိန်းကလေး... မင်းဘယ်သူလဲ ပြောခဲ့ပါ”

“ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး... ရှင်မှာ သိနိုင်တဲ့အရည်အချင်းမှ

မရှိဘဲ”

၁၀၈ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

လုံလွေ၏မျက်နှာမည်းမှောင်သွားသည်။

“မိန်းကလေး မင်းမပြောလဲကျုပ်သိတယ်၊ မင်းဟာ အရှေ့ပင်လယ်ကဖြစ်ရမယ်”

ချင်းဝေဝေကဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ခန်းမအတွင်းမှလှည့်ထွက်သွားသည်။ လုံလွေဖေ၏လူများကဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မည်အပြု လုံလွေဖေကဟန်တားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့... သူတို့သွားပါစေ”

ချင်းဝေဝေကလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ကျုပ်တို့ မဏိသီရိဂိုဏ်းကိုပူးပေါင်းဖို့ငြင်းပယ်တဲ့လူ မှန်သမျှ ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယုံပြီမဟုတ်လား”

ပြောပြီး ချင်းဝေဝေနောက်မှပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

တိတ်ဆိတ်သောည.... ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရွက်ဖျင်တဲ(၁၀) လုံးခန့်ရှိ၏။ ထိုစဉ် သစ်တောအတွင်းမှလူတစ်စု ဖြည်းညင်းစွာလှုပ်ရှားလာကြလေသည်။ ထိုလူစုမှာ စုစုပေါင်း (၂၀)ခန့်ရှိ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲထားကြသည်။ မကြာမီ ထိုလူစုသည် ရွက်ဖျင်တဲများကိုအပေးမှပိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

“ရှောင်ထင်း... ဒါ မန်ချူးစခန်းဟုတ်ရဲ့လား”

ရီမုကျင်း၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်ထင်းက....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၉

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က ကျုပ်တို့နယ်မြေထဲစိမ့်ဝင်လာကြတာပဲ၊ အခြေအနေနိုင်မာသွားရင် နောက်ထပ်စစ်ကူတွေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ရီမုကျင်းက....

“အခု စခန်းက ပေါ့လျော့လှချည်လားဗျ... ထောင်ချောက်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“သူတို့က ဒီနေ့မှရောက်လာပြီးစခန်းချကြတာပါ... ကျုပ်သတင်းအတိအကျရပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ကင်းပုန်းတွေကို မကြာခင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ရှောင်ထင်းကပြောပြီး ရွှေမုတ်ဆိတ်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေမုတ်ဆိတ်က လက်တစ်ဖက်အသာဝှေ့လိုက်သည်။

အားလုံး ခြေသံလုံလုံဖြင့်ရှေ့သို့တိုးသွားကြလေသည်။

ရှောင်ထင်း၏ခန့်မှန်းချက်မလွဲပါ။ မကြာမီ ချုံ့ဖွယ်များကြား၌ ကင်းစောင့်နေသည့်မန်ချူးစခန်းသည်အချို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ရီမုကျင်းတို့လူစုက အသံမထွက်အောင် အလစ်ဝင်ရောက်နှုတ်ပိတ်လိုက်ကြပြီး ရှေ့သို့ချီတက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ရွက်ဖျင်တဲများအနီးရောက်ရှိလာသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်း၏။ လေးသည်တော်သုံးဦးကမီးမြားများအသုံးပြုကာ ရွက်ဖျင်တဲများကို ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုများပြိုကွဲသွားသည်။ အော်ဟစ်သံ ထိုးခုတ်သံများ ဘဝဂံညံသွားလေသည်။

၁၁၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

တိုက်ပွဲမှာ အချိန်တိုတောင်းလှသည်။ မန်ချူးစစ်သည်များ
အင်္ဂါမိပြီး အားလုံးကျဆုံးသွားလေသည်။ ရှောင်ထင်းက ချက်ချင်း
မိမိလူများကိုပြန်စုစည်းပြီး ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလာခဲ့လေ
သည်။ ရီမုကျင်းက....

“ကျုပ်တို့ ဒီစခန်းနဲ့ပါဆိုရင် စခန်းလေးခုလောက်ဖြိုခွဲခဲ့ပြီး
ပြီနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မတီသီဂီအဖွဲ့ကို ခုထက်ထိ မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးဘူးဗျ”
ရှောင်ထင်းသက်ပြင်းချလိုက်၏။ ရီမုကျင်းက....

“ကျုပ်ဆရာအတွက် သူတို့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းကို ဖြိုကွဲအောင်
မလုပ်ရမချင်း ကျုပ်ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒီအဖွဲ့ဟာ တကယ့်အန္တရာယ်ပဲ၊
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လဲ သတင်းရအောင်စုံစမ်းနေကြပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မကြာခင်သတင်းရမှာပါ... နေပြည်တော်က အထောက်
တော်ဟာ သူတို့အထဲထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လားဗျ”

ရီမုကျင်းက....

“သတင်းမြန်မြန်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းရမယ်ဗျ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ... နိုင်ငံအတွက် မျိုးဆက်သစ်ကလေး
မွေးဖွားလာပါစေလို့လဲ ဆုတောင်းဦးလေ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၁၁

ရီမုကျင်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူသည် စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့သော
ရှမ်းရှမ်းအားပြန်၍မြင်ယောင်လာသည်။ ရှမ်းရှမ်းသည် တိုက်ပွဲများ
သို့ မလိုက်ပါနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်ဝန်ကရင့်မာနေပြီမဟုတ်ပါလား။

☆☆☆

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံများက အသားကျထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်... မြင်းများကလှပသလို မြင်းပေါ်တွင်ထိုင်
လျက်ပါလာသော မိန်းကလေးနှစ်ဦးကလည်းလှပပေသည်။ သူမ
တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် စားသာလွယ်ပိုးထားခြင်းမရှိပါက ယခုထက်ပို၍
ကြည့်ကောင်းမည်ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် မြို့တွင်းသို့ရောက်လာသော
အခါ မြင်း၏အရှိန်ကိုလျော့ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မင်းလမ်းအတိုင်း
ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်
တန့်လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က လွတ်နေသောစားပွဲ
တွင်ဝင်ထိုင်ရင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူလိုက်ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ ပုရိသများက သူမတို့အား ဝိုင်း
ကြည့်နေကြသည်ကိုအရေးထားဟန်မရှိပါချေ။ ထိုစဉ် ဆိုင်တွင်းသို့
လူသုံးယောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုလူသုံးယောက်က မိန်းကလေး
များနှင့်ကပ်လျက်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ထိုလူသုံးဦး၏ဝတ်စုံပေါ်မှ အမှတ်အသားများကိုကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် မီးစွန့်ပိုက်မှလူများဖြစ်ကြောင်းသိသာလှပေသည်။

၁၁၂ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ထိုလူသုံးဦး၏မျက်နှာထားများကလည်း ခက်ထန်လှပေသည်။ မီးစွန်ဂိုဏ်းသည် အင်အားကြီးမားသောဂိုဏ်းတစ်ခု မဟုတ်သော်လည်း သိုင်းလောက၌ကျော်ကြားသောအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ မီးစွန်ဂိုဏ်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကောင်းသောအပြုအမူကိုပြုတတ်ပြီး အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကဲ့သို့ကျင့်ကြံတတ်ပေ၏။

မီးစွန်ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်မှာ အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူစားသောက်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခိုက် မီးစွန်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ဘေးချင်းကပ်စားပွဲမှမိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သတိထားမိသွား၏။

“ဟင်... သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးတွေ ဆိုင်ထဲမှရှိနေတာ ကျုပ်အခုမှတွေ့တာ နာတာပဲ”

မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သူ၏စကားကိုကြားသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်ကာ ဆက်၍စားသောက်နေကြ၏။

မီးစွန်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက....

“အေး... မင်းပြောမှသတိထားမိတယ်”

နောက်တစ်ဦးက....

“သူတို့ကို ကျုပ်တို့ခေါ်သွားရင်ကောင်းမယ်... လမ်းမှာအပျင်းပြေတာပေါ့”

မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ မျက်နှာနီရဲသွား၏။ မီးစွန်ဂိုဏ်းသားကထကာ မိန်းကလေး၏စားပွဲသို့ကူးသွား၏။

“ညီမတို့ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့မလား”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၃

ဟု ပြည်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့်မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးကဒေါသထွက်သွားပြီး စားပွဲပေါ်မှတူနှင့် မီးစွန်ဂိုဏ်းသား၏မျက်လုံးကိုထိုးချလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏လှုပ်ရှားမှုကလျင်မြန်လှ၏။ သို့သော် ထိုလူက သူမထက်ပို၍လျင်မြန်ပေသည်။ မိန်းကလေး၏လက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူကမိန်းကလေး၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး ဒေါသကြီးလှသည်လား”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာပို၍ နီရဲသွား၏။

သူမက လက်ပြန်တစ်ချက်လှည့်ရိုက်ကာ ထိုလူ၏လက်ထဲမှရုန်းထွက်သွား၏။

မီးစွန်ဂိုဏ်းသားက....

“ကျုပ်တို့က မီးစွန်ဂိုဏ်းသားကပါ... ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့လို့ ညီမတို့မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ရှင်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

မိန်းကလေးတစ်ဦးက အော်ငေါက်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

“ကျွန်မတို့က ငိုမိဂိုဏ်းကပါ... ရှင်တို့ နှောင့်ယှက်လာရင်တော့ ကျွန်မတို့အဆိုးမဆိုပါနဲ့”

မီးစွန်ဂိုဏ်းသားက ရယ်မောလိုက်၏။

“ခက်တာပဲ... ကျုပ်ကလဲ မင်းတို့ကိုမြင်တာနဲ့စွဲလမ်းနေပြီ၊ မင်းတို့ငိုမိဂိုဏ်းမကလို့ ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး”

၁၁၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိန်းကလေးအား လှမ်းဆွဲလိုက်၏။
မိန်းကလေးကရှောင်တိမ်းပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားတွေက ဒီလောက် အတင့်ရဲလှချည်
လာ... ငိုမိဂိုဏ်းအကြောင်းသိစေရမယ်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဓားကိုဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်
လိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ဓားကွက်များက မဆိုးလှပါ။

သို့သော် ဝါနသေးသောကြောင့် သိပ်အစွမ်းမထက်လှပါ။
မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်ကလည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
လေ၏။

စားသောက်ဆိုင်အတွင်း မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်
ပေါ်လာလေသည်။ စားသောက်နေသူအချို့မှာ ကြောက်လန့်တကြား
ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

အချို့ကလည်း လွတ်ရာရှောင်ကာ တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရှုနေ
ကြသည်။ မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားသုံးဦး၏သိုင်းပညာမှာ ငိုမိဂိုဏ်းမှ
မိန်းကလေးများထက် သာလှ၏။

မကြာမီ... ငိုမိဂိုဏ်းမှမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရ
သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်... နောက်ထပ်သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း
မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ မီးစွန့်ဂိုဏ်းသား၏ဖမ်းချုပ်ခြင်းကိုခံလိုက်
ရသည်။ ထိုလူ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

သူသည် မိန်းကလေးအား သွေးကြောပိတ်ကာ ပန်းပေါ်
ထမ်းပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြေးသွားလေ၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၅

ကျန်မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးကလည်း ဆက်လက်မတိုက်
ခိုက်တော့ဘဲ ပြေးထွက်သွားကြ၏။ ငိုမိဂိုဏ်းမှ မိန်းကလေးက...

“မပြေးနဲ့... လူ ထားခဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ရင်းပြေးလိုက်သွားသည်။ သို့သော်... မြို့ပြင်
ရောက်သည့်အခါတွင်မူ မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားသုံးဦး ကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ
မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။

သူမ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

တဖန် မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားများလက်တွင်းသို့ပါသွားသော သူမ
၏အဖော်မိန်းကလေးအတွက်လည်း တွေးကာ မျက်ရည်များကျလာ
လေသည်။ သူမ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“မီးစွန့်ဂိုဏ်း ရှင်တို့ရဲ့လူမဆန်တဲ့အပြုအမူကို ကျွန်မ ဘယ်
တော့မှမမေ့ဘူး၊ ရှင်တို့ မီးစွန့်ဂိုဏ်းသားတွေအသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်
ထားပေတော့... ငိုမိဂိုဏ်းအကြောင်းသိစေရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်သည်။ ထို့နောက်... သူမသည် ထိုနေရာမှ
လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေသည်။ မျက်ရည်စက်များက သူမ ပြေး
ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်ကျကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်သည် အခန်းတွင်း၌ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လမ်း
လျှောက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူမမေးလိုက်သည်။

“ဒီသတင်းသေချာရဲ့လား”

ရှောင်ထင်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၁၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဟာ ဂူးတန်ကပါ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဂူးတန်ကို ထန်ကျားကျေးရွာကဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တယ် ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂူးတန်ကိုယ်ရံတော်အမှတ်(၆)ကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတယ်တဲ့”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ် ဂူးတန်ကိုခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

ရှောင်ထင်းက....

“ပြဿနာမကျယ်ပြန်ခင် အဖြေရှာကြဖို့ ဦးကထိန်းသိမ်းပြီး မှာကြားပေးပါ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့၏။ သူသည် နေ့ညမနား တမ်း ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ ဂူတန်တောင်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က တောင်ခြေတွင် မြင်းကိုချည်နှောင်လိုက် ပြီး တောင်ပေါ်ပြေးတက်လာသည်။ ခြေလှမ်း ၃၀ ခန့်တက်ပြီးသည့် အခါ လမ်းနံဘေးတွင် ကျောက်တုံးစားပွဲတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကျောက်တုံးစားပွဲ၏ဘေးတွင် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ဖိုက်ထူ ထား၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၇

“မည်သူမျှ ဂူးတန်တောင်ပေါ်သို့လက်နက်ကိုင်ဆောင်ကာ မတက်ရ၊ လက်နက်မှန်သမျှ ထားခဲ့ရမည်”

ဂူးတန်ဂိုဏ်း

ဟု ရေးသားထားသည်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်ကပြုံးပြီး ခါးမှစားကို ကျောက်တုံးစားပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဂူးတန်တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်လာ ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှသာတက်ရသေး၏။ ရုတ်တရက် လူ ငါးယောက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ရပ်လိုက်”

ဂူးတန်ဂိုဏ်းသားများဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ... အရေးတကြီးကိစ္စမရှိရင်တော့ နောင်မှ လာခဲ့ပါလို့ ဂူးတန်ဂိုဏ်းကိုယ်စားမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က အမှတ်အသားတစ်ခုကိုထုတ်ပြလိုက်၏။ ဂူးတန်ဂိုဏ်းသားများက ချက်ချင်းပင် အရိုအသေပြုလိုက်ကြသည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဂူးတန်ဂိုဏ်းသားက....

“ရှိပါတယ်”

“ကျုပ်တွေ့ချင်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်၊ တာရှင် သာသွားပါ”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က ဝူးတန်တောင်ပေါ်ဆက်တက်လာခဲ့သည်။
လမ်းတစ်လျှောက်အနောင်အယုက် မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် လမ်း
တစ်လျှောက်၌ ကင်းပုန်းများ များစွာချထားသည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်
၏။ သို့သော် မသိဟန်ဆောင်ကာ ဆက်၍တက်လာခဲ့လေသည်။

တောင်ထိပ်ရောက်ကာနီးတွင် ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ရိပ်
က သူ၏ရှေ့သို့ကျရောက်လာ၏။ ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“ကိုယ်ရံတော် အမှတ်နှစ်ပါလား”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်နှစ်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး....

“ဝူတန်ဂိုဏ်းက ကြိုဆိုပါတယ်တပ်မှူး”

ရွှေမှတ်ဆိတ်ကလည်း ပြန်၍ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်နှစ်က....

“တပ်မှူး ဒီကိုအလည်သက်သက်လာတာလား”

ရွှေမှတ်ဆိတ်ကခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်နှစ်က....

“ဂိုဏ်းချုပ် အလွန်အလုပ်များနေပါတယ်”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“ကျုပ်မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်နှစ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ထိုင်နေသည်။ ရွှေမှတ်ဆိတ်
က ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကခေါင်းညိတ်ကာ
ခုံကိုလက်ဖြင့်ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ရွှေမှတ်ဆိတ်က ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်
အား မသိမသာအကဲခတ်လိုက်သည်။

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်၏မျက်နှာ ချောင်ကျနေသည်။ အလွန်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိ၏။ ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“ဘာကိစ္စများရှိသလဲတပ်မှူး”

ဟုစတင်မေးလိုက်၏။

ရွှေမှတ်ဆိတ်မှာလာရင်းကိစ္စကို မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်
သွားသည်။ ပြီးမှ သူကပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဝူတန်ကို ထန်ကျားကျေးရွာကဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွား
တယ်ဆိုတဲ့သတင်း မှန်ပါသလားဂိုဏ်းချုပ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ် မျက်နှာကွက်နေပျက်သွားသည်။

“ဒီသတင်း ဘယ်ကကြားသလဲတပ်မှူး”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က သတင်းမှန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်၏။ ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“ဒီသတင်းကိုဘဝင်မကျလို့ပါ။ ထန်ကျားကျေးရွာဟာ သိုင်စာ
လောကမှာရပ်တည်ခဲ့တာကြာပြီ။ ထန်အဘိုးအိုဟာ ပေါင်းဆင်းရဲ
ခက်ပေမဲ့ သူဟာအဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ”

၁၂၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“သူတင်မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်တို့လဲ အဖြူရောင်အဖွဲ့အစည်းပါ”

“မှန်ပါတယ်... ဝူတန်ဂိုဏ်းဟာလဲ သိုင်းလောကမှာအမြဲအမှန်တရားဘက်ကရပ်တည်ခဲ့သလို ထန်ကျားကျေးရွာကလည်း အမြဲအမှန်တရားဘက်ကပဲ ရပ်တည်ခဲ့တာဗျ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“တပ်မှူးလေးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ထန်ကျားကျေးရွာဟာ သိုင်းလောကမှာ စတင်ခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး အခုချိန်ထိ သူတို့ကိုမထိပါးပဲနဲ့ သူတို့က စတင်တိုက်ခိုက်လေ့မရှိပါဘူး”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကမဲ့လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ သူတို့ကိုသွားထိပါးလို့ သူတို့ကတုံ့ပြန်လာတယ်လို့ တပ်မှူးထင်နေသလား။ သူတို့ကသာ အကောက်ဉာဏ်နဲ့အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပဲဗျ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကထိုနေ့ကအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။ ရွှေမုတ်ဆိတ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အံ့ဩစရာပဲ”

“ကျုပ်လဲ ဘာကြောင့် အခုလိုလာပြီးတိုက်ခိုက်ရသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားမရသေးပါဘူး”

ဘန္တရယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၁

ရွှေမုတ်ဆိတ်က သူ၏ရည်လျားသောမုတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ....

“ထန်အဘိုးအိုက ကောက်ကျစ်တဲ့လူတစ်ဦးမဟုတ်ဘူးဗျ... သူက ဝူတန်ကိုတိုက်ခိုက်ချင်ရင် ဒီလိုနည်းနဲ့တိုက်ခိုက်ပါမလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ထန်အဘိုးအိုက ကျုပ်တို့ ဝူတန်ကိုပြောင်တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အင်အားမှမရှိဘဲ”

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ခုခုလွဲနေတယ်လို့ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝူတန်နဲ့ထန်ကျားကျေးရွာကို ရန်တိုက်ပေးတာများ ဖြစ်နေမလား”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအတွေးဟာဟုတ်ချင်ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပြဿနာကိုဒေါသရှေ့ထားပြီးမဖြေရှင်းဖို့ ကျုပ်ကလာပြီးမေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကျုပ် ထန်ကျားကျေးရွာကို ဒီကိစ္စဖြေရှင်းပေးဖို့ လူလွှတ်အကြောင်းကြားထားပါတယ်၊ အဖြေကိုအချိန်တန်ရင် သိလာရမှာပါပဲ၊ ကဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ တပ်မှူးကို ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခံက ဧည့်ခံပါလိမ့်မယ်”

၁၂၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ပျံ့နှံ့လာသောသတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် တည်ငြိမ်နေသော သိုင်းလောကသည် လှိုင်းကယက်များထလာ၏။

သိုင်းလောကသားတိုင်းက ထိုသတင်းများကိုပြောဆိုနေ မိကြသည်။

ယခုလည်း မြို့ကလေးအတွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်း၌ သိုင်းသမားတစ်ဦးက အဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့်ပြောနေသည်။

“ဂူးတန်ကို ထန်ကျားကျေးရွာကဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကို သိ ပြီးပြီလား”

အခြားတစ်ယောက်က....

“ကြားပြီးပါပြီဗျာ... ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ခုဆို ဂူးတန်ကိုယ်က လူတွေစုစည်း ပြီး ထန်ကျားကျေးရွာကိုတိုက်ခိုက်ဖို့လုပ်နေကြပြီဗျ”

အခြားတစ်ယောက်က....

“ဒါထက် ခင်ဗျားကော ဟိုသတင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဘာသတင်းလဲဗျာ... လုပ်ပါဦး”

“မီးစွန်ဂိုဏ်းသားတွေက ငိုမိဂိုဏ်းက မိန်းကလေးကို ဖော်ကားလိုက်တာလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ကျုပ်မကြားသေးဘူး”

“သိပ်မကြာသေးဘူးဗျ”

“ဒါဆို မီးစွန်ဂိုဏ်းတော့ ဒုက္ခပဲ... ငိုမိဂိုဏ်းက ချက်ချင်းတုံ့ ပြန်မှာသေချာတယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၃

“ကျုပ် မနေ့ညကကြားတာတော့ ငိုမိဂိုဏ်းသားတွေက မီးစွန်ဂိုဏ်းကိုသွားနေကြပြီ၊ မီးစွန်ဂိုဏ်းကလဲ ငိုမိဂိုဏ်းကိုခုခံဖို့ မိတ်ဆွေတွေဆီကို အကူအညီတောင်းထားတယ်တဲ့ဗျ”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုတလောကလဲ ဓားသမားလုံလွေဖေကို အရှေ့ပင်လယ်ကမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အနိုင်ယူသွားတယ်ဗျ”

“အင်း... သိုင်းလောကမှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်မသိဘူး။ ပြဿနာတွေတော့ များလာပြီ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးတိုက်ခိုက်မှုတွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ဖြစ်လာနေတယ်”

☆☆☆

“ရပ်လိုက်”

အစောင့်၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တံခါးရှေ့တွင် လူရိပ်သုံးရိပ်က ရပ်တန့်သွား၏။

လရောင်ဖြင့် လူရိပ်သုံးရိပ်ကိုထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရ၏။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်တစ်ပြုတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့ဝင် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း တံခါးပေါ်မှကြီးမားသော အရုပ်ကိုကြည့်နေ၏။

စွန်တစ်ကောင်ပုံကို လက်ရာမြောက်စွာ ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မေးသံနှင့်အတူ လှံရှည်ကိုင်အစောင့်ရောက်ရှိလာ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက....

၁၂၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ရှမ်းကျင်းကိုသွားခေါ်စမ်း”

ဟုတုံးတိတ်ပြောလိုက်၏။ အစောင့်မှာဒေါသထွက်သွား၏။

ရှမ်းကျင်းဆိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။

သူတို့ မီးစွန့်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အစောင့်က....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကိုနာမည်တပ်ခေါ်ရအောင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ

တွေလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးကလက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

အစောင့်မှာ တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် လှံရှည်ကိုင်အစောင့်လေးယောက်ထွက်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဂရုမစိုက်ပါ။ ရှေ့သို့တိုးဝင်သွား၏။ အစောင့်များက လှံရှည်နှင့်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးကြီးက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လှံရှည်လေးလက်စလုံး အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲပါရှိသွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးက လှံရှည်များကို အပိုင်းပိုင်းချိုးချပစ်လိုက်သည်။ အစောင့်များသည် အမျိုးသမီးကြီး၏အစွမ်းကိုတွေ့သောအခါ အလွန်ပင်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက အေးစက်သောအသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ရှမ်းကျင်းကိုသွားပြောစမ်း”

အစောင့်များက အထံသို့အလှအယက်ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၅

အမျိုးသမီးကြီးကနာခေါင်းရှုံ့ပြီး အထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်သွား၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေးနှစ်ဦးကလည်း အမျိုးသမီးကြီးနောက်မှလိုက်ပါသွား၏။

မကြာမီ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ရောက်ရှိသွား၏။ ၎င်းတို့အား မီးစွန့်ဂိုဏ်းသား(၃၀)ခန့်တို့က ဗိုင်းရံလိုက်ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဂရုပင်မစိုက်ပါ။

“ရှမ်းကျင်း မင်းဘယ်မှာသွားပုန်းနေသလဲ ကွက်ခွဲစမ်း”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်၏။ သူမ၏အသံမှာ ဟိန်းထွက်လာ၏။

ဝါနသောမီးစွန့်ဂိုဏ်းသားများ၏နားထဲတွင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ လူလေးယောက်ကတန်းစီဝင်လာ၏။ ရှေ့ဆုံးမှလူမှာ မီးစွန့်ဂိုဏ်းချုပ်ရှမ်းကျင်းဖြစ်၏။

ကျန်သုံးယောက်မှာ သိုင်းလောကမှာနာမည်ကျော်များဖြစ်သည့် သံလက်ဝါးကျင်းမိုး၊ ပန်းယပ်တောင်ဖုလီနှင့်နဂါးစားတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ရှမ်းကျင်းက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် ကြွလာတာကိုး”

“ကျုပ်မသိလို့မကြိုဆိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်၏။

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ရှမ်းကျင်းအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့... ကျုပ်က ကိစ္စနဲ့ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းကျင်းက....

၁၂၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ဂိုဏ်းချုပ်ကမပြောဘဲနဲ့ကျုပ်က ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကျုပ် တပည့်မတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့မီးစွန်ဂိုဏ်းသားတွေ ကစော်ကားသွားတဲ့ကိစ္စပဲ”

ရှမ်းကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဧကထိုင်ပါဦး... ကျုပ်လဲ ဒီသတင်းကြားကတည်းက အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ရှင်စကားရှည်မနေနဲ့”

ရှမ်းကျင်းက....

“ဒီကိစ္စဟာ အမှန်ဆိုခဲ့ရင် ကျုပ်တောင်းပန်ဖို့အသင့်ပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဂိုဏ်းသားကိုပြစ်ဒဏ်ပေးပါမယ်”

ရှမ်းကျင်းမှာ ငိုမိဂိုဏ်း၏အင်အားကိုမယှဉ်သာကြောင်း သိထား၏။ ထို့ကြောင့် အလျှော့ပေးကာဆွေးနွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရှမ်းကျင်းက....

“ကျုပ်တို့မီးစွန်ဂိုဏ်းဟာ အင်အားနည်းပါတယ်... အားလုံး ကို ကျုပ်စုစည်းလိုက်ပါမယ်၊ တရားခံကိုသာထုတ်ပြပါ၊ ကျုပ် ခင်ဗျား တို့ဆန္ဒနဲ့အပြစ်ပေးပါမယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ရှမ်းကျင်းက ဤသို့ပြောနေရာ သူ့အနေဖြင့် ရှမ်းကျင်းအား တိုက်ခိုက်ဆုံးမရန် မသင့်တော့ပါ။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်) ❀ ၁၂၇

ပန်းယပ်တောင်ဖုလိက....

“ဟုတ်ပါတယ်... မီးစွန်ဂိုဏ်းသားကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင်က တောင်းပန်ပြီး အပြစ်ပေးမယ်ပြောနေတဲ့ အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းဖို့ ကျုပ်တို့ က ကြားဝင်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကောင်းပြီ... ရှင် လူတစ်ယောက်မကျန် စုလိုက်ပါ၊ ဟေ့... အမှတ်စဉ်(၁၀၈)ကိုသွားခေါ်နဲ့”

☆☆☆

ခန်းမကျယ်အတွင်း မီးစွန်ဂိုဏ်းသားများ (၁၀၈)ဦးခန့်က တန်းစီ၍ရပ်တန့်နေကြသည်။ ရှမ်းကျင်းက....

“သူတို့တွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ငယ်သားအားလုံးပဲ၊ မိန်းကလေးက စော်ကားခဲ့တဲ့လူကိုမြင်ရင် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

အမှတ်စဉ် (၁၀၈)ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

ရှမ်းကျင်းက....

“ကောင်းပြီ... မိန်းကလေးရွေးထုတ်ပါ”

အမှတ်စဉ် (၁၀၈)က အံ့ကြိတ်ပြီး မီးစွန်ဂိုဏ်းသားများကို တစ်ယောက်ချင်း ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်း၏ရင်ထဲ၌လေးလံနေသည်။ အလွန်ရှက်ပြီးပြင်း စိတ်များက တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေသည်။

၁၂၈ * ဝဏ္ဏအောင်

မိမိငယ်သား၏အမှားကြောင့် မိမိက အောက်ကျိုတောင်း
ပန်နေရည်မဟုတ်ပါလား။

အမှတ်စဉ်(၁၀၈)မှာ မီးစွန်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးချင်းရှေ့တွင်
ရပ်တန့်ပြီးကြည့်၏။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကုန်ဆုံးသွား၏။

ရှမ်းကျင်းကမေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတွေ့သလား”

အမှတ်စဉ်(၁၀၈)က....

“အဲဒီလူသုံးယောက်စလုံးမတွေ့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မိန်းကလေး လူမှားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... သူတို့
ဟာ ကျုပ်ရဲ့ငယ်သားအကုန်လုံးပါပဲ”

အမှတ်စဉ်(၁၀၈)က....

“ကျွန်မမမှားဘူး... သူတို့က မီးစွန်ဂိုဏ်းရဲ့ဝတ်စုံဝတ်ဆင်
ထားတဲ့အပြင် သူတို့ဟာ မီးစွန်ဂိုဏ်းသားဖြစ်ကြောင်းလဲ ထုတ်ပြော
ခဲ့တယ်ရှင်”

ရှမ်းကျင်းက....

“သူတို့ဟာ မီးစွန်ဂိုဏ်းသားအစစ်အမှန်ဆိုရင် မိန်းကလေး
ရှာတွေ့မှာပေါ့၊ တန်တော့ သူတို့က ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့အမည်ကို အလွဲ
သုံးစားပြုပြီး ကျူးလွန်စော်ကားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဟွန်း... ရှင် တကယ့်တရားခံတွေကိုမှန်မှန်ထားတာမဟုတ်
လား၊ ဒါကြောင့် ရှာမတွေ့တာပေါ့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) * ၁၂၉

ရှမ်းကျင်းခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှမှန်မထားပါဘူး... ဂိုဏ်းချုပ်တို့လူမှား

တာ သေချာပါတယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကျုပ်တို့ကခံရတဲ့လုပ်... ဘယ်တော့မှမမှားဘူး”

အမှတ်စဉ်(၁၀၈)က....

“သူတို့ဟာ မီးစွန်ဂိုဏ်းသားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသေ
အချာပြောရဲတယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ရှမ်းကျင်း... ရှင်မှန်ထားတဲ့ငယ်သားတွေ ခေါ်ထုတ်လိုက်
စမ်းပါ”

ရှမ်းကျင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ ယခုလက်ရှိအားလုံး
သည် သူ၏ငယ်သားအကုန်အစင်ပင်ဖြစ်၏။

ရှမ်းကျင်းက ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး....

“ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ငယ်သားအကုန်ပါပဲ... သူတို့ကိုမေးကြည့်
နိုင်ပါတယ်”

နဂါးစားက....

“ဟုတ်ပါတယ်... မီးစွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှလိမ်ညာ
ပြောတတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်အာမခံပါတယ်”

“သူက မလိမ်ရင် ကျုပ်ကလိမ်ညာတယ်လို့ ရှင်အပြော
လိုက်တာလား”

၁၃၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

နဂါးစားသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ရှမ်းကျင်း... ကျုပ် သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ငယ်သားတွေကိုထုတ်ပေးမလား မပေးဘူးလား... တစ်ခွန်းပဲပြောပါ”

ရှမ်းကျင်းမှာ ဒေါသထောင်းခနဲထသွား၏။

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ”

“ရှမ်းကျင်း... ရှင့်ဒုက္ခရောက်ချင်လို့လိမ့်နေတာလား”

ရှမ်းကျင်းမှာ ယခုကိစ္စတွင် သူငယ်သားများ မကျူးလွန်ကြောင်း ယုံကြည်စိတ်ချသွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး....

“ဒီမှာငိုမိဂိုဏ်းချုပ်... ခင်ဗျားကိုလျှော့ပေးခဲ့တာ ကြောက်လို့ လို့မထင်နဲ့၊ ကျုပ်ဘက်က တကယ်များမှားယွင်းခဲ့သလားဆိုပြီး ငယ်သားရဲ့အဖြစ်အတွက် ကျုပ်ခေါင်းခံခဲ့တာဗျ၊ အခု ကျုပ်ငယ်သားမဟုတ်တာသေချာသွားပြီ၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှဓာတ်ထားတဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ပြတ်သားတဲ့အဖြေပဲ”

ပန်းယပ်တောင်ဖုလိက....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ဘက်က လူမှားယွင်းခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်ကအော်ငေါက်လိုက်၏။

“ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၁

ပန်းယပ်တောင်ဖုလိဒေါသထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျား တော်တော်မောက်မာပါလား... ခင်ဗျားကို တခြားသူတွေကကြောက်ချင်ကြောက်မယ်... ကျုပ်က မကြောက်ဘူးဗျ... နားလည်လား”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်ကဒေါသထွက်သွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ရှမ်းကျင်းကကြားဝင်လိုက်၏။

“ဒီပြဿနာဟာ ကျုပ်နဲ့ပဲဆိုင်ပါတယ်... ခင်ဗျား ရှင်းချင် ကျုပ်နဲ့ပဲရှင်းပါ”

“ကောင်းပြီ... မင်း ကျုပ်ရဲ့လက်ဝါးဆယ်ကွက်ခုခံနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်ဒီကချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပါ့မယ်”

ထိုစဉ် သံလက်ဝါးကျင်းမိုက....

“ခင်ဗျားက သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့အရင်တိုက် ခိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဟုဝင်ပြောလိုက်၏။ ရှမ်းကျင်းကဟန့်တားလိုက်၏။

“သံလက်ဝါး....”

သံလက်ဝါးက....

“မင်းနဲ့ကျုပ်က သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပဲ... ဒီလောက်တော့ မျှဝေခံစားရမှာပေါ့”

သူသည်ချက်ချင်းပင် ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာ၏။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က တိုက်ခိုက်မည်အပြုတွင် ဗျပ်စောင်းကိုငံထားသော မိန်းကလေးက ရှေ့သို့ထိုးထွက်လိုက်၏။

၁၃၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“သူ့ကို ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူပါရစေရိုက်ချုပ်”

ငိုမိရိုက်ချုပ် နောက်ဆုတ်သွား၏။

သံလက်ဝါးကျင်းမိုက သူမအားကြည့်လိုက်၏။ သူမမှာ ဖြူဖြူပိန်ပိန်ကလေးဖြစ်၏။ အသက်(၁၈)နှစ်ပင် မပြည့်သေးဟုထင်ရ၏။ အမှန်စင်စစ် သူမသည် လွန်ခဲ့သောလကပင် အသက်(၂၀) ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ငိုမိရိုက်ချုပ်၏ကိုယ်ရံတော်မိန်းကလေးပင်ဖြစ်၏။ ငိုမိရိုက်ချုပ်တွင် ကိုယ်ရံတော်မိန်းကလေးနှစ်ဦးရှိ၏။ တစ်ဦးက စောင်းကိုအသုံးပြုပြီး တစ်ဦးကစားကိုအသုံးပြုသည်။

သူမ၏သိုင်းပညာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သိုင်းလောကသားတို့က အသိအမှတ်ပြုထားကြသော်လည်း သူတို့တိုက်ခိုက်သည်ကိုမူ တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဖူး မကြားဖူးပါချေ။

သံလက်ဝါးကျင်းမိုမှာ သူမ၏လက်နက်ကိုတွေ့သည်နှင့် သဘောပေါက်နားလည်သွား၏။ သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောမထားဝံ့ဘဲ သတိကြီးစွာထားပြီးစတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမကလည်း ဗျစ်စောင်းနှင့်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူမ၏သိုင်းကွက်များသည် ကချေသည်တစ်ဦး၏လှပသောအကွက်များနှင့်တူလှပေသည်။

အပျော့နှင့်အမာ....

သံလက်ဝါးကအမာ....

သူမကအပျော့....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၃

တိုက်ပွဲကားကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ သံလက်ဝါး ကျင်းမို၏သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းမှာမြင့်မားသလို သူမကလည်း အဆင့်မြင့်လှ၏။ သိုင်းကွက်(၁၀၀)ခန့်အထိ အနိုင်အရှုံးမကွဲပြားပါချေ။

ငိုမိရိုက်ချုပ်က....

“နောက်ဆုတ်လိုက်”

သူမက ဗျစ်စောင်းကိုတိုက်ကာနောက်သို့ပြန်ဆုတ်လာ၏။ သံလက်ဝါးကျင်းမိုမှာ ချွေးပြန်နေ၏။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးကိုပင် အနိုင်မရနိုင်ကြောင်းနားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းကျင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းတွင်းမှပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

နဂါးစားကရှေ့ထွက်လာ၏။

ငိုမိရိုက်ချုပ်က....

“ဘာလဲ... မင်းက ငိုမိစားပညာကိုစမ်းချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငိုမိရိုက်ချုပ်က....

“သံလက်ဝါးကတော့ထွက်ပြေးသွားပြီ”

နဂါးစားက....

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားတို့ပြေးဖို့အလှည့်ပေါ့”

ငိုမိရိုက်ချုပ်က သူ၏ကိုယ်ရံတော်စားဘက်လှည့်ကာ....

“ညည်းက သူ့ရဲ့ စားပညာကိုသင်ယူလိုက်ဦး”

သူမက စားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ပေါ့ပါးစွာခုန်ထွက်လိုက်သည်။

နဂါးစားကဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၃၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

နဂါးစားသည် သူမနှင့်တစ်ခဏချင်း စားကွက်ဆယ်ကွက် ခန့် ရင်ဆိုင်လိုက်မိ၏။ သူ၏စားပညာသည် ငိုမိဂိုဏ်း၏စားပညာကို မည်သို့မှမမီကြောင်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသမားထက် စားပညာက သိုင်းပညာအဆင့်ပို မြင့်နေကြောင်းလည်းသိလိုက်၏။ သို့သော် နဂါးစားက ခေါင်းမာသူ ဖြစ်၏။ သူက နောက်မဆုတ်ဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

☆☆☆

အခန်းတစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်၏ကိုယ်ရံ တော်စားမိန်းကလေးက ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်နံဘေးတွင်ပြန်ရပ်နေ၏။ ခန်းမ အလယ်တွင်မူ နဂါးစားမှာလဲကျနေ၏။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ရှမ်းကျင်း... မင်း သူများတွေကိုခေါ်ပြီး သေခိုင်းနေတာ လား”

ရှမ်းကျင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော် စားမိန်းကလေး၏သိုင်းပညာသည် ဤမျှမြင့်မားနေလျှင် ငိုမိဂိုဏ်း ချုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြောရန်မလိုတော့ပါ။ ရှမ်းကျင်းက....

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ရင်ဆိုင်မယ်”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ကောင်းပြီ... မင်းက ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခုခံ နိုင်ရင် ကျုပ် မင်းတို့ မီးစွန့်ဂိုဏ်းကိုဘယ်တော့မှရန်မရှာတော့ပါဘူး”

ရှမ်းကျင်းက....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၃၅

“ကောင်းပြီ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေ”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“ပြောပါ”

“ကျုပ်ရဲ့နိမ့်သွားခုံရင် ကျုပ်ရဲ့ငယ်သားတွေကိုဒုက္ခမပေး

ပါနဲ့”

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်”

ရှမ်းကျင်း ယခုမှသက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူသည် အတွင်းအားကို အသင့်စုစည်းထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်၏လှုပ်ရှားမှုများကိုစိုက်ကြည့်နေ လေတော့သည်။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က....

“သတိထား... ကျုပ်ရဲ့ပထမသိုင်းကွက်စတင်ပြီ”

သူမ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်က လေးပင်စွာ ဝေယမ်းတက်လာ သည်။ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရုတ်တရက် အရှိန်မြန်လာပြီး လက်ဝါးမှ လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်နှစ်ခုသာ ထောင်ထားသည့်ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲသွားပြီး ရှမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ထိုးစိုက်သွား၏။

ငိုမိဂိုဏ်း၏နာမည်ကျော်ခန္ဓာကိုယ်သို့ ထိုးစိုက်သွား၏။

ငိုမိဂိုဏ်း၏နာမည်ကျော်စားကွက်အား စားအသုံးမပြုဘဲ လက်ဖြင့်အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှမ်းကျင်းလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုစုစည်းပြီး အလျှင်အမြန်တွန်းထုတ်လိုက်၏။

၁၃၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ဖုတ်...”

ရှမ်းကျင်းမှာ နောက်တစ်လမ်းဆုတ်သွားရ၏။

ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က ဆက်တိုက်ပင် ဒုတိယသိုင်းကွက်ကိုထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။ ရှမ်းကျင်းက အတွင်းအားအပြည့်အဝစုစည်းကာ ခံပေးလိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှမ်းကျင်းမှာ နောက်သို့သုံးလမ်းမျှ ဆုတ်သွားရသည်။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က လက်သီးလက်ဝါးစုံတွဲဖြင့် တတိယနှင့်စတုတ္ထသိုင်းကွက်ကိုဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းမှာ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်၏တိုက်ခိုက်မှုအား မည်သို့ခံခံရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သူသည် စဉ်းစားမရသည့်အဆုံး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့တွန်းထုတ်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏တုံ့ပြန်မှုကမဆိုစလောက် နောက်ကျသွားခဲ့၏။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်၏လက်ဝါးက သူ၏ရင်ဝသို့ဦးစွာ ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

ရှမ်းကျင်းမှာ နောက်သို့လွင့်စဉ်သွားသည်။ ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်က လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပါ။ သူ၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးကိုခေါ်ကာ မီးစွန်ဂိုဏ်းအတွင်းမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၇

မြင်းစီးသမားသုံးဦးက မြင်းကိုအသော့နှင်လာသည်။

မကြာမီ တောလမ်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာလေသည်။ သူတို့၏ရှေ့ဘက်တွင် ရွာစည်းရိုးကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရွာစည်းရိုးမှာ သစ်လုံးများဖြင့် အခိုင်အမာကာရံထားခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းဘက်တွင်မူ အိမ်ခြေ(၃၀)ခန့်ရှိသည်။

ဤရွာကလေး၏အမည်မှာ ထန်ကျားကျေးရွာပင်ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်စင်စစ် ရွာဟုခေါ်ခြင်းထက် မိသားစုဟုခေါ်လျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

ဤရွာကလေးရှိ လူအားလုံးသည် ထန်မျိုးဆက်ဖြစ်သည်။ အခြားသူစိမ်း လုံးငမရှိပါချေ။ လူဦးရေမှာလည်း တစ်ရာခန့်ရှိသည်။ သို့သော် ထန်မိသားစုသည်သိုင်းလောက၌နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။

ထန်မိသားစုကျော်ကြားရခြင်းသည် ထန်မျိုးဆက်တို့၏ လျှို့ဝှက်လက်နက်ပုန်းများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထန်မိသားစု၏သိုင်းပညာနှင့်လက်နက်ပုန်းအစွမ်းသည် သိုင်းလောကသားတို့အား ကြောက်ရွံ့စေသည်။ ထန်မိသားစုသည် မည်သူ့ကိုမှစတင်ရန်စလေ့မရှိပါ။ သို့သော် သူတို့အား ရန်မူလာလျှင်မူ ထိုရန်သူအား အမြစ်မကျန်ချေမှုန်းရှင်းလင်းတတ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသားတို့က ထန်မိသားစုကို လျှင်ဝေးဝေးမှရှောင်ရှားတတ်ကြသည်။ မည်သည့်အခါမှ ထန်မိသားစုနှင့်ရန်ဖက်ဖြစ်အောင်မပြုခဲ့ကြပါချေ။

၁၃၈ * ဝဏ္ဏအောင်

ယနေ့ ကျော်ကြားလှသောထန်ကျားကျေးရွာသို့ မြင်းစီးသမားသုံးယောက်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ထိုသုံးယောက်မှာ အခြားသူများမဟုတ်ပါ။ ထန်မိသားစုထက်ပင် ကျော်ကြားသည့်ဝူးတန်ကိုဏ်းမှကိုယ်ရံတော်သုံးယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးမားသောရွာတံခါးမှာပိတ်ထားသည်။

ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်များက မြင်းကိုဒုန်းတိုင်းနှင့်လာပြီး တံခါးဝရောက်မှရပ်တန့်ကာ မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်က ပိတ်ထားသောတံခါးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကြွေကွင်းကိုလှုပ်ယမ်းခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ရွာစည်းရိုးပေါ်မှလူတစ်ဦး၏ခေါင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်က ဂိုဏ်းအမှတ်အသားအလံကိုထုတ်ပြလိုက်လေသည်။ ပိတ်ထားသောတံခါး၊ ချက်ချင်းပွင့်သွားလေသည်။

ထန်ရွာသားတစ်ယောက်က ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး....

“ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်တွေပါလား... မလာစဖူး အလာထူးလှချည်လား... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

ဟုဖော်ရွေစွာမေးလိုက်သည်။

ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်က....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) * ၁၃၉

“ဂိုဏ်းချုပ်အမိန့်နဲ့ထန်အဘိုးအိုကိုလာတွေ့တာပါ”

ထန်ရွာသားက....

“ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတာသိရင် အစ်ကိုလေး ထန်ကျီခွမ်းကဝမ်းသာမှာပဲဗျ၊ ကဲ... ဝင်ကြပါ”

ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်သုံးဦးက ထန်အဘိုးအို၏ဂေဟာသို့ဦးတည်လျှောက်သွားလိုက်ကြလေတော့သည်။

ထန်ကျီခွမ်း....

သူသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူ့အား သိုင်းလောကသားတို့ကအရက်သမားဟုလည်းကောင်း၊ လူဝကြီးဟုလည်းကောင်းခေါ်ဆိုကြပေသည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် အရက်ကိုမည်မျှသောက်သောက်မမူးသောကြောင့်ဖြစ်ပြီး အမြဲတစေ သူသည် အရက်သောက်နေသည်ကိုသာတွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်ဝမ်းခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထန်အဘိုးအိုသည်စကားပြောရာတွင် ဘုကျသောကြောင့် သိုင်းလောကတွင် မိတ်ဆွေဘဝိမများလှပါ။

သို့သော် ထန်ကျီခွမ်းမှာမူ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ ထန်အဘိုးအိုက ဆက်ဆံရေးဆိုးသလောက် သူကမူ မျက်နှာချိုကာဖော်ရွေပြီး မိတ်ဆွေပေါများလှသည်။

သိုင်းလောကတွင် သူ့အား မသိသူမရှိပါချေ။

၁၄၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ယနေ့လည်း သူသည် အရက်သောက်နေရာမှ ဂူးတန်ကိုယ် ရံတော်များရောက်လာသည့်သတင်းကိုကြားသောအခါ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ဂူးတန်ကိုယ်ရံတော်အမှတ်သုံးနှင့်သူက အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများမဟုတ်ပါလား။

ထန်ကျိခွမ်းမှာ သောက်လက်စအရက်အိုးကိုဆွဲကာ အပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

ထန်အဘိုးအို၏အသံဟိန်းထွက်လာသည်။ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်က သေးငယ်သောလက်နက်ပုန်း နှစ်ခုကိုစားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်၏။ ထိုလက်နက်ပုန်းနှစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ခရေပွင့်နှင့်တူ၏။ ဤလက်နက်ပုန်းသည် ထန်မိသားစု၏နာမည်ကျော် လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ထန်အဘိုးအိုက လက်နက်ပုန်းအားကောက်ယူကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကျုပ်တို့ရဲ့ လက်နက်ပုန်းပါပဲ... ဒီလက်နက်ကိုရန်သက အသုံးပြုခဲ့သလား”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်က....

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ်ရံတော်အမှတ်ခြောက်က ဒီလက်နက်ပုန်းနှစ်ခုကိုဖမ်းယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းစရာရှိပါ့မလား”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၄၁

ထန်အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ထန်မျိုးနွယ်တွေဟာ ဒီလက်နက်ပုန်းကိုအသုံးပြုရင် မင်းတို့ကိုယ်ရံတော်က ဖမ်းဖို့မပြောနဲ့ တစ်ခါတည်း သေသွားမှာပဲ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးက....

“ဒါ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ဘူး”

ထန်အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ကျုပ်စကားကတစ်ခွန်းပဲ... မင်းတို့ယုံချင်ယုံ မယုံချင်လဲနေ၊ ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်က စိတ်ဆတ်သူဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုပြောရုံနဲ့ပြီးမလားဗျ”

“ကျုပ်က ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ... မင်းတို့က ကျုပ်ကိုလာခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်က....

“ခင်ဗျားတို့ ထန်လူမျိုးတွေက ဖြောင်မတိုက်ရဲလို့ ခုလိုခိုးကြောင်းခိုးဝှက်လာတိုက်ခိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဖြန်း...”

ထန်အဘိုးအို၏လက်က သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားသွား၏။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်ကမရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ ပါးရိုက်ခံလိုက်ရလေသည်။

၁၄၂ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ထန်အဘိုးအိုက....

“မင်းတို့ ဂူတန်ဂိုဏ်းကို ကျွပ်က ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊
မင်းတို့ဂိုဏ်းမျှုပ်ကိုပြောလိုက်ပါ။ ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ဖြေရှင်းနိုင်
တယ်လို့”

“ကောင်းပြီ... လောလောဆယ် ကျွပ်နဲ့အရင်ယှဉ်ကြည့်
ပါဦး”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာခုတ်ချလိုက်၏။

ထန်အဘိုးအိုက ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့လျှောထွက်သွား၏။
သူ၏လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်၏ရင်ဝသို့တည့်
မတ်စွာထိမှန်သွား၏။

“ဝုန်း....”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်တစ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်
ထွက်သွားရာ အခန်းထဲပြေးဝင်လာသောထန်ကျီခွမ်းနှင့်ဝင်တိုက်မိ
သွား၏။ ထန်ကျီခွမ်းက ဆီး၍ဖမ်းကာအောက်သို့ချပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ထွက်သွားတော့”

ထန်အဘိုးအို၏အသံမှာဟိန်းထွက်လာ၏။ ကိုယ်ရံတော် အ
မှတ်တစ်က ပါးစပ်မှယိုစီးကျလာသောသွေးများကို လက်ခုံနှင့်သုတ်
လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားတို့ ထန်ကျားကျေးရွာ မကြာခင် ပြာပုံ
ဘဝရောက်သွားစေရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၄၃

ထို့နောက် ကျန်ကိုယ်ရံတော်များအားခေါ်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ထန်ကျီခွမ်းက....

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ဟေ့... အမှတ်သုံး နေဦးလေ”

ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။

သို့သော် ဂူတန်ကိုယ်ရံတော်များက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ
လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

☆☆☆

တစ်လ....

တစ်လဟူသောအချိန်မှာ လျင်မြန်စွာကုန်ဆုံးသွား၏။

ထိုတစ်လအတွင်း သိုင်းလောက၌ပြောင်းလဲမှုများစွာထွက်
ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ တစ်လအတွင်း ဂိုဏ်းအချင်းချင်းတိုက်ခိုက်မှု
ပေါင်း (၁၄)ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ပြိုကွဲသွားသောဂိုဏ်းများရှိသလို
နှစ်ဖက်လုံးအထိနာကာ ရန်စောင်နေကြသောအခြေအနေများလည်း
ရှိနေ၏။

ထိုသို့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသောကာလအတွင်း၌ ချင်းဝေဝေ
အမည်မှာလည်းကျော်ကြားလာခဲ့၏။

တစ်လအတွင်း သူမသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား(၁၀)ဦးကို
အနိုင်ယူခဲ့ပေသည်။

သူမနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သောသိုင်းသမားတိုင်း သေလျှင်သေ
မသေလျှင်လည်း ဒုက္ခိတဖြစ်ရသောကြောင့် သူမအား သိုင်းလောက
များက အမည်သစ်မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၁၄၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအမည်ကား မရဏမင်းသမီးဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လ
ဟူသောအချိန်တွင်း၌ အပြောင်းအလဲများဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်
သိုင်းလောက ပြိုကွဲမည့်အနေအထားသို့ ဦးတည်နေသည်ကို သတိ
ထားသုံးသပ်သူတိုင်းတွေ့ရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

❀❀❀

ကွမ်းကျိုချိုကသဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

“မရဏမင်းသမီးဟုတ်လား”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်... သူကလဲ ဒီနာမည်ကို အရမ်းသဘောကျ
နေတယ်”

“ကောင်းတယ်... သူ့ကိုကြိုးကိုင်တက်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ကြိုး
ကိုင်ကောင်းသရွေ့ ကျုပ်တို့အတွက်အသုံးဝင်နေမှာပဲ”

မင်းသားလေးကျန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ သူက ရီမုကျင်းတို့ကိုရှာမပေးတဲ့အတွက်
အပြစ်ပြောနေပြီဗျ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်စုံစမ်းပေးပါ့မယ်... မင်းက သူ့ကိုသုတ်
သင်ဖို့ လူရွေးပေးလိုက်ဦး”

မင်းသားလေးကျန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကွမ်းကျိုချိုက....

“သိုင်းလောကအင်အားတဖြည်းဖြည်းပြိုကွဲလာတာနဲ့ ကျုပ်
တို့ရဲ့မတိသီဂီဝိုက်ကို ချက်ချင်းတည်ထောင်ရမယ်”

အနွှာရယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၄၅

မင်းသားလေးကျန်းက....

“စိတ်ချပါ၊ ကဲ ကျွန်တော် ချင်းဝေဝေဆီသွားလိုက်ဦးမယ်”

❀❀❀

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးငိုသံထွက်ပေါ်လာ၏။ အခန်းအပြင်ဘက်၌ လမ်း
လျှောက်နေသောရီမုကျင်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

ရီမုကျင်း၏ရင်ထဲ၌ ဝိတိလှိုင်းကလေးများ ရိုက်ခတ်လာ၏။

‘သား’ဟု သိလိုက်ရချိန်တွင် ပို၍ဝမ်းသာသွားရပြန်၏။ သူ
၏အမွေကိုဆက်ခံနိုင်မည့်ယောက်ျားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာရမည်
ဟုလည်းတွေးတောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရှောင်ထင်းရောက်ရှိလာပြီးဝုဏ်
ယူစကားပြောကြားလိုက်၏။ ထို့နောက်....

“မင်း တာဝန်တစ်ခုထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား... ကျုပ်တို့က
ဒီတာဝန်ကို မင်းနဲ့အသင့်တော်ဆုံးလို့ထင်လို့သာ လာပြောရတာ၊
အားတော့နာတယ်ကွာ”

ရီမုကျင်း လက်ကာပြလိုက်၏။

“မလိုပါဘူးဗျာ... ကျုပ် အချိန်မရွေးထမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ပဲ၊
ကဲ... ဒါဆိုလဲ တပ်မှူးတို့စောင့်နေတယ်၊ သွားကြရအောင်”

❀❀❀

၁၄၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ထန်ကျားကျေးရွာ....

ထန်ကျားကျေးရွာအနီးသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်လျင်မြန်စွာချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာ၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှသည်။

လူရိပ်မှာ အမှောင်ထုကိုအကာအကွယ်ပြုကာ ထန်ကျားကျေးရွာစည်းရိုးအနီးအထိချဉ်းကပ်လာ၏။ ထို့နောက် အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ကင်းသမားများ မကြာခဏဖြတ်သန်းသွားနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုကင်းသမားများ၏ အကွာအဝေးနှင့် အချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်းကာ မှတ်သားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကင်းသမားတစ်ဦးကျော်ဖြတ်ပြီးချိန်တွင် မြဲစည်းရိုးကိုကျော်ဖြတ်ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။ အမှောင်တွင် ကျင့်သားရနေသည့်မျက်လုံးများက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ဦးစည်ကာချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

မီးအိမ်၏အလင်းရောင်မှာ အခန်းတွင်းဖြာကျနေ၏။

မီးရောင်အောက်ဝယ် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကထိုင်ကာ စာဖတ်နေ၏။ ရုတ်တရက် အဘိုးအိုမျက်ဝန်းများက ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ ထိုင်လျက်နှင့်ပင် လက်တစ်ဖက်က နောက်ပြန်စေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

စားပါးလေးနှစ်စင်းက ပျံထွက်လာပြီး လမ်းခုလတ်တွင် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ နံရံတွင်စိုက်ဝင်သွား၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၄၇

အဘိုးအိုက သူ၏လက်နက်ပုန်းအား ဖယ်ရှားနိုင်လိုက်သူကိုကြည့်လိုက်၏။ အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာတွင် ပဝါတစ်ထည်စည်းနှောင်ထားလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

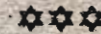
ဝတ်စုံနက်က ဘာမျှမပြောဘဲ စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ အဘိုးအိုက စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက်....

“ကောင်းပြီ... ချိန်းတဲ့ရက်ကို ကျုပ်လက်ခံတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် လူရိပ်သည် အခန်းတွင်းမှလျင်မြန်စွာခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“အင်... ဒီလူဘယ်သူလဲ၊ ဂူးတန်ပိုက်းမှာ ဒီလိုအစွမ်းထက်တဲ့လူတွေလဲရှိနေတာကိုး”

ထန်အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းချရေရွတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ညအမှောင်က ပို၍ နက်ရိုင်းလာ၏။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်သည့်အတွက် ညက ပိုမှောင်နေသလိုဖြစ်နေ၏။ ညအမှောင်အောက်ဝယ် ဂူးတန်တောင်မှာထီးတည်းရှိနေ၏။ ဂူးတန်တောင်တစ်ခုလုံးတွင် ကင်းပုန်းများ အထပ်ထပ်ချထားပေသည်။ အားလုံးသောလူများက ရန်သူဝင်မလာနိုင်စေရန် သတိနှင့်စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

၁၄၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော်... သူတို့က တောင်တက်လမ်းကိုသာ ဂရုတစိုက်
စောင့်ကြပ်ကြပြီး ဝူးတန်တောင်၏နောက်ခြမ်းတွင်မူ ကင်းပုန်းသုံး
လေးခုခန့်သာ ချထားလေသည်။

အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာမတ်စောက်သောကြောင့် ရန်သူများ
တက်ရောက်လာလျှင်လည်း အလွယ်တကူချေမှုန်းနိုင်သည် မဟုတ်
ပါလား။

ဝူတန်တောင်၏နောက်ဘက်ခြမ်း...

မတ်စောက်လှသည့် တောင်ပြတ်ကြောဖြစ်၏။

ထိုမတ်စောက်သောတောင်ကိုအန်တုကာ လူရိပ်တစ်ခုက
တရွေ့ရွေ့နှင့်တက်လာနေ၏။ ထိုလူသည် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်
နှယ် တရွေ့ရွေ့တက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်အောက်မှစူးရှသောမျက်လုံးများက တောင်
တက်ရန်နေရာကိုရှာဖွေရွေးချယ်ရုံသာမက ရန်သူကိုလည်း ရှာဖွေ
နေပေသည်။

မကြာမီ သူ၏စူးရှသောမျက်လုံးများက တောင်ပတ်ကြား
အက်ရှိ ကင်းပုန်းကိုတွေ့ရှိသွား၏။

ကင်းသမားများက သူ့အားမမြင်ပါ။ ရန်သူမလာနိုင်ဟု
ယုံကြည်ထားကြ၍ထင်ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုက်မြည်းနေသည်။
သူတို့ထံသို့ ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်ခုန်ဝင်လာမှ ငိုက်မြည်း
နေရာမှလန့်နိုးသွားကြလေ၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၄၉

အလန်တကြား အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်မည်အပြု ထိုလူ၏
လက်ချောင်းကလေးများက ကင်းသမားနှစ်ယောက်၏သွေးကြော
ကိုပိတ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဝတ်စုံနက်သည် ပတ်ကြားအက်ထဲ
မှထွက်ကာ ဆက်လက်တက်သွားလေတော့သည်။

သီးသန့်ဆောင်...

ဝူတန်ဂိုဏ်းဌာနချုပ် တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် ကျောက်ဖြူဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသောအဆောင်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုအဆောင်အနီးသို့ မည်သူမျှဖြတ်သန်းခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်
ထားမြဲဖြစ်ပေ၏။ ထိုအဆောင်မှာ အခြားအဆောင်မဟုတ်ပါ။ ဝူးတန်
ဂိုဏ်းချုပ်နေထိုင်သောအဆောင်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

အဆောင်ကလေးအား ပန်းခြံကလေးတစ်ခုဖြင့်ဝိုင်းရံထား
သည်။ ဝတ်စုံနက်မှာ ပန်းခြံအတွင်းသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်နေ၏။ သူ
သည် ပန်းခြံများကိုအကာအကွယ်ပြုရင်း ကျောက်ဖြူအဆောင်လေး
ဘက်သို့ချဉ်းကပ်လာသည်။ မကြာမီ အဆောင်လေးအနီးသို့ရောက်ရှိ
လာလေသည်။ ထိုစဉ် အဆောင်အတွင်းမှအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်လာ
သည်။ လူရိပ်မှာဝတ်စုံနက်ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝတ်စုံနက်က ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်၏။

“ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကိုအရိုအသေပြုပါတယ်”

၁၅၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က....

“မင်းဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စနဲ့ဝူးတန်ကိုကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာရတာလဲ”

ဝတ်စုံနက်က စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးကလည်းရောက်ရှိလာလေသည်။ ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က စာကိုဖြန့်ကာဖတ်လိုက်သည်။

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်....

“ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်ရန်ချိန်ဆိုထားသော လဆန်းငါးရက်အစား နောက်လဆန်းငါးရက်သို့ပြောင်းရွှေ့ရန်မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။”
ထန်အဘိုးအို....

ဝတ်စုံနက်က....

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က အကြောင်းပြန်လိုက်ဖို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်လက်ခံတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”

ဝတ်စုံနက်သည် ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်အား ဂါရဝပြုကာလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝတ်စုံနက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေး သွယ်လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၅၁

“မင်းကဝူးတန်ဂိုဏ်းကိုဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရမယ်များ မှတ်နေသလား”

သူသည် ထန်အဘိုးအိုပြုမူခဲ့ပုံကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ယခုကဲ့သို့ ထန်ကျားကျေးရွာမှလူ ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့၏ဝူးတန်ဂိုဏ်းအကြောင်းပြသလိုသည်။ ဝတ်စုံနက်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး...

“ကျုပ်ကိစ္စရှိလို့လျှို့ဝှက်ပြီးလာခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးက....

“ဒီအထိရောက်လာမှတော့ မင်းရဲ့သိုင်းပညာကိုပြသသွားမှဖြစ်မယ်”

ဝတ်စုံနက်က ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်အားလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က မသိဟန်ဆောင်နေသည်။ သူကလည်း

ထန်ကျားကျေးရွာ၏သိုင်းပညာကိုကြည့်ချင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ကိုယ်ရံတော်အမှတ်လေးက....

“မင်း လက်နက်ထုတ်လိုက်ပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာလဲ... မင်းက ကျုပ်တို့ကိုအထင်သေးတဲ့သဘောလား... မင်းလက်နက်မထုတ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ဝတ်စုံနက်က ခြေလှမ်းတစ်ဝက်ဆုတ်ပြီး ကိုယ်ကို တစ်ပေလှည့်လိုက်ရာ အမှတ်လေး၏ဓားချက်အောက်မှ အလွယ်တကူပင် လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

၁၅၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

အမှတ်လေးက မွဲလိုက်ပြီး ဓားခုနစ်ချက်တိတိ ဆက်တိုက်
ထိုးခုတ်လိုက်လေသည်။

ဝူးတန်ကိုယ်ရံတော်များ၏ဓားပညာသည် အလွန်ကောင်း
မွန်လှ၏။ လစ်ဟာကွက်မရှိဟု အများကယူဆကြ၏။ ယခု ဝတ်စုံ
နက်မှာမူ တစ်ချက်မျှတုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ လှပစွာရှောင်တိမ်းပေးနေ
သည်။ သူ၏ရှောင်တိမ်းသောသိုင်းကွက်များသည် မိန်းကလေးများ
သုံးသောသိုင်းကွက်များနှင့်တူ၏။

အထူးသဖြင့် ခြေလှမ်းကွက်များကထူးဆန်းလှ၏။ ဓားချက်
များပြင်းထန်သည့်ကြားမှလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

အမှတ်လေးမှာ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်တိတိတိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
၏။ သူသည် ဝူးတန်ဓားပညာကိုထုတ်ကာ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့သော် ဝတ်စုံနက်ကိုထိရန် မတတ်သာဘဲဖြစ်နေ၏။

“ရပ်လိုက်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်က ဟန့်တားလိုက်၏။

“သူ့ကိုသွားခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဝတ်စုံနက်က ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်အား ဂါရဝပြုပြီးလျှင်မြန်စွာ
ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အမှတ်လေးက....

“သူ ဘယ်သူလဲသိပြီလားဂိုဏ်းချုပ်”

“သူကသာ မင်းကိုတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာဖော်ထုတ်ချင်ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်... အခုတော့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၃

အမှတ်လေးက....

“ထန်ကျားကျေးရွာမှာ ထန်ကျီခွမ်းပြီးရင် အဆင့်မြင့်တဲ့လူ
မရှိဘူးလို့ထင်တာမှားနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့အလွန်သတိထားရမယ်၊ ထန်အဘိုးအို
ကိုအထင်သေးလို့မရဘူး၊ သူ တစ်လအချိန်တောင်းတာဟာ ကျုပ်ကို
အနိုင်ယူဖို့သိုင်းလေ့ကျင့်ဖို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အမှတ်လေး...”

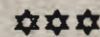
“အမိန့်ရှိပါဂိုဏ်းချုပ်”

“ကျုပ် ဒီနေ့ကစ တံခါးပိတ်ပြီး ဓားပညာလေ့ကျင့်မယ်လို့
အားလုံးကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

အမှတ်လေးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ဂိုဏ်းချုပ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ၏ ကျောက်ဖြူအဆောင်အတွင်း
ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ဝူးတန်တောင်ပေါ်မှအပြေးအလွှားဆင်း
လာခဲ့၏။ တောင်ခြေရောက်သောအခါ လျှို့ဝှက်စွာထားခဲ့သောမြင်း
ပေါ်သို့တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းနှင်လာခဲ့၏။

အရုဏ်တက်ချိန်ဝယ် ဝတ်စုံနက်သည် အဆောက်အအုံ
တစ်ခုအနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။ မြင်းကိုအဆောက်အအုံရှေ့တွင်ချပ်
တန်းပြီးနောက်မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ထိုနောက်
မျက်နှာတွင်စည်းနှောင်ထားသောပဝါကိုဆွဲဖြည့်လိုက်၏။

၁၅၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

မဝီဝိုးတဝါးလရောင်ဖြင့် ဝတ်စုံနက်၏မျက်နှာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဝတ်စုံနက်ကား ရီမုကျင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရီမုကျင်းက အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ဝင်သွားသောအခါ စည်းဝေးခန်းတွင်း၌ သူ့အား စောင့်ကြိုနေသောလူသုံးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရှောင်ထင်း... သူတော်... ရွှေမုတ်ဆိတ်....

ရှောင်ထင်းကဆီးကြိုမေးလိုက်၏။

“ရီမုကျင်း... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်... နှစ်ဖက်စလုံးက အချိန်ရွှေ့ဆိုင်းတာကိုသဘောတူလိုက်ကြပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က လေပူတစ်မျက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“တော်သေးတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဦးတို့ခိုင်းလို့သာလုပ်ရတယ်... ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာနားမလည်ဘူးဗျာ”

“အခု သိုင်းလောကမှာဖြစ်ပွားနေတဲ့တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ တကယ်တော့ မဏိသီဂီဝိုဏ်းက လျှို့ဝှက်စွာ ရန်တိုက်ပေးလို့ဖြစ်ရတာပဲဗျ”

ရီမုကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ရွှေမုတ်ဆိတ်ကဆက်ရှင်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့သူလျှို့ဆီက အကြောင်းကြားစာဟာ အင်မတန်နောက်ကျမှရောက်လာတဲ့အတွက် ပဋိပက္ခတွေကို ကြိုတင်မဟန့်တားလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူလျှို့က မဏိသီဂီဝိုဏ်းခွဲတည်နေရာ

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၅

ကိုသိရအောင်လှုပ်ရှားနေပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စမဖော်ထုတ်နိုင်ခင်ဦးတန်ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ထန်အသိုင်းအုံတို့သာယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကဟာ ဒီထက်ပိုပြီးပြိုကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်ရအောင် တစ်လနောက်ဆုတ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ”

ရီမုကျင်း နားလည်သွား၏။ ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မင်းလဲ တာဝန်တစ်ခုပြီးသွားပေမဲ့အနားမယူနဲ့... အရေးကြီးတဲ့တာဝန်ရှိသေးတယ်”

ရီမုကျင်းက....

“ပြောပါ... ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ကျုပ်ရဲ့သူလျှို့ဟာ ဌာနခွဲအမည်တွေကိုရအောင်ယူပြီး ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းနဲ့ရှောင်ထင်းက သွားယူရလိမ့်မယ်”

ရီမုကျင်းက....

“ဘယ်မှာယူရမှာလဲ”

ရှောင်ထင်းက....

“လွှေဟန်မြို့မှာ”

ရီမုကျင်းက အံ့အားသင့်သွား၏။ လွှေဟန်မြို့သည် ယခင်ကဟန်နိုင်ငံ၏ပိုင်နက်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ မန်ချူးလက်တွင်းကျရောက်နေသောမြို့တစ်မြို့ပင်မဟုတ်ပါလား။

❀ ❀ ❀

လွေဟန်မြို့....

လွေဟန်မြို့သည် မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်၏။ မြို့တွင်းဈေးလမ်းက စည်ကားလှ၏။ လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် ဈေးသွားဈေးလာများ ထက် မန်ချူးစစ်သည်ရဲမက်များက ပို၍များလှပေသည်။

လွေဟန်မြို့အား မြို့ရိုးခတ်ထားပြီး မြို့တံခါးတွင်လည်း အစောင့်အကြပ်ထူထပ်စွာဖြင့် မြို့ဝင်မြို့ထွက်ကိုစစ်ဆေးစေ၏။

နံနက်ခင်းဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်မှာနွေးထွေးစွာ ကျရောက်နေပေသည်။ လွေဟန်မြို့တံခါးဖွင့်ထားပြီဖြစ်၏။ မြို့တွင်းသို့ အနီးအပါးရွာများမှဈေးရောင်းသူဈေးဝယ်သူများ တစ်စုပြီးတစ်စု ဝင်လာ၏။ ထိုအထဲတွင် ရွာသားသားအဖနှစ်ဦးလည်း ဈေးတောင်းထမ်းကာဝင်ရောက်လာ၏။

မန်ချူးစစ်သည်များရှေ့ အစစ်ဆေးခံပြီးနောက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။ ရွာသားသားအဖနှစ်ယောက် မြို့တွင်းရောက်သောအခါ ဈေးလမ်းမဆီသို့ဦးတည်လျှောက်သွား၏။

ထိုစဉ် လမ်းမတစ်နေရာတွင်....

“ငှက်ဗေဒင်”

ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ရွာသားသားအဖက ဈေးတောင်းချကာ ဗေဒင်ဆရာရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဗေဒင်ဆရာက....

“ဘာသိချင်သလဲ... မေးပါ။ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် တိတိကျကျ ဟောပေးပါတယ်”

ရွာသားက....

“ကြယ်တာရာဝယ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာဝယ်ရမလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ဗေဒင်ဆရာမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူသည် ရွာသားအားကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွက်ချက်လိုက်၏။ ရွာသားက ဗေဒင်ဆရာ၏ကျောက်သင်ပုန်းအား ကြည့်လိုက်၏။ လိပ်စာတစ်ခုရေးထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူ အလွတ်ကျက်ပြီးချိန်ဝယ် ဗေဒင်ဆရာက ပြန်ဖျက်လိုက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ရွာသားနှစ်ဦးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမသိမသာ အကဲခတ်ပြီးနောက် ဗေဒင်ဆရာရှေ့မှထထွက်သွားလေတော့၏။

သက်တော်စောင့်မှာချီတုံချတုံဖြစ်နေ၏။

ယနေ့ သူတို့ကျောင်းကိုရောက်စဉ် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ချက်တစ်ခုကိုလက်ခံရရှိခဲ့၏။ သူ၏အဆက်အသွယ်များ မြို့တွင်းရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

သူ့ဘက်က သတင်းရအောင်လှုပ်ရှားရပေတော့သည်။ ဌာနခွဲတည်ရှိမှုလျှို့ဝှက်ချက်များသည် သူ၏သခင်ထန်အော့ထံတွင်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များက နယ်စားကြီးထံတွင်သာ ရှိရမည်ဟု တွက်ဆမိ၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များရှိမည့်နေရာကိုထောက်လှမ်းခဲ့ရာ နယ်စားကြီး၏စာကြည့်ခန်းတွင်း၌ရှိကြောင်းသိလိုက်ရ၏။

နေရာသိသော်လည်း ဝင်ယူရန်ကားမလွယ်လှပါ။ စာကြည့်ခန်းတွင် စစ်သည်နှစ်ဦးကအချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုစာကြည့်ခန်းသည် မည်သူမျှဝင်ခွင့်မရသောနေရာတစ်ခု
လည်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သံသယဝင်ဖွယ်တွေ့ရှိပါက သူတံသင်
ခံရမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သက်တော်စောင့်ကချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေ
ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သက်တော်စောင့်က စတုတ္ထမြောက်အရက်ခွက်ကိုမော့ချ
ပြီး ဖွင့်ထားသောပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်
၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အို... ငါ ဒီကိုရောက်နေတာဟာ သူတို့ရဲ့အကြံအစည်တွေ
ကိုချေမှုန်းပစ်ဖို့ပဲ”

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ငါရအောင်ယူမယ်”

“ဒီအတွက် ငါအသက်စွန့်ရလဲတာဖြစ်သလဲ၊ ငါ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုး
အတွက်အသက်စွန့်ထားတဲ့လုပ်”

“လူတိုင်းဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သေရမှာပဲ... သေတဲ့
အခါမှာ မြတ်သောသေခြင်းနဲ့သာသေရမယ်”

သူသည်တွေးရင်း ခွန်အားသစ်များ တိုးပွားလာသလို ခံစား
လိုက်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေရာကတက်ကြွသွား၏။
သက်တော်စောင့်သည် လက်နက်များကို ကိုယ်ပေါ်တွင် တပ်ဆင်ပြီး
အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

သက်တော်စောင့်သည် နယ်စားဂေဟာတွင် ကိုယ်ရံတော်
ထန်အော့၏ငယ်သားအဖြစ် နေထိုင်ရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နယ်စား
ဂေဟာတစ်ခုလုံး ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်ပေသည်။ သက်တော်စောင့်သည်
အခန်းတွင်းမှထွက်လာပြီး လမ်းတွင်တွေ့သမျှအစောင့်များနှင့်ရယ်
မောကာစကားပြောရင်း စာကြည့်ခန်းရှိရာအဆောင်ဘက်သို့ မသိမ
သာရွေ့လာ၏။

စာကြည့်ခန်းနှင့် အထူးစည်ခန်းတို့အား သီးခြားအဆောင်
အဖြစ်ခွဲထုတ်ထားပြီး ဂေဟာနှင့်စင်္ကြံလမ်းလေးဖြင့်ဆက်ထား၏။
သက်တော်စောင့်သည် စင်္ကြံလမ်းလေးအနီးရောက်ရှိလာပြီး စောင့်
ကြပ်နေသောရဲမက်နှစ်ဦး၏အနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
၏။ ရဲမက်တိုင်း ထိုနေရာတွင် တာဝန်ပေးခြင်းမခံရပါ။ ထူးချွန်သော
သစ္စာရှိသောရဲမက်များသာ အလှည့်ကျစောင့်ကြပ်ရပေသည်။

ထိုနေရာတွင် စောင့်ကြပ်သောရဲမက်များ မည်သည့်အခါမျှ
ငိုက်မြည်းသည်ကိုမတွေ့ရပါ။ သတိဝီရိယအပြည့်နှင့်သာ စောင့်ကြပ်
တတ်သူများဖြစ်ကြသည်။

သက်တော်စောင့်သည် အခြေအနေကိုအကဲခတ်ရင်း မည်
သို့ဝင်ရမည်ကိုတွေးတောလိုက်၏။ စာကြည့်ခန်းသည် တံခါးတစ်
ပေါက်သာရှိ၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှမဝင်ဘဲ မည်သည့်နေရာကမှဝင်၍
မရပါ။ ထို့ကြောင့် ရဲမက်နှစ်ဦးကိုရှင်းပစ်နိုင်မှသာ ဝင်၍ရမည်ဖြစ်
ကြောင်းနားလည်လိုက်သည်။ သူသည် အကျိုးမဲ့မစွန့်စားလိုသဖြင့်
နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။

၁၆၀ * ဝဏ္ဏအောင်

ထိုစဉ် ရဲမက်တစ်ဦးက ရေခွေးအိုးတင်ထားသော လင်ဗန်း
ကိုကိုင်ကာ လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ရဲမက်က အရိုအသေပြုပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သက်တော်စောင့်ကြီးပါလား... မအိပ်သေးဘူးလား”

“အခုအိပ်တော့မလို့ ဒါထက် မင်းက ရေခွေးအိုးနဲ့ဘယ်သွား
မလို့လဲ”

“စာကြည့်ဆောင်က ကင်းသမားတွေအတွက်လေ”

သက်တော်စောင့်ခေါင်းထဲ အလင်းတန်းတစ်ခု ရုတ်တရက်
လင်းလက်သွား၏။ သူက ရဲမက်ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဒီနေ့ ကျုပ်အရက်သောက်ဖို့အဖော်မရှိဘူး... မင်း ကျုပ်နဲ့
လာသောက်ပါလား”

ရဲမက် ပြုံးရွှင်သွား၏။

“သိပ်လက်ခံတာပေါ့... ကျုပ် ဒါပို့ပြီးရင်တာဝန်ပြီးပြီဗျ”

“ကျုပ်သွားပို့ပေးပါ့မယ်... မင်းက အရက်နဲ့အမြည်းကောင်း
ကောင်းသွားဝယ်”

ရဲမက်က ရေခွေးအိုးဗန်းကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

သက်တော်စောင့်ကငွေထုတ်ပေးပြီး...

“ဟေ့... အရှေ့ပိုင်းဆိုင်ကသွားဝယ်”

အဝေးဆုံးဆိုင်ကိုရွေး၍လွှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“စိတ်ချ သက်တော်စောင့်ကြီး၊ တခြားလူတွေလဲ လျှောက်
မခေါ်လာနဲ့ဦးနော်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) * ၁၆၁

သက်တော်စောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ရဲမက်သည် သွက်
လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သက်တော်စောင့်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။ သက်တော်စောင့်ကသက်ပြင်းချပြီးစာကြည့်ဆောင်ဘက်
သို့ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

☆☆☆

“ဘယ်နှယ် သက်တော်စောင့်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေခွေးလာဖို့ရ
တာလဲဗျ”

သက်တော်စောင့်က...

“ရဲမက်လေးကို ကျုပ်ကအပြင်ကိုခိုင်းလိုက်မိတော့ သူ
တာဝန်တွေကူလုပ်ပေးနေရတာပေါ့ဗျာ”

“အတော်ပဲ... ဒီနေ့ညအတော်အေးနေတာနဲ့”

သက်တော်စောင့်က ရေခွေးများပွဲပေးလိုက်၏။ ရဲမက်နှစ်
ဦးစလုံးက လုံရှည်များကိုနံရံတွင်ထောင်လိုက်ပြီး သူထံသို့လျှောက်
လာကြ၏။ ရဲမက်နှစ်ဦးက ရေခွေးကြမ်းခွက်ကိုကောက်ယူမည်အပြု
သက်တော်စောင့်၏လက်က လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှားသွား၏။

“အင့်....”

ရဲမက်နှစ်ဦးမှာ အလစ်အငိုက်မိပြီး သွေးကြောပိတ်ခြင်းခံ
လိုက်ရလေသည်။ သက်တော်စောင့်အတွက် အချိန်သိပ်မရှိပါ။ တပ်
မှူးများကင်းမစစ်မီ အမြန်ထွက်နိုင်မှဖြစ်ပေမည်။ သက်တော်စောင့်
က တံခါးဖွင့်ကာအထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့၏။

☆☆☆

၁၆၂ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ရဲမက်နှစ်ဦးသည် မျက်လုံးများ ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ပွင့်လာကြ၏။

“သက်တော်စောင့်ကြီး ကျုပ်တို့ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ခင်ဗျားတို့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြလေ... ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ရဲမက်နှစ်ဦးမှာဝေဝေဝါဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့... ငါ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလား”

“မသိဘူး... ငါလဲတစ်ချက်မိုက်နေပြန်သွားတယ်”

ရဲမက်နှစ်ဦးသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာစဉ်းစားလိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီတာဝန်လမ်းခဲ့တာကြာပြီ... ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူး... ထူးဆန်းတယ်၊ ကျုပ်ငိုက်သွားတာလားမသိဘူး”

ကျန်တစ်ဦးကသက်ပြင်းချပြီး တံခါးကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ တံခါးမှာပိတ်မြိတ်ထားသည်။ ရဲမက်တစ်ဦးက...

“အေးလိုက်တာကွာ... ရေခွေးပူပူသောက်လိုက်ဦးမှပဲ”

ရေခွေးပန်းကန်ကိုလှမ်းယူပြီး မော့သောက်လိုက်ရာ...

“ဟင်...”

ရဲမက်က အလန့်တကြားရေရွတ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေခွေးက အေးစက်နေတာပဲဗျ”

“ဘယ်လို... ရေခွေးအေးနေတယ်... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သက်တော်စောင့်ကြီးငှဲပေးတုန်းက အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၃

သူတို့၏ရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွား၏။ ထိုစဉ်...

“ဟေ့... ဆူညံဆူညံနဲ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ်ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ ကိုယ်ရံတော်အမှတ်(၃)ဖြစ်သော အိတောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ရဲမက်နှစ်ဦး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“မင်းတို့အမှုအရာပျက်နေပါလား... ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ပြောစမ်း”

ရဲမက်နှစ်ဦးမှာထိတ်လန့်သွား၏။

“ဟေ့... မေးနေတာမကြားဘူးလား”

ရဲမက်နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ပြီးနောက် သူတို့ဝေဝေဝါဖြစ်မှုများကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

အိတောက်တွေဝေသွား၏။

“ထန်အော့ရဲ့သက်တော်စောင့် တာ့မင်မဟုတ်လား”

ရဲမက်နှစ်ဦးကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အိတောက်သည် စိတ်တွင်း၌အလျင်အမြန်တွေးတောလိုက်၏။

“ရဲမက်တွေပြောပုံအရ သူတို့ဟာအလစ်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရပုံရတယ်”

သူသည် ဂေဟာအတွင်းဝင်လာစဉ် ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသောတာ့မင်ကိုမြင်ယောင်လာ၏။ အကြောင်းကိစ္စအရင်းအမြစ်ကိုသေချာစွာမသိသေးသော်လည်း ပိုးတဝါးရိပ်စားမိသွား၏။

ချက်ချင်းပင် ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

၁၆၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

တံခါးစောင့်များက ချက်ချင်းအရိုအသေပြုလိုက်၏။

“ဟေ့... တာမင်ဘယ်ထွက်သွားသလဲ”

တံခါးစောင့်များက တာမင်ထွက်သွားရာဘက်သို့ညွှန်ပြလိုက်ကြ၏။ အိတောက်မှာ ချက်ချင်းပင် တာမင်ထွက်သွားရာဘက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။ လမ်းမတစ်လျှောက် လူရှင်းနေ၏။ ထိုလမ်းမပေါ်လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။ သက်တော်စောင့်တာမင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဟန်မပျက် ခပ်အေးအေးပင် လျှောက်လာခဲ့၏။ မကြာမီ နယ်စားဂေဟာနှင့်အတော်အလှမ်းကွာလာ၏။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ဘက်မှပြေးလွှားလာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ တာမင်နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လူရိပ်က သူအနီးသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာသည်။

“ကိုယ်ရံတော်အိတောက်ပါလား”

အိတောက်က...

“တာမင်... မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး... မင်းလိုပဲ အိပ်မပျော်လို့ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဒါဆိုအတူတူလျှောက်ကြတာပေါ့”

တာမင်မှာအကျပ်ရိုက်သွား၏။ သူက ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ...

“ဟုတ်ကဲ့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၆၅

သူတို့နှစ်ယောက်က လမ်းဘက်လျှောက်လာကြ၏။

အိတောက်က မသိမသာအကဲခတ်၏။ တာမင်သည် ဣန္ဒြေမပျက်ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း ချွေးများ စို့နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိတောက်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒီည တော်တော်အေးပေမယ့် မင်းကချွေးပြန်နေပါလား”

“လမ်းလျှောက်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အိတောက်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တာမင်... မင်း ကျုပ်ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာပြောရမှာလဲ”

အိတောက်က...

“မင်း ဘာကြောင့် ရဲမက်နှစ်ယောက်ကိုသွေးကြောပိတ်သွားခဲ့တာလဲ”

တာမင် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ အိတောက်က...

“မင်းကို ကျုပ်စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ”

တာမင် တုန်လှုပ်သွား၏။ အိတောက်က သူ၏စကားပြားချက်ထိမှန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

“ခြိမ်း...”

ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“မှန်မှန်ပြောစမ်း... မင်း ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်တာလဲ၊ အခုမင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ထွက်လာတာလဲ”

တာမင်ကလက်ကာပြလိုက်ပြီး...

၁၆၆ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ကိုယ်ရံတော်ကြီးအထင်လွဲနေပြီ”

“ကောင်းပြီ... မင်း ကျုပ်ပြောတာကိုငြင်းခုံရင် ကျုပ်နဲ့ပြန်
လိုက်ခဲ့၊ ဟိုရောက်မှ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာရှာဖွေရလိမ့်မယ်”

တကမင်မှာ အခြေအနေမကောင်းတော့ကြောင်း သိလိုက်
၏။ ချက်ချင်း နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

“မင်း ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး”

အိတောက်က ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်
၏။ တကမင်မှာ ကမန်းကတန်းရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

“မင်းဟာ သူလျှို့ဝ”

အိတောက်ကစွပ်စွဲရင်း ခရာကိုထုတ်ကာမှုတ်လိုက်၏။

“ရှိုး...”

ခရာသံကြောင့် မကြာမီ မန်ချူးစစ်သည်များရောက်ရှိလာ
မည်ကို တကမင်သိလိုက်၏။ သူသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ အိတောက်
အား တကြမ်းတံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ အိတောက်၏ဓားပညာက
တကမင်ထက်သာလွန်သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း တကမင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်
ဓားဒဏ်ရာသုံးချက်မကရရှိလာ၏။ ထိုစဉ် ပြေးလွှားလာနေကြသော
ခြေသံများကိုကြားလိုက်ရ၏။ တကမင်၏မျက်နှာ ဖြူရေညွှန်းသည်။
အသက်နှင့်ရင်း၍ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုများ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးရတော့မည်
လား။

တကမင်သည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာလက်ထဲမှဓားရှည်နှင့်

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၆၇

အိတောက်ထံသို့ပစ်လွှင့်လိုက်၏။ အိတောက် ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ်
တကမင်က နောက်ကျွမ်းပစ်ကာခုန်ထွက်သွားသည်။

“အွန်...”

အိတောက်၏ဓားက တကမင်၏ကျောကိုခုတ်ချမိသွား၏။
တကမင်မှာ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းလူးလဲထဲပြီး
လမ်းကြားထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။ အိတောက်မှာ အံ့အားသင့်သွား
လေသည်။ တကမင်တွင် သေလောက်သည့်ဒဏ်ရာများရရှိနေပြီဖြစ်
သော်လည်း သူသည် လျင်မြန်စွာပြေးလွှားသွားနိုင်သေးသည်မဟုတ်
ပါလား။

ထိုစဉ် မန်ချူးစစ်သည်များရောက်ရှိလာကြ၏။ အိတောက်
က ဓားကိုပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး မန်ချူးစစ်သည်များအား ခေါ်ဆောင်
ကာ တကမင်ထွက်ပြေးသွားရာဘက်သို့လိုက်သွားလေတော့၏။

☆☆☆

ဗေဒင်ဆရာက....

“ကျုပ်မှာကံကောင်းလို့ ဟိုသတင်းကိုပြန်ရလိုက်တာဗျာ...
ဒါကြောင့် အခု ဒီအိမ်ကိုဝယ်ယူပြီးတော့ တကမင်နဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ စခန်း
လုပ်ခဲ့ရတာ”

ရှောင်ထင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါထက် တကမင်ဆီကဘာသတင်းရပြီလဲ”

“တကမင်ဆီကိုခင်ဗျားတို့ရောက်လာကြောင်း သတင်းရပြီ
ပြီ၊ သူ မကြာခင်ဆက်သွယ်လာပါလိမ့်မယ်”

၁၆၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ရီမုကျင်းက....

“တပ်မှူးကတော့ တာမင်မစွမ်းဆောင်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ကို ဝင်ဖို့အထိ မှာကြားလိုက်တယ်ဗျ”

“တာမင်ကလူတော်တစ်ဦးပါ... သူဟာ ကြံရည်ဖန်ရည်လဲ ရှိပါတယ်”

ရှောင်ထင်းက....

“ကျုပ်တို့လှုပ်ရှားဖို့က အချိန်နည်းနေတာခက်တယ်ဗျ... သူ တို့ကိုမဟန့်တားနိုင်ခဲ့ရင်တော့ သိုင်းလောကပြိုကွဲသွားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ... နိုင်ငံကာကွယ်ရေးမှာ သိုင်း လောကသားတွေဟာအရေးပါတဲ့အင်အားစုတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ အ သက်စွန့်ဖို့ဝန်လေးတဲ့လူတွေမဟုတ်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ မန်ချူး တွေက သိုင်းလောက ဝါးအစည်းပြေသလိုပြေသွားအောင် အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ”

ရီမုကျင်းက....

“အသားထဲကလောက်တွေကြောင့် သူတို့က ခြေကုပ်ရနေ တာပါဗျာ”

“လူအမျိုးမျိုးစိတ်အထွေထွေပေါ့၊ တစ်ချို့ကရာထူးအာဏာ မက်မောတယ်၊ တစ်ချို့ကငွေမက်မောတယ်... ရီမုကျင်း မင်းကကော ဘာမက်မောသလဲ”

“ကျုပ်က သစ္စာတရားကိုအမက်မောဆုံးပါပဲဗျာ”

ရှောင်ထင်းကပြုံးလိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၉

ထိုစဉ်....

“ဝုန်း....”

ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်သွား၏။ လူတစ်ယောက် ကြမ်းပြင် ပေါ်ပြုတ်ကျလာ၏။ ရီမုကျင်းနှင့်ရှောင်ထင်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ် ဗေဒင်ဆရာ၏အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တာမင်... မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရီမုကျင်းမှာ ထိုအခါမှ ထိုလူသည် တာမင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ တာမင်၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးချင်းချင်းနီရဲ နေ၏။ တာမင်ကစာအုတ် လေးတစ်အုပ်အားလှမ်းပေးရင်း...

“အမြန်ဆုံး... ပြေး... ပြေးကြ”

ရှောင်ထင်းကစာအုပ်ကိုလှမ်းယူ၏။ ထိုစဉ် လမ်းကြားတွင်း သို့ပြေးဝင်လာသောခြေသံများကိုကြားလိုက်ရသည်။

ဗေဒင်ဆရာက မီးကိုငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဒီစာအုပ်ကိုယူပြီးသွားပေစေတာ... တာမင် အ သက်နဲ့လဲယူခဲ့တာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့စခန်းကိုအမြန်ပြန်သင့်ပြီ”

“ခင်ဗျားကကော”

“သူတို့ကိုအလုပ်ပေးရဦးမယ်”

ထိုစဉ် စကားသံများကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီလမ်းကြားထဲဝင်သွားတာ သေချာတယ်... ဟောဟော သွေးစက်တွေ”

“လိုက်စမ်း... အမြန်လိုက်ကြစမ်း”

၁၇၀ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

“လမ်းကြားကိုအမြဲနိပ်တံဆို့ထား”

ရှောင်ထင်းက ရီမုကျင်းအားကြည့်လိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက....

“မကြာခင် သူတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ရီမုကျင်းနှင့်ရှောင်ထင်းတို့က ဗေဒင်ဆရာအား ဦးညွှတ်ပြီး နောက် ဘယ်ဘက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အမှောင်ထုအတွင်းတိုးဝင်သွားကြ၏။ ဗေဒင်ဆရာက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်ပျဉ်ခွေကာ ထိုင်လိုက်၏။ သူ၏ပတ်လည်တွင် လက်နက်များက အသံချရှိနေပေသည်။

“ဟောဟိုမှာသွေးစက်”

အိတောက်ကအိမ်တံခါးဝမှသွေးစက်များကို ညွှန်ပြလိုက်၏။ အိမ်တံခါးမှာပွင့်နေပြီး အထဲတွင်မှောင်မည်းနေ၏။

“ဟေ့ ဒီအိမ်ကိုဝိုင်းထား... မီးတုတ်နဲ့လူတွေရှေ့ကဝင်စမ်း”

မန်ချူးစစ်သည်များ အိမ်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်လိုက်၏။ မီးတုတ်များအလင်းရောင်ကြောင့် အိမ်တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ အလောင်းတစ်လောင်းနှင့်လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ အိတောက်က ဗေဒင်ဆရာအားကြည့်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့... ငှက်ဗေဒင်ကလဲ သူလျှိုဖြစ်နေတာကိုး”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-ဆိမ်း) ❀ ၁၇၁

ဗေဒင်ဆရာက....

“မင်းက မန်ချူးလူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်... ကျုပ်က ဟန်... ကျုပ်ရဲ့လူမျိုးအတွက်အလုပ်လုပ်တယ်... ဒါပါပဲ”

အိတောက်က....

“အခုတော့ ခင်ဗျားပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

ဗေဒင်ဆရာက....

“ကျုပ်က ပြေးဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ”

အိတောက်က....

“အင်... ခင်ဗျားလိုလူကို ကျုပ်မသတ်ချင်ဘူး... ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဗေဒင်ဆရာပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

အိတောက်က....

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းမယ်ဆိုရင်...”

ဗေဒင်ဆရာကလက်ကာပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလို ကျုပ်မှာကျွန်ုပ်တို့မရှိဘူး”

အိတောက်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကကြမ္မာ မကြာခင်ဆိုးရွားတော့မယ်ဆိုတာ ဗေဒင်တွက်ကြည့်မထားဘူးထင်တယ်”

ဗေဒင်ဆရာကရယ်မောလိုက်၏။

“တွက်ပြီးပါပြီဗျာ အဖော်အပေါင်းနဲ့သွားရမယ်ဆိုရင်”

၁၇၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

အိတောက်၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ဗေဒင်ဆရာ၏စကားက ပြတ်သားလှ၏။

သူသည် အသေခံတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်၏။

အိတောက်မှာ ရန်သူပင်ဖြစ်သော်လည်း ဗေဒင်ဆရာကို ရေးစားစွာဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က အများနဲ့အနိုင်ယူရမှာ တကယ်တော့မကောင်းလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ဖို့အထိလဲ မစွန့်စားချင်ဘူးဗျ”

ဗေဒင်ဆရာက....

“မင်းတို့ကြိုက်သလိုတိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်... ကျုပ်ကအသင့်ပါပဲ”

အိတောက် လက်တစ်ချက်ငဲ့ယမ်းလိုက်၏။

မန်ချူးရဲမက်များကငြာသံပေးကာ ဗေဒင်ဆရာအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ အိတောက်က တိုက်ပွဲကိုတစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၃

ရွှေမှတ်ဆိတ်က ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်၏။

“သိပ်အဖိုးတန်တာပဲ”

သူသည် စာအုပ်ကလေးအား စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်၏။

ရီမုကျင်းက....

“ဒီစာအုပ်ကိုရဖို့လူနှစ်ဦးရဲ့ အသက်ကိုရင်းခဲ့ရတာပဲဗျာ၊ အဖိုးထိုက်တန်တာပေါ့”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“လူနှစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပေမယ့် လူအယောက်နှစ်ရာမက ကယ်တင်နိုင်မှာလဲ ထည့်ထွက်သင့်တယ်”

ရှောင်ထင်းက....

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“စာအုပ်ထဲမှာ မဏိသီရိဂိုဏ်းခွဲတည်နေရာနဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အမည်တွေ လမ်းညွှန်ချက်တွေ အပြည့်အစုံပါနေပြီပဲ၊ နေပြည်တော်က သူတို့ကိုချက်ချင်းအရေးယူပါလိမ့်မယ်”

တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်က....

“နေပြည်တော်ကတာဝန်ယူမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့က ဘာတိုက်ပွဲကိုမှ မဆင်နွှဲရတော့ဘူးပေါ့”

ရှောင်ထင်းက....

“ဟုတ်တယ်... ရန်သူကိုဖြိုခွဲတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့လည်းတစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပါချင်သေးတယ်ဗျ”

၁၇၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ရီမုကျင်းက....

“ကွမ်းကျွံဗိုဟာ အဓိကရန်သူပဲ... သူ့ရှိတဲ့ဌာနချုပ်ကလဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့အနီးဆုံးပဲ။ အဲဒီဌာနချုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ တာဝန် ပေးတာကောင်းမယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်ကသက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူတော်က....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့က သူတို့ရဲ့ အကူအညီကိုယူခဲ့ပြီးပြီ၊ သူတို့ကိုအခွင့်အရေးတော့ပေးသင့်ပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ကွမ်းကျွံချီရဲ့သိုင်းပညာကို ခင်ဗျားတို့အားလုံးသိကြမှာပဲ။ သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့မလွယ်ကူဘူးနော်”

တပ်မှူးကျားဝစ်က....

“ကွမ်းကျွံချီရဲ့သိုင်းပညာကို ကျုပ်တို့တစ်ဦးချင်းစီ မမီပေမယ့် စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ရင်တော့...”

သူတော်က....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲကူညီမယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလဲစီစဉ်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် စူးရှသောရောသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှောင်ထင်းက....

“ရန်သူရောက်လာပြီထင်တယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၅

ရီမုကျင်းက....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်မယ်”

သူကပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှလျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ရီမုကျင်းပြန်ဝင်လာ၏။

သူ၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက်ပါလာ၏။

ထိုလူအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထကာဂရုပြုလိုက်ကြသည်။

တပ်မှူးဟောင်းကျားဝစ်က....

“အခုလို နေမင်းအဘိုးအို ကျုပ်တို့စခန်းကိုရောက်လာတာ ကျုပ်အလွန်ပဲဂုဏ်ယူပါတယ်”

ထိုစဉ် ရှမ်းရှမ်းက ကလေးငယ်ကိုချီကာ အခန်းတွင်းဝင်လာပြီး နေမင်းအဘိုးအိုအား ခူးထောက်ဂရုပြုလိုက်၏။

နေမင်းအဘိုးအိုက ရှမ်းရှမ်းကိုဖေးမလိုက်သည်။

“ညည်းကလေးကြီးလာရင် ကျုပ်ဆီပို့လိုက်”

ရှမ်းရှမ်းနှင့်ရီမုကျင်းတို့မှာ ဝမ်းသာသွား၏။

နေမင်းအဘိုး၏စကားအရ ကလေးငယ်အား တစ်ချိန်တွင် သူ၏သိုင်းပညာများသင်ကြားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၇၆ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းက ချက်ချင်းဂုဏ်ပြုလေးတစ်ခု
ဖန်တီးလိုက်လေသည်။ နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ကျုပ်ကို ခုလိုဂုဏ်ပြုတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာတာအကြောင်းထူးများရှိသလား”

နေမင်းအဘိုးအိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့သမီးလေး လမ်းမှားလိုက်နေတဲ့သတင်းကို ခင်ဗျား
တို့ကြားပြီးကြပြီပေါ့”

အားလုံးကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရီမုကျင်းက....

“သခင်မလေးနဲ့ပြောင်းလဲမှုကို အားလုံးက အံ့အားသင့်နေ
မိပါတယ်”

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“တကယ်တော့ သူဟာ ငယ်ပါသေးတယ်... သိုင်းလောက
အကြောင်း ဘာမှနားမလည်ပါဘူး။ ကျုပ်စုံစမ်းရသလောက်ကတော့
သူ့ကို ကွမ်းကျိုချိုတို့တူဝရီးကလှည့်ပတ်အသုံးချနေတာပဲ”

ရှောင်ထင်းက....

“ကွမ်းကျိုချို...”

ရီမုကျင်းက....

“လူယုတ်မာပဲ... ကျုပ်ဆရာ ကျူးယုကိုလဲ မတရားနည်းနဲ့
အလစ်တိုက်ခိုက်သွားခဲ့လို့ ကျုပ်ဆရာသေရတာဗျ”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၇

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ကျူးယုသေပြီ ဟုတ်လား”

ရီမုကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ခြောက်လကျော်မကရှိပါပြီ”

နေမင်းအဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်
များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါတဲ့... ကျူးယုဟာ ကျုပ်ရဲ့အရင်းနှီး
ဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ် သူ့အတွက် ကွမ်းကျိုချိုကိုရင်ဆိုင်
မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“တကယ်ပြောတာလားဗျ။ ကျုပ်တို့ကကွမ်းကျိုချိုကိုတိုက်
ခိုက်ဖို့အစီအစဉ်ဆွဲနေတာ၊ ခင်ဗျားသာကူညီမယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေ
အောင်မြင်မှာပါပဲ”

နေမင်းအဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကူညီမယ်”

အားလုံးက နေမင်းအဘိုးအို၏စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွား
ကြလေသည်။

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတာက ခင်ဗျားတို့အိုက
အကူအညီတောင်းမလို့ဗျ”

တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်

၁၇၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျားလိုလူက ကျုပ်တို့ဆီက အကူအညီတောင်းမလို့ ဟုတ်လား”

နေမင်းအဘိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

တပ်မှူးဟောင်းကျားငယ်ကမေးလိုက်သည်။

“ဘာအကူအညီများပါလိမ့်”

“အရှေ့ပင်လယ်ကထွက်လာခဲ့တာ... ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို ရှာဖို့ပါ။ သူ့ အမှားကျူးလွန်နေတာကလဲ အပေါင်းအသင်းမှားလို့ပါ။ သူ့ကို ကျုပ် အရှေ့ပင်လယ်ကိုပြန်ခေါ်သွားဖို့ပဲ။ သူ့ကိုတွေ့ရင် အပြစ် မယူကြပါနဲ့... ကျုပ်မျက်နှာထောက်ထားပြီးခွင့်လွှတ်ကြပါ”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“မိတ်ချပါဗျာ”

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ပြီးတော့ သူ့ကိုတွေ့ရင် ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျပေးကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မပူပါနဲ့ဗျာ”

နေမင်းအဘိုးအိုက ရှမ်းရှမ်းဘက်လှည့်လိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက....

“အမိန့်ရှိပါသခင်ကြီး”

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ကျုပ်လာတုန်းကတော့ မင်းကို သခင်မလေးရှာဖွေခိုင်းဖို့နဲ့ ဖျောင်းဖျပြီး အရှေ့ပင်လယ်ကိုခေါ်လာပေးဖို့ တာဝန်ပေးမလို့ပဲ။ ဒါ ပေမယ့် မင်းက ကလေးငယ်နဲ့ဆိုတော့ နေပါစေတော့”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၉

ရှမ်းရှမ်းကပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးဘာမှအားနာစရာမလိုပါဘူး။ ဒီတာဝန်ကို ကျွန်မ ထမ်းရွက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“မိတ်ဆွေကြီးလဲ ပင်ပန်းလာမယ်... အနားယူလိုက်ပါဦး။ နောက်နေ့မှ ကွမ်းကျွံချိုကိုတိုက်ခိုက်ဖို့အစီအစဉ်ဆွဲကြတာပေါ့”

☆☆☆

၁၈၀ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

ရွှေမှတ်ဆိတ်မှာ မအိပ်သေးပါ။ အားလုံး အိပ်စက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူကအလုပ်ရှုပ်နေ၏။ နေပြည်တော်သို့သတင်းပို့ပြီး မဏိသီရိဂိုဏ်းခွဲများကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းရန် အစီအစဉ်များပါ ပူးတွဲ၍ထည့်ပေးရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

အရုဏ်တက်ချိန်မှပင် သူက အလုပ်များ လက်စသတ်လိုက်နိုင်၏။ သူတော်က အခန်းတွင်းဝင်လာပြီး....

“ကဲ... မင်း ခဏနားလိုက်ဦး၊ သတင်းပို့တာကို ကျုပ်ကပဲ စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

ရွှေမှတ်ဆိတ်က....

“သတင်းအမြန်ဆုံးရောက်အောင်....”

သူတော်ကရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

☆☆☆

“ဒေါင်....”

သံချောင်းခေါက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

ခန်းမကျယ်အတွင်းသို့ လူသုံးဆယ်ခန့် တန်းစီဝင်ရောက်လာကြလေ၏။ အားလုံး အညှီရောင်ဝတ်စုံဆင်တူဝတ်ဆင်ထား၏။ အကျီပေါ်တွင် သွေးနီရွှေဟူသောစာလုံးနှစ်လုံးကိုရေးထိုးထားသည်။

ထိုလူစုသည် ခန်းမကျယ်အတွင်းရှိ သတ်မှတ်ထားသောခုံအသီးသီးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၁

မကြာမီ စင်မြင့်ပေါ်သို့ လူသုံးယောက်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသုံးယောက်မှာ ကွမ်းကျူချို၊ မင်းသားလေးကျန်းနှင့်သခင်မလေးချင်းဝေဝေတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဝတ်စုံညိုများက ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ခန်းမအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ကွမ်းကျူချိုက အားလုံးကိုတစ်ချက်စုံစောကြည့်လိုက်ရင်း....

“ဒီကနေ့စပြီး နောက်ခုနစ်ရက်အတွင်း သိုင်းလောကမှာ မဏိသီရိဂိုဏ်း တရားဝင်ဖွဲ့စည်းကျင်းပသွားတော့မှာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုရင် မကြာခင်ကာလအတွင်း သိုင်းလောကမှာဘယ်သူမှ အံ့မတုရဲတဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်လာရမယ်၊ မင်းတို့အားလုံးလဲ ထိုက်တန်တဲ့ဆုလာဘ်တွေရစေမယ်လို့ ကျုပ်ကတိပြုပါတယ်”

အားလုံး၏ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကွမ်းကျူချိုက....

“ဌာနခွဲခေါင်းဆောင်အားလုံး ကိုယ်ရဲ့ဌာနခွဲတွေကိုအသင့်ပြင်ထားကြပါ။ နောက်လသုံးရက်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ပထမဆုံးအကြိမ်ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်းခြင်းကို စနစ်ယုံတောင်မှာကျင်းပမယ်၊ သိုင်းလောကသားအများအပြားတက်ရောက်လာဖို့ ကျုပ်စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

အားလုံးဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ကွမ်းကျူချိုက....

“ဒီကနေ့ခေါ်ရတာက မင်္ဂလာစကားကိုကြိုတင်ပြောကြားချင်လို့ပဲ၊ ကဲ... ဟိုဘက်ခန်းမှာပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်နိုင်ပါပြီ”

၁၈၂ ❀ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ဝတ်နံညိုများသည် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ပြီး စားသောက်ခန်း
ဆီသို့ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ကွမ်းကျိုချိုက....

“မင်းသားလေးကျန်း မကြာခင် ကျုပ်တို့လက်အောက်ကို
သိုင်းလောကရောက်လာရတော့မယ်ကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“နောက်လသုံးရက်ဆိုတော့ အချိန်ကခုန်ရက်ပဲလိုတော့
တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်းပြီးတာနဲ့ သိုင်းလောကအဖွဲ့
အစည်းငယ်တွေကို အရင်ဆုံး ဝါးမျိုပစ်ရမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ အဖွဲ့အစည်း
ကြီးတွေကိုချေမှုန်းပစ်မယ်”

မင်းသားလေးကျန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ နောက်လငါးရက်မှာ ဝူးတန်နဲ့ထန်ကျား
ကျေးရွာကို အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပဲ၊ သူတို့အင်အားချည့်
နဲ့သွားတာနဲ့အပြီးတိုင်ချေမှုန်းပစ်ရမယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့... ငိုမီဂိုဏ်းကိုလဲ ဒီလိုပဲချေမှုန်းရမယ်၊
ဝူးတန်နဲ့ ငိုမီဂိုဏ်းသာပြိုကွဲသွားရင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှမလှန့်ဝံ့
တော့ပါဘူး”

မင်းသားလေးကျန်းက....

“ရှောင်လင်နဲ့စွန့်ခွန်ဂိုဏ်းနှစ်ခုရှိသေးတယ်နော်”

“မပူပါနဲ့... အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်တို့အင်အားဟာ ဘယ်
လောက်ကြီးထွားနေတယ်ဆိုတာမင်းတွေ့ရမယ်”

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၃

သူကပြောရင်း ချင်းဝေဝေဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“သခင်မလေး... ကျုပ် ရီမှကျင်းတို့ရဲ့သတင်းကိုရပါပြီ”

ချင်းဝေဝေ၏မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။

“သူတို့ဘယ်မှာလဲ”

“နေပြည်တော်မှာ... မကြာခင်ပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

ချင်းဝေဝေကမဲ့လိုက်သည်။

ကွမ်းကျိုချိုက မင်းသားလေးကျန်းဘက်လှည့်ကာ....

“မင်း နားနေလို့မဖြစ်သေးဘူး... ဂိုဏ်းဖွင့်ပွဲတက်ဖို့ သိုင်း
လောကရဲ့နာမည်ကျော်တွေကိုဖိတ်စာလိုက်ဖို့ရမယ်”

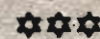
“ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီနေ့ပဲ”

“ကောင်းပါပြီ... သခင်မလေးကော လိုက်ဦးမလား”

ချင်းဝေဝေ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ....

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

၁၈၄ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

မင်းသားလေးကျန်းနှင့်ချင်းဝေဝေတို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ
ပင် ကွမ်းကျွံချို၏လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ လူတစ်စုစနစ်တကျချဉ်းကပ်လာ
ကြသည်။ တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းနှင့် စနစ်တကျလေ့ကျင့်ပေးထား
သောသူ၏ငယ်သားများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ငယ်သားများက စခန်းကိုတွေ့သည်နှင့်
ထွက်ပေါက်မရှိအောင် စနစ်တကျပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြလေသည်။
တပ်မှူးကျားဝမ်းက နေမင်းအဘိုးအိုဘက်လှည့်ကာမေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဖြောင်ပဲဝင်တိုက်ရမလား”

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“တစ်ချိန်မှာ ခင်ဗျားခင်းကျင်းထားတဲ့ဗျူးဟာအရ တစ်ရှိန်
ထိုးဝင်ပြီး အလစ်အငိုက်တိုက်ရမှာပဲ၊ ကွမ်းကျွံချိုနဲ့အဆင့်မြင့်တဲ့လူ
တွေကို စောစောကတည်းက တာဝန်ခွဲပေးထားတယ်မဟုတ်လား”

တပ်မှူးဟောင်းကျားဝမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

နေမင်းအဘိုးအိုက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလဲ အချိန်စောင့်မနေနဲ့တော့”

တပ်မှူးကျားဝမ်းက ခရာကိုထုတ်ကာ ရှိခနဲမှတ်လိုက်လေ
တော့၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၈၅

ကွမ်းကျွံချိုသည် ဖွင့်ပွဲနေအတွက်ကြိုတင်စိတ်ကူးနေ၏။

သူပြောရမည့်စကားများကိုရွေးချယ်နေ၏။

သူ၏မိန့်ခွန်းသည် အားလုံးကိုဆွဲဆောင်နိုင်ရမည်။

တက်ရောက်လာသူတိုင်း မဏိသီဂီကိုလေးစားကြောက်ရွံ့
ဖို့လိုမည်။ သူတစ်ယောက်တည်း တွေးတောနေစဉ် ရုတ်တရက် ခရာ
သံကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ခရာသံသည် မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာပါသနည်း။

သူသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှပြေးထွက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်.... စခန်းတွင်းသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ
သူများကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရန်သူသည် စနစ်တကျ စီစဉ်ထားဟန်တူ၏။ ကောင်းစွာ
အဋိကိမ်းသွားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မဏိသီဂီဂိုဏ်းသားများကလည်း
အဋိကိမ်းသွားရာမှ ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။ သို့သော်
များပြားလှသောရန်သူများကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ နောက်သို့သာ ဆုတ်
ပေးနေရတော့၏။

ကွမ်းကျွံချိုကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“တောက်....”

သူ၏ဌာနချုပ်သည် ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ပြိုကွဲရတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ရန်သူမည်သူနည်း။

ဤနေရာကို မည်သို့သိသွားပါသနည်း။

၁၈၆ ❀ ဝဏ္ဏဒောင်

ကွမ်းကျွံချီက ရန်သူများအား အကဲခတ်လိုက်၏။ ဓားကို တရကြမ်းငွေ့ယမ်းနေသောလူငယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့သောအခါ သူ၏မျက်နှာမှာ ပို၍တင်းမာသွား၏။

“ဪ... လက်စသက်တော့ ကျူးယူရဲ့တပည့်ကို... တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကွမ်းကျွံချီက ဓားကိုထုတ်ကာ ကျူးယူ၏တပည့် ရီမုကျင်း ထံသို့ပြေးဝင်သွားလေသည်။ သူသည် ရီမုကျင်းထံရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားသုံးချက် တိတိခတ်ချလိုက်၏။ ရီမုကျင်းက ခုခံပေးလိုက်ရ၏။

“မင်းသေချင်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပဲ”

ကွမ်းကျွံချီသည် ဓားကိုတရကြမ်းငွေ့ယမ်းထိုးခုတ်လိုက်၏။ ရီမုကျင်းမှာ ကျူးယူ၏သိုင်းပညာသာမက ရှမ်းရှမ်းထံမှလည်း အရှေ့ပင်လယ်သိုင်းပညာများကိုတတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သည်။

သို့သော် ကွမ်းကျွံချီ၏ပြင်းထန်သောဓားချက်များကိုဖြိုခွဲခြင်းငှာမတတ်နိုင်ပါ။ နောက်သို့ဆုတ်ကာရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။ ကွမ်းကျွံချီက မရပ်မနားလိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ရီမုကျင်းမှာ အသေအလဲပင် ခုခံကာကွယ်နေရသည်။ ထိုစဉ် အလင်းတန်းတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာပြီး ကွမ်းကျွံချီ၏ဓားကို ကြားမှဖြတ်ကာဟန့်တားလိုက်၏။

“ရီမုကျင်း... သူ့ကိုကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်ပါ”

ကွမ်းကျွံချီက ဝင်ရောက်လာသူအားကြည့်လိုက်၏။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) ❀ ၁၈၇

“နေမင်းအဘိုးအို”

“ဟုတ်တယ်... မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို အဆုံးသတ်ပေးဖို့ အတွက် ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ”

ကွမ်းကျွံချီမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင်...

“ခင်ဗျားရဲ့လူတွေခေါ်ပြီး ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်သွားပါ။ မသွားရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

နေမင်းအဘိုးအိုက...

“မင်းကလေးမလျှော့ပါလား”

ကွမ်းကျွံချီကပြုံးလိုက်၏။

“မင်းနောက်မဆုတ်ရင် မင်းရဲ့သမီးသေဆုံးသွားရမှာပဲ”

“ကျုပ်သမီးဘယ်မှာလဲ”

“မင်းရဲ့သမီးကိုပြန်လုံချင်ရင် ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်လိုက်”

နေမင်းအဘိုးအိုငေးဝိုင်းသွား၏။

“ကျုပ် တစ်ကတစ်ဆယ်အထိရေတွက်လို့မှဆုတ်မသွားရင် ကျုပ်အပြစ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါဆို မရေတွက်ပါနဲ့တော့”

ကွမ်းကျွံချီကသဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့”

နေမင်းအဘိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ... နောက်ဆုတ်တော့မလား”

၁၈၈ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

“မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုတွေရပ်တန့်သွားဖို့ ကျုပ်သမီးရဲ့အသက်ကိုအဆုံးရှုံးခံရတော့မှာပဲ”

ကွမ်းကျိုချိုမျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခင်... ခင်ဗျား”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ကျုပ်သမီးကိုသတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ကလဲ မင်းလိုလူယုတ်မာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်ရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့သမီးကို ခင်ဗျားမသနားဘူးလား”

“ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးပဲရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အများအကျိုးနဲ့ယှဉ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်မှာညာတာထောက်ထားစရာဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကဲ... မင်း အစွမ်းရှိသလောက်သာ ခုခံပေတော့”

ကွမ်းကျိုချိုမှာ နေမင်းအဘိုးအို၏ ပြတ်သားသောစကားကြောင့် အလွန်ပင်ထိတ်လန့်သွား၏။

နေမင်းအဘိုးအိုက သူ့အား ရန်သူတစ်ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက် နေမင်းအဘိုးအိုက စတင်တိုက်ခိုက်လာသည်။ ကွမ်းကျိုချိုကလည်း သတိကြီးစွာထားပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုက ပြင်းထန်လှပေသည်။

တစ်ကွက်မှ အမှားအယွင်းအတိမ်းအစောင်းမခံပါ။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၉

တစ်ကွက်မှားသည်နှင့် သေမင်းထံ အလည်အပတ်သွားရမည်သာမဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းကျိုချိုမှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်းခုခံနေ၏။ သူသည် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က နေမင်းအဘိုးအိုနှင့်တစ်ကြိမ် လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်ကတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တိတ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးပေသည်။

ပထမအကြိမ်၌ သိုင်းကွက်နှစ်ရာနီးပါး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရပြီး သူကတစ်ကွက်နိမ့်ကျကာ ရှုံးခဲ့ရ၏။

သူသည် သိုင်းပညာထပ်လေ့ကျင့် ပြီး လေးနှစ်အကြာတွင် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ခဲ့၏။

ဒုတိယအကြိမ်တွင် သိုင်းကွက်တစ်ရာသုံးဆယ်အတွင်း သူရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ထိုစဉ်က နေမင်းအဘိုးအိုနှင့်သိုင်းကွက်အရသာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်၍ဒဏ်ရာမရခဲ့ပါ။

ယခုမူ သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်နေရပြီဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးခြောက်ဦးထဲ၌ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် နေမင်းအဘိုးအိုတို့မှာ ထိပ်ဆုံးမှရှိသူများဖြစ်၏။ ကွမ်းကျိုချိုမှာတိုက်ခိုက်ရင်း စိတ်လောနေမိ၏။

သူ၏လူများတစ်ဦးပြီးတစ်ဦးကျဆုံးနေသလို သူ၏ဌာနချုပ်မှာလည်း မီးများလောင်ကျွမ်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေ ကြားနေရ၏။ တစ်သက်တာအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကြောက်ရွံ့စိတ်များကဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။

တိုက်ခိုက်နေရာမှ ထွက်ပြေးရန်စိတ်ကူးလိုက်မိ၏။

၁၉၀ * ဝဏ္ဏဒေဝင်

သူ၏အာရုံတွေပြားခြင်းက နေမင်းအဘိုးအိုအတွက် အခွင့်
ကောင်းများဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဝုန်း...”

နေမင်းအဘိုးအို၏ပြင်းထန်သောဓားချက်က ကွမ်းကျွံ့၏
အားတည့်မတ်စွာခုတ်ချစ်သွား၏။ ကွမ်းကျွံ့၏မှာ အသံအနည်းငယ်
သာထွက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ သို့သော် သူကလူးလဲကာပြန်ထလာ
၏။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်လဲကျသွားပြန်လေသည်။

နေမင်းအဘိုးအိုက ဓားကိုပြန်သိမ်းလိုက်၏။

ကွမ်းကျွံ့၏က အသက်ကိုပြင်းပျံ့စွာရှူရင်းက....

“ကျုပ်မှားသွားတယ်”

ရွှေမုတ်ဆိတ်က....

“ခင်ဗျားရဲ့ နောင်တက နောက်ကျသွားပါပြီ”

ကွမ်းကျွံ့၏က....

“ချင်းဝေဝေကို ကျုပ်ဖမ်းမထားပါဘူး”

နေမင်းအဘိုးအိုက....

“ဒါဆို သမီးဘယ်မှာလဲ”

ကွမ်းကျွံ့၏၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်လာသည်။

သူသည် အားယူပြီး....

“သူနဲ့မင်းသားကျန်း ဓားတစ်ရာတောင်... ကုန်းကို... သွား”

စကားသံမှာတိုး၍ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရီမုကျင်းက....

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်) * ၁၉၁

“ကျုပ်တို့အစီလိုက်သွားမယ်”

ရှမ်းရှမ်းက....

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မပါလိုက်မယ်”

သူတို့နှစ်ဦးက ချက်ချင်းပြေးလွှားသွားကြ၏။

ရှောင်ထင်း၊ သူတော်နှင့်နေမင်းအဘိုးအိုတို့က နောက်မှ
လိုက်သွားကြလေသည်။

တပ်မှူးကျားဝမ်းမှာရှင်းလင်းစရာများကိုရှင်းလင်းပြီး ငယ်
သားများကိုစုစည်းကာ စခန်းသို့ပြန်သွားလေတော့၏။

☆☆☆

သုံးရက်....

သုံးရက်ဆိုသည့်အချိန်မှာ တိုတောင်းလှ၏။

ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင်... မဏိသီရိဂိုဏ်းခွဲများအားလုံးကို
နေပြည်တော်မှ လက်ရွေးစင်မြင်းသည်တော်များက ဝင်ရောက်စီး
နင်းတိုက်ခိုက်ဖြိုခွဲလိုက်ကြ၏။ ရဲမက်များရှင်းလင်းချက်များကြောင့်
သိုင်းလောက၏ပဋိပက္ခများမှာ မဏိသီရိအဖွဲ့ကြောင့်ဟု အသိတရား
ရသွားကြပြီး အားလုံးပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြလေတော့သည်။

☆☆☆

၁၉၂ ❀ ဝဏ္ဏအောင်

မင်းသားလေးကျန်းမှာ သစ်ပင်အောက်၌ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာညှိုးနွမ်းနေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ချင်းဝေဝေက....

“ရှင်ရဲ့ ဌာနခွဲတွေအားလုံးကို နေပြည်တော်ရဲမက်တွေက
ဝင်ပြီး ဖြိုခွဲလိုက်ပြီလေ”

“ကျုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်အားလုံးပျက်သုဉ်းသွားပြီ”

“ဒါဆို ရှင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ်နိုင်ငံကို ကျုပ်ပြန်ရတော့မှာပေါ့... သခင်မလေးလိုက်
ခဲ့ပါလား”

ချင်းဝေဝေ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

မင်းသားလေးကျန်းက....

“တစ်နေ့ ဟန်နိုင်ငံဟာ ကျုပ်တို့လက်အောက် ရောက်ကို
ရောက်ရမှာပါ”

ထိုစဉ် စကားသံကထွက်ပေါ်လာသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့လက်အောက်
ကိုကျရောက်နေပြီ”

အသံနှင့်အတူ ရီမုကျင်းနှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့ရောက်ရှိလာသည်။

ရီမုကျင်းက ချက်ချင်းပင်မင်းသားလေးကျန်းအား ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။ မင်းသားလေးကျန်းက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သို့သော် ရီမုကျင်းသည် ယခင်ရီမုကျင်းမဟုတ်တော့ပါ။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၃

သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်....

“ခြွမ်း....”

မင်းသားလေးကျန်း၏ဓားမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်ထွက်သွား
သည်။ မင်းသားလေးကျန်း၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။

“မင်းသားလေး... ခင်ဗျားရှုံးသွားပြီ”

မင်းသားလေးကျန်းက ငေးကြောင်နေသော ချင်းဝေဝေ
အား လှမ်း၍သတိပေးလိုက်၏။

“သခင်မလေး ဘာပိုင်နေတာလဲ... ခင်ဗျား သိပ်သတ်ချင်
နေတဲ့ ရီမုကျင်းရောက်လာပြီ။ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တော့”

ချင်းဝေဝေကအံ့ကြိတ်ကာရှေ့တိုးလာသည်။

ရီမုကျင်းက....

“သခင်မလေး ကျုပ်နဲ့ဘာရန်ပြီးရှိလို့လဲ၊ သခင်မလေးအဖေ
လဲ နောက်မှာပါလာပါတယ်”

“သခင်မလေးနားမထောင်နဲ့... သူက သခင်မလေးရဲ့အချစ်
ကိုဥပေက္ခာပြုပြီးစော်ကားတဲ့လူ... သူ့ကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးရင် သခင်
မလေးသေဖို့ပဲကောင်းမယ်”

ချင်းဝေဝေက....

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ရှင်ကိုသတ်ရမှကျေနပ်မယ်”

သူမက ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ကြိမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ရီမုကျင်းထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ရှောင်တိမ်း
လိုက်ရ၏။

၁၉၄ * ဝဏ္ဏအောင်

“သခင်မလေး မှားမယ်”

“ကျွန်မမမှားဘူး... ကျွန်မ ရှင်ကိုဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာကိုဥပက္ခောပြုပြီး ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဖော်ကိုလက်ထပ်ယူခဲ့တာ၊ ကျွန်မရဲ့ မာနကိုရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

ချင်းဝေဝေကအော်ဟစ်ရင်း တရကြမ်းတိုက်ခိုက်နေ၏။ သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုများက ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းနေပေသည်။ မင်းသားလေးကျန်း မသိမသာနောက်ဆုတ်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းကငိုကြွေးရင်းဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကိုဖယ် ပေးလိုက်ပါ... သခင်မလေး ကျွန်မကိုသတ်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကသတ်ကိုသတ်မှာ”

ရီမုကျင်းက....

“ရှမ်းရှမ်း မင်းသေလို့မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်တို့သားလေး အမိမဲ့သား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“သခင်မလေး သူ့ကိုသတ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ချင်းဝေဝေမျက်မှောင်ကြွယ်သွား၏။

“ရှင်တို့မှာ ကလေးရှိနေပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အခု တစ်လသားရှိနေပါပြီ၊ သခင်မလေး ကမင်းသားလေးကျန်းနဲ့အတူရှိနေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလိုက်လာတာပါ။

အန္တရာယ်တောင်ကြား (၃-သိမ်း) * ၁၉၅

ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုဟာ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ကြတာပါ။ သခင်မလေးရဲ့ မာနကိုချိုးဖဲ့တာမဟုတ်သလို သခင်မလေးကိုစော်ကားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

ချင်းဝေဝေငိုနေသွား၏။ မေတ္တာဟူသည်ပေးတိုင်းလည်း ပြန်မရနိုင်ကြောင်းသဘောပေါက်လိုက်၏။

သူမသည် ဓားကိုသိမ်းပြီး မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးရင်းပြေးထွက်သွားသည်။ မင်းသားလေးကျန်းမှာအခြေအနေကို နားလည်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမပြေးနိုင်မီမှာပင် သူတော်နှင့်ရှောင်ထင်းတို့က သူ့အားဝင်ရောက်ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြလေတော့၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် ရီမုကျင်း၏ပခုံးကိုမိုရင်....

“သခင်မလေးဘဝဟာ သနားစရာကောင်းတယ်နော်”

ရီမုကျင်း သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချလိုက်သည်။

“မေတ္တာဆိုတာ လုပ်ယူလို့ရတဲ့အရာမှမဟုတ်တာ... ဒါကို သူသဘောပေါက်သွားလောက်ပါပြီ”

“အစ်ကိုများ သခင်မလေးရဲ့ဆွဲငင်အားနောက် ပါသွားမလားလို့ ရင်ပူနေမိတာ”

“သခင်မလေးရဲ့ဆွဲငင်အားက ဘယ်လောက်ပဲကြီးမားပါစေ... ဟောဒီက ရှမ်းရှမ်းနဲ့သားလေးတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလော့စ်မခိုင်မာပါဘူးကွယ်”

၁၉၆ * ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းရှမ်းက ပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်၏။

ရီမုကျင်းက....

“အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာလာပြီ... ဒါပေမယ့်
အစ်ကိုတို့မြေပေါ်ကျူးကျော်ထားတဲ့မန်ချူးတွေကို အပြီးတိုင် မောင်း
ထုတ်ဖို့ အစ်ကိုတို့ဆက်ပြီးကြိုးစားရဦးမယ်”

သူတို့ကား အားသစ်အင်သစ်ဖြင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက်ရှိ
နေပေတော့သည်။

ပြီး၏။